

படைப்பு

ஊற்று-6 | நதி-7 | நவம்பர் - 2023 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவல்

www.padaipu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

மொழிபெயர்ப்பில் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைவது
வடபார மொழியைக் கண்டுதான்..

- மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர் ஷாமி செறுமாவிலாயியுடனான நேர்காணல்

• பாம்பன் சுவாமிகளும்
முத்தமிடுவது பற்றிய
யிற்சி முகாமும்

- அமிர்தம் சூர்யா

• வொம்மை இருக்கும் வீடு

- ஆண்டன் பெனி

• முன்னோடியின் துணிவு

- ரா.அழகராஜ்

படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-6 | நதி-7 | நவம்பர் 2023

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ராஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர்
கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு
மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- மொழிபெயர்ப்பில் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைவது
வட்டார மொழியைக் கண்டுதான்..
- மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர் ஷாபி
செறுமாவிலாயியுடனான நேர்காணல் -பக். 05
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 13
- காலப் பயணம்
- கவிஜி -பக். 19
- பாம்பன் சுவாமிகளும் முத்தமிடுவது பற்றிய
பயிற்சி முகாமும்
- அமிர்தம் சூர்யா -பக். 33
- டப்ளின் நகரில் கவிதை வாசிப்புக்கு வந்த
பார்வையற்ற அழகி
- இந்திரன் -பக். 38
- காடு மலைகளின் புத்திரர்கள்...
- கவிஞர் ஏகாதசி -பக். 47
- வானவில் வண்ண மின்னல்
- ஆதிரன் -பக். 51
- முன்னோடியின் துணிவு
- ரா.அழகுராஜ் -பக். 55

சீறுகதைகள்

- தனிமையின் குரல்
- ஜேக்கப் மேஷாக் ச -பக். 21
- பொம்மை இருக்கும் வீடு
- ஆண்டன்பெனி -பக். 41

கவிதைகள்

- மா. காளிதாஸ் -பக். 31
- வீரசோழன் க.சோ. திருமாவளவன் -பக். 32
- இலக்கியா விஜய் -பக். 32
- மணவை கைவிள் -பக். 32
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 63

படைப்பு

உருக்கில் இணைப்பு

தூலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' அறுபத்தியேழாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

வாழ்க்கை தனக்குப் பலவிதமான கடினச் சூழல்களைப் பரிசளித்திருக்கிறபோதும் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பிற்கான பெரும் பங்களிப்பைச் செய்துவரும் எழுத்தாளர் ஷாபி செறுமாவிலாயியுடனான நேர்காணல் இவ்இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது.

காலம் தாண்டிய பயணம் என்பது மனித குலத்தின் மாபெரும் ஆசையும் கற்பனையும். அக்கற்பனைகள் புனைவாகும்போது சுவாரசியங்கள் இயல்பாய் அமைந்துவிடுகின்றன. அப்படி அமைந்த திரைப்படம் குறித்து எழுத்தாளர் கவிஜியின் கட்டுரை வெளியாகியுள்ளது.

தனிமனித உணர்வுகளைப் படைப்புகளாக்கும்போது அதில் பொதிந்துள்ள நுட்பங்களைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் பதியவைத்துவிட வேண்டும். இல்லையெனில் படைப்புக்கான கூறு அதில் மங்கிவிடும். இதழில் வெளியாகியுள்ள 'தனிமையின் குரல்' என்ற சிறுகதை அப்படியொரு நுட்பத்தைத்தான் உணர்த்த விழைகிறது. உலகமயமாதல் மனிதனுக்குப் பரிசளித்திருக்கும் ஒருவிதத் தனிமையைச் சுட்டிக்காட்டும் சிறுகதை. இருளிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வந்த மனநிலை, அதற்கான மாற்றச் சூழல் என ஒரு மனிதனின் அிக நுட்பத்தை அழகாய்ப் பேசியுள்ளது.

படைப்பைச் சமூக மாற்றத்திற்கேற்ப வரலாற்று நோக்கோடு அணுக இலங்கை குறித்த அறிமுகம் தேவைப்படுகிறது. அந்த இலங்கை குறித்த அடிப்படைப் புரிதல்களை இத்தனை எளிதாக, சுவையாக வழங்கிவிட முடியுமா என்னும்படி அமைந்துவிட்டது 'சட்டையை உரித்துக்கொள்ளும் பாம்பு' பகுதி. இந்த இதழில் ரொமாண்டிசிஸம் பற்றி ரசிக்கப் பேசுகிறது.

கவிஞனுக்கு எல்லாமே கவிதைதான். உணர்வு எதுவுமே கவிதையின் துளிதான். கவிதை வாசிக்கச் சென்ற பயணத்தின்போது தனக்கு நேர்ந்த அனுபவத்தைக் கவிதையாக்கிய கவிஞர் இந்திரன் அதனை அழகுற நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

தொ.மு.சி.ரகுநாதன் நூற்றாண்டையொட்டி மிக முக்கியமான கட்டுரை இந்த இதழில் தொடங்கியுள்ளது. அவரது படைப்பை ஒட்டி எழுந்துள்ள கட்டுரை படைப்புக் களன், கதாபாத்திர வார்ப்பு வழியாக தொ.மு.சி.ர. குறித்த ஒரு சித்திரத்தை சிறப்புற எழுப்ப முனைகிறது.

கவிதைகளின் பொருண்மைகள் கவிஞர்களின் சிந்தனைத் திறனுக்கேற்ப மாறுபடும். எனினும் சமூகம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன்வைக்க வேண்டியது கவிஞனின் பணி. வனத்தின் பிள்ளைகளான பழங்குடிகளுக்குக் காடுகளுடனான இறுக்கமான பிணைப்பைக் கூறும் தனது பாடல் எழுந்த கதையைக் கவிஞர் ஏகாதசி பகிர்ந்துள்ளார்.

ஏர்வாடி எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன் குறித்த மு.முருகேஷின் கட்டுரை, பால்முறை குறித்த ஆதிர்னின் பார்வை, உறவு தரும் அழுத்தத்தினை வலியாய்ப் பதிவு செய்துள்ள ஆண்டன்பெனியின் சிறுகதை என இவ்இதழின் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன.

கவிதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என நிறைந்திருக்கும் இந்த மாதத் தகவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

மொழிபெயர்ப்பில் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைவது வடபாற மொழியைக் கண்டுதான்..

- மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர்
ஷாபி செறுமாவிலாயியுடனான
நேர்காணல்

மலையாள மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர் ஷாபி செறுமாவிலாயி தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மிக முக்கியமான கவனத்தைப் பெற்றிருப்பவர். கேரள மாநிலம், கண்ணூர் மாவட்டம், செறுமாவிலாயி கிராமத்தில் வாழ்ந்துவருபவர். 14 நாவல்களையும் 5 சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் 1 கட்டுரைத் தொகுப்பையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். குடும்பத்திற்கும் வேலைக்கும் நேரம் செலவிட்டபோதும் கிடைத்த நேரத்தில் இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டவர்.

மலையாள மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர் ஷாபி செறுமாவிலாயி அவர்களுடனான நேர்காணல்..

உங்கள் வாசிப்புப் பழக்கம் எங்கிருந்து தொடங்கியது?

நான் நான்காவது வகுப்பு மம்மாகுன்னு, மாப்பிள்ளை எல்.பி. பள்ளியில் படித்தேன். “பூப்பாக்கு ஒரு யானை என்டார்னு” என்ற நாவல் என் கையில் கிடைத்தது. அதிலிருந்து எனக்கு வாசிப்புப் பழக்கம் துவங்கியது. எனக்குக் கதைகள் படிப்பதில் ஆர்வம் அதிகமாகவே இருந்தது. அது இப்போது வரை தொடர்கிறது. எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர், எம். முகுந்தன், காக்கநாடன், தகழி சிவகங்கரன் பிள்ளை, ஓ.வி.விஜயன் போன்ற பெரிய எழுத்தாளர்களின் நாவல்களைப் படிப்பதில் ஆர்வமாகவே இருந்தேன்.

எனது குடும்பத்தில் படித்தவர்கள் கிடையாது. நான் மட்டுமே படித்து இருந்தேன். நான் பத்தாவது வரை படித்துள்ளேன். படிக்க வசதியும், குடும்பச் சூழலும் இல்லை. அப்பா மட்டும்தான் இருந்தார்கள். அப்பா ஒரு மீனவர். நதியில் மீன்பிடித்து அதை விற்று அந்த வருமானம் வைத்து எங்களை ஆளாக்கினார்கள்.

எங்களது ஊரில் உள்ள நூலகமே பெரிதும் உதவியாக இருந்தது. எனது உடன் பிறந்தவர்கள் 4 பேர். 3 அக்காமார்கள் ஒரு தம்பி. தொடர்ந்து 50 வருடங்களாக வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நீங்கள் வாசித்ததில் உங்களை மிகவும் பாதித்த புத்தகம்?

எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர் – மன்கூ (பவி), ஓ.வி. விஜயன் - கசாக்கின் இதிகாசம் (சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்ற நாவல்), முகுந்தன் - மையிலிப் புழையுடைய தீரங்களில், முகம்மதுபஷீர் – பாத்துமாவின்ஆடு.

இவை ஒவ்வொன்றும் எனக்கு வாசிக்க உந்துதலாக இருந்தன. 1970களில் இருந்து மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

சுந்தர ராமசாமியின் ஒரு புளியமரத்தின் கதை, ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் மலையாளத்தில் தொடராக வந்தன. இவற்றையெல்லாம் படிக்க ஆரம்பித்ததன் தாக்கம் தமிழ் மீது தீராப்பற்று ஏற்பட்டது. தமிழிலே என்னை வாசிக்கத் தூண்டியது. அதன்பின்பு 1985இல் பெங்களூருக்கு வேலைக்காகச் சென்றேன். அங்கு நிறைய தமிழர்கள் இருந்தார்கள். கர்நாடகாவுக்கு வேலைக்குச் சென்று, வேலை செய்த கன்னட நாட்டில் தமிழ் கற்றவன் நானாகத்தான் இருப்பேன். அங்கு டிக்கடையில் வேலை பார்த்தேன். தினத்தந்தி, ஆனந்தவிகடன், தேவி இதையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் படித்துத் தமிழ் கற்றேன்.

எழுத்தின் மீதான ஆர்வம் எங்கிருந்து தொடங்கியது?

மலையாளத்தில் 1980லேயே சிறு சிறு கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். அப்பொழுதே மலையாளப் பத்திரிகைகளிலும், வாரப் பத்திரிகைகளிலும் எனது சிறுகதைகள் வெளியாகி இருக்கின்றன. 1985லிருந்து மொழி பெயர்ப்புக்காக என்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு நேரத்தை மொழி பெயர்ப்புக்காகச் செலவிட ஆரம்பித்தேன். அதன் பின்பு எனது தாய் மொழியில் கதைகள் எழுதவே இல்லை. ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி படைப்புகள் மலையாளத்தில் வந்திருந்தன. தமிழ் மீது உள்ள தீராக் காதலால் என் ஆர்வம் மொழிபெயர்ப்புக்கு இழுத்தது. நிறைய நூல்களை மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்தேன்.

மொழிபெயர்ப்பில் ஏற்படக்கூடிய சிரமங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஒரு வார்த்தையில் நிறைய அர்த்தம் மற்றும் பொருளும் இருக்கும். மொழிபெயர்க்கும்போது எனக்கு ஏதேனும் சிரமம் ஏற்பட்டால், உடனே எழுதிய ஆசிரியரைத் தொடர்பு கொண்டு அவரிடமே மூல வார்த்தைக்கான பொருள்

தெரிந்துகொண்டு அதன் பின்பு எழுத ஆரம்பிப்பேன்.

ஆசிரியர் என்ன நினைக்கிறாரோ, அல்லது எதை நினைத்து எழுதினாரோ அதன் பொருள் வர வேண்டும் என்பதற்காக ஆசிரியரிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அதன் பின்னர் எழுத ஆரம்பிப்பேன். ஒரு நிகழ்வில் தோப்பில் முகம்மது மீரான் அவர்களைச் சந்தித்தபோது, வாஞ்சையோடும் ஆர்வத்தோடும் என்னைக் கட்டிப் பிடித்துப் பாராட்டி வாழ்த்து தெரிவித்தார். உளமார்ந்த அன்பின் வெளிப்பாடு. இன்று வரை என்னிதயக் கூட்டில் அந்தப் பாராட்டுப் பரிசைப் பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறேன். தோப்பில் முகம்மது மீரான் அவரது படைப்புகளில் அரபு, மலையாளம்

இரண்டையும் கலந்து வட்டார மொழியுடன் இணைந்து எழுதியிருப்பார். நான் அவரிடமே கேட்பேன். அவர் அதற்காகப் புரியும்படி சொல்லி விளக்கி எனது சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பார். சோ.தர்மனின் கூகை நாவலில் உள்ள சந்தேகங்களைத் தோப்பில் முகம்மது மீரானிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு மூலத்தை அப்படியே பயன்படுத்தி மொழிபெயர்த்தேன். தற்போது காவல் கோட்டம் நாவலை மொழிபெயர்க்க நிறைய வார்த்தைகளுக்குக் குறிஞ்சிவேலன் அவர்கள் நிறைய உதவி செய்திருக்கிறார். அதனால் அதை மொழிபெயர்க்கச் சுலபமாக இருந்தது. மொழிபெயர்ப்பில் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைவது வட்டார மொழியைக் கண்டுதான். அந்த நாவலில் வழக்காறு

மொழியை அவர் கையாண்ட விதம் எனக்குக் கூடுதல் ஈர்ப்பைத் தந்தது. அதில் நான் நிறைய விசயங்கள் தெரிந்துகொண்டேன். மக்களுக்கு இப்படியான துன்புறுத்தல்கள் எல்லாம் இருக்கிறதா? என்பதைக் கதை, நாவல் மூலம் அறிந்துகொண்டேன்.

முதலில் மொழிபெயர்ப்பு செய்த நூல்..

தோப்பில் முகம்மது மீரானின் “அனந்த சயனம் காலனி” எனது முதல் மொழிபெயர்ப்பாக இருந்தது. அடுத்ததாக, சா.கந்தசாமியின் விசாரணைக் கமிஷன் எனும் நாவலை மொழிபெயர்த்தேன். நாவலில் நான் முதன்முதலாக

மொழிபெயர்த்த நூல் அதுவே. கவிதையில் நிறைய மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். ஆனால் புத்தகமாக ஆக்கியது இல்லை. பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகள் பிரசுரம் ஆகியிருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றைப் புத்தகமாகத் தொகுக்கவில்லை. ஒரு தடவை வாசிப்பேன். அதன் பின்பு மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்துவிடுவேன்.

பிற மொழி இலக்கியங்கள் ஏன் இதர மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும்?

தமிழ் மொழியில் உள்ள நல்ல நல்ல படைப்புகளை மலையாள மொழிக்கு

அறிமுகம் செய்வதே எனது நோக்கம். கலாச்சாரம், பண்பாடு சார்ந்தன, ஒடுக்கப்பட்டோர் மேலான வன்முறை கூறும் படைப்புகள், தலித் இலக்கியங்கள் போன்றவற்றை மலையாள மொழிக்கு மொழிபெயர்ப்பது என்பது எனது தீரா ஆசை. புதிய புதிய எழுத்தாளர்களின் புதிய புதிய படைப்புகளை அறிமுகம் செய்து அவற்றின் மூலம் இலக்கியத்தின் செழுமையை மலையாள மொழிக்குக் கொண்டுவர ஆசை. இதர மொழிகளுக்கு ஒரு மொழியின் படைப்பினை மொழியாக்கம் செய்யும்போது அதனுடைய நிலம் சார்ந்தும், பண்பாடு

சார்ந்தும், மொழி மற்றும் கலாச்சாரம் சார்ந்தும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு நிலத்தின் அத்துணை இயல்புகளையும் அந்த மொழிபெயர்ப்பு இன்னொரு நிலத்தில் பேசுகிறது.

இந்தப் படைப்பு கட்டாயம் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்று தூண்டும் காரணி எது?

ஒரு படைப்பை வாசிக்கும்போது ஒரு புதுமை தெரியும். மலையாளத்தில் வாசிக்கும்போது இல்லாத கருப்பொருள் கதை வேறு மொழிகளில் இருக்கும்போது

அதை மலையாள மொழிக்குக் கொண்டு வந்து புதுமை செய்ய ஆசை. புதிய செய்தி, புதிய கோணம், புதிய நோக்கு மற்றும் புதிய தகவலோடு இருந்தால் அந்தப் புத்தகத்தை உடனே மலையாள மொழிக்கு மாற்றம் செய்து நூலாக்கிவிடுவேன்.

மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு இரு மொழி குறித்தும் ஆழ்ந்த மொழி அறிவு மட்டும் போதுமா? இலக்கிய அறிவும் தேவையா?

இலக்கிய அறிவும், இலக்கண அறிவும் தேவையான ஒன்று. இலக்கியம் தெரிந்தால் மட்டுமே மற்ற மொழியிலிருந்து நம் தாய்மொழிக்கு உடனே கொண்டு வந்துவிட முடியாது. இலக்கிய அறிவோடு, இலக்கண அறிவும் இருக்கும் பட்சத்தில் ஒரு படைப்பை

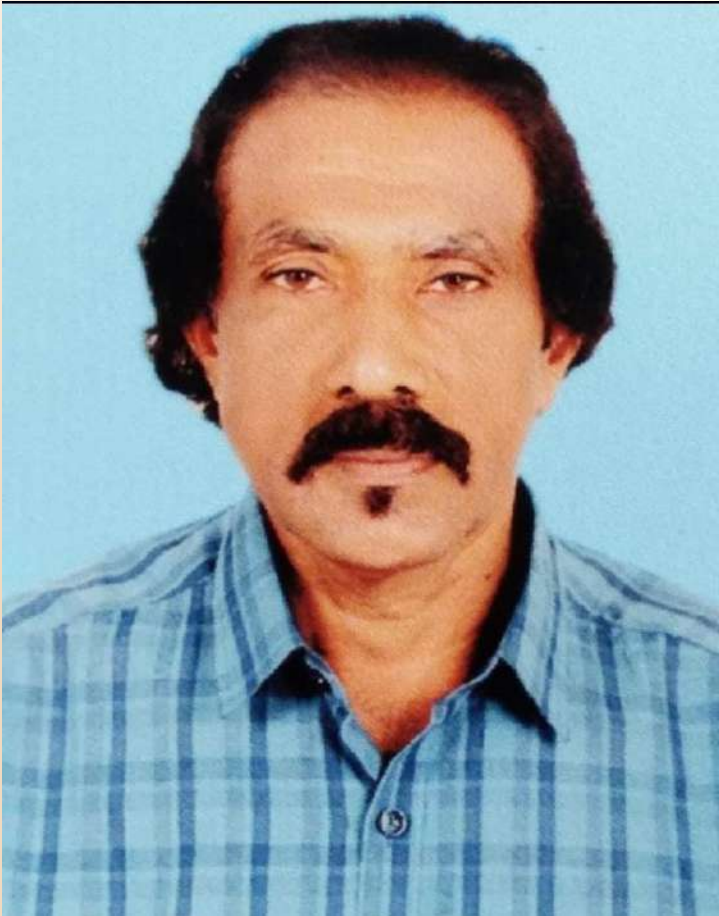
மொழிமாற்றம் செய்வதற்கு வசதியாக அமைந்துவிடுகிறது. ஆகையால், ஒரு படைப்பை மொழி மாற்றம் செய்வதற்கு முக்கிய காரண காரணிகளாக இருப்பவை இலக்கியமும் இலக்கணமும் ஆகும். அப்படி இருந்தால் மட்டுமே அதன் மூலம் ஆகச் சிறந்த படைப்பைக் கொண்டுவர முடியும்.

ஒரு படைப்பின் நிலம், பண்பாடு, மனிதர்களின் வாழ்வியல் முறை எல்லாம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்குத் தக்க மாறுபடும். மூல மொழியிலிருந்து மொழி மாற்றம் செய்யும்போது வாசகனுக்கு அந்த நிலத்தின் பண்பாட்டைப் புரியவைக்க எம்மாதிரி சவால்கள் இருக்கும்?

நிறைய சவால்கள் இருக்கின்றன. பண்பாடு, கலாச்சாரம் தெரிந்தால் மட்டுமே எழுதுவதற்கும், அதை தாய்மொழியில் மாற்றுவதற்கும் வசதியாக இருக்கும். படைப்பாளி என்ன நோக்கத்திற்காகப் புத்தகம் எழுதி இருக்கிறார்? என்ன நோக்கத்தைப் பற்றிப் புத்தகம் பேசுகிறது? என்பதை எல்லாம் அதன் போக்கில் கண்டறிந்தால் மட்டுமே எழுதுவதற்குச் சாத்தியப்படும்.

தமிழுக்கு மலையாளத்திலிருந்து நிறைய படைப்புகள் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழின் படைப்புகள் மலையாளத்திற்கு அந்தளவு மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்படுவது இல்லை என்ற விமர்சனம் குறித்து உங்கள் பார்வை?

தமிழிலிருந்து மலையாளத்துக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்வதற்கு ஆட்கள் கிடையாது. இரண்டு மொழியும் தெரிந்தால் மட்டுமே எல்லாம் சாத்தியப்படும். இல்லையென்றால் மொழிபெயர்ப்பு சாத்தியப்படாது. ஒரு படைப்பை மொழி மாற்றம் செய்வதற்கு மலையாளத்தில் பதிப்பாளர்கள் குறைவாக இருப்பதினால் போதாமை நிலவுகிறது.

தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் ரஷ்ய இலக்கியங்கள் 90 வரை தொடர்ந்து வந்துகொண்டு இருந்தன. காத்திரமான விளைவுகளை அவை ஏற்படுத்தின. இப்போது ரஷ்ய இலக்கியங்கள் தமிழில் வருவதில்லை என்று தோன்றுகிறது... உண்மைதானா?

ரஷ்ய இலக்கியங்கள் பற்றிப் போதுமான தகவல்கள் இல்லை. மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் இல்லை. ரஷ்யன் பத்திரிக்கைகள் கூட இப்போது வருவது அரிதாகிவிட்டது. இப்போது இருக்கக்கூடிய ரஷ்யா கடந்த காலத்தில் இருந்த ரஷ்ய தேசம் போல் இல்லை. அதனால் அங்கிருந்து வரும் படைப்புகள் நமக்குக் கிடைப்பது இல்லை. நம் மொழியில் மொழி மாற்றம் செய்யப்படுவது இல்லை. இங்கு ரசிய மொழி தெரியாததும் ஒரு காரணமாக உள்ளது.

உங்களது வேலை குறித்து..

பகலில் சித்தாளாக, இரவில் மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளனாக எனது ஒவ்வொரு நாளிலும் பயணம் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது.

வேலைக்காகக் கர்நாடகா சென்று, தமிழைக் கற்று, தமிழ் நூல்களை மலையாளத்தில் மொழிபெயர்ப்பு செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டேன். இவ்வளவு காலத்திலும் எங்கள் வீட்டில் மட்டும் அந்தக் காலம் தொட்டு இந்தக் காலம் வரை மாறாத ஒரு விடயம் வறுமை. ஒரு வேலை ஒழுங்காகச் செய்யக் கற்றுக்கொள்ள எனது வாழ்க்கை வாய்ப்பு தரவே இல்லை. ஆனால் வாசிப்புப் பழக்கம் மட்டும் நாளுக்கு நாள் அபரிமிதமாக வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. அதன் விளைவாக மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உருவாகின.

தற்போது எந்த நூலை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்..

தற்பொழுது சு.வெங்கடேசன் அவர்கள் எழுதிய “காவல் கோட்டம்” எனும் புத்தகம் முடியும் தருவாயில் இருக்கிறது. அது புத்தகமாக விரைவில் வந்துவிடும்.

நான் எடுத்துக்கொண்ட காலம் மூன்று மாதம் ஆகும்.

நீங்கள் மொழிபெயர்ப்பு செய்த நூல்களில் உங்கள் மனதைப் பாதித்த, மனதுக்கு நெருக்கமான புத்தகமென்று எதைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

மொழிபெயர்ப்பாளராக இருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூற விரும்புவது..

எழுத்தாளர் நான் எழுதியுள்ள கேசம் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு எனது மனசுக்கு நெருக்கமான ஒரு புத்தகம் ஆகும். அனைவரும் படிக்க வேண்டிய ஒரு தொகுப்பு. என்னை மிகவும் பாதித்த கதைகள் இதில் இருந்ததால் நான் இதை மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்தேன். கேசம் சிறுகதைத் தொகுப்பை மொழிபெயர்ப்பு செய்வதற்காக

ஒரு புத்தகத்தை மொழிபெயர்ப்பிற்காக எடுத்ததும் முதலில் ஆழ்ந்து வாசிக்க வேண்டும். அதை வாசித்த பின்பு மூலமொழியை மாற்றாமல் எப்படி அதன் மொழி உள்ளதோ அப்படியே வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளுமாறு அதை மொழி மாற்றம் செய்ய வேண்டும். வாசகர்கள் ஒரு நூலை வாசிக்கும்போது மூல மொழியில் எப்படியான உணர்வைத் தருகிறதோ அப்படியான உணர்வை மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட நூலும் தருமேயானால் அந்த மொழிபெயர்ப்பு ஒரு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாக அமையும். ■

கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

காலம் எல்லாவற்றையும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு 'சும்மா' கடந்துபோகிறது என்பது தப்பான கற்பிதம்; காலம் அனைத்தையும் கவனித்தபடியே தான் கடக்கிறது என்பதே நிதர்சனம்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுமையையும் செறிவையும் காலந்தோறும் உண்டாக்கிவரும் பெருமை சிற்றிதழ்களுக்கே உரியன. ஏனெனில், வணிக இதழ்கள் விற்பனையையும் லாபத்தையுமே நோக்கமாகக் கொண்டவை. ஆனால், சிற்றிதழ்கள் அப்படியல்லவே!

இலக்கியத்தின் மீதான தீராத ஆர்வத்தினால், தனது சொந்தப் பணத்தைச் செலவழித்து, அடிமேல் அடி விழுந்தாலும் சோர்வில்லாமல் தொடர்ந்து சிற்றிதழ்களை நடத்திவரும் சிற்றிதழ் நேசர்கள் காலங்காலமாக இருந்து வருகிறார்கள்.

தமிழில் எழுத்து, வானம்பாடி, கசடதபற, தீபம், தாமரை, செம்மலர், கணையாழி, இலக்கிய வட்டம், நடை, சரஸ்வதி, மு, தென்றல், குயில், கொல்லிப்பாவை, ஞானரதம், அஃக், மீட்சி என்று தொடரும் சிற்றிதழ்ப் பாரம்பரியம்

இன்றும் தொடரவே செய்கிறது.

சிற்றிதழ்கள் வழியேதான் தமிழில் புதிய படைப்பாளர்களும், புதுவகையான இலக்கியப் போக்குகளும், நவீன காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பிற மொழி இலக்கியப் படைப்புகளும் அறிமுகமாயின.

இன்று தமிழில் எழுதப்படும் புதுக்கவிதைக்கு அடிகோலிய சானெட் எனப்படும் ஆங்கிலக் கவிதை வடிவம், ஹைக்கூ எனப்படும் ஜப்பானியக் கவிதை வடிவம், கஸல் எனப்படும் உருது கவிதை வடிவம் எல்லாமே சிற்றிதழ்கள்வழி தமிழுக்குக் கிடைத்தவையே.

'இலக்கியச் செல்வர்' வல்லிக்கண்ணன் எழுதிய 'தமிழில் சிறுபத்திரிகைகள்' எனும் நூலின் வழியாகத் தமிழில் வெளியான ஏராளமான சிற்றிதழ்களின் வருகையை அறிய முடிகிறது.

சிற்றிதழ்களின் மீதான காதல் எனது சிறு வயதிலேயே எனக்குள் எழுந்துவிட்டது. எங்கள் வீட்டுக்கு அருகேயுள்ள கோவில்பட்டி பகுதியில் 'பாரதி மன்றம்' என்ற அமைப்பினை

வைத்திருந்த இளைஞர்கள், 'பார்வை' எனும் கையெழுத்து இதழினை நடத்திவந்தனர்.

சிறுவயதிலேயே நூலகத்திற்குச் செல்லும் எனக்குத் திருக்கோகர்ணம் அரசுக் கிளை நூலகத்தில் இருந்த 'பார்வை' கண்ணில் பட்டது. முதலில் விமர்சனக் கடிதம், பிறகு கவிதை, கதையென நானும் அதில் எழுதினேன். அந்த அமைப்போடு இரண்டறக் கலந்தும்போனேன்.

தமிழகம் முழுவதும் இருந்தும் வாரத்திற்கு நான்கைந்து சிற்றிதழ்களாவது எனக்கு வந்துவிடும். அனைத்து இதழ்களிலும் எழுதுவேன். என் எழுத்துக்கு முதல் மரியாதை செய்த சிற்றிதழ்களை என்றும் மறவேன்.

ஒரு தலைமுறைக்கு முன்பு (அதாவது 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) யார் மூலமாகவோ 'கவிதை உறவு' இதழ் என்கைக்குக் கிடைத்தது. 'அட... இதென்ன புது உறவாயிருக்கிறதே..!' என்று இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டேன். இதழுக்கு அவ்வப்போது கடிதமும் படைப்புமாக எழுதத் தொடங்கினேன்.

'கவிதை உறவு' இதழின் ஆசிரியர் ஏர்வாடி எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன், தானொரு படைப்பாளியாகவும் இருந்துகொண்டு, ஒரு சிற்றிதழையும் நடத்துகிறாரே என்று கூடுதலாக மகிழ்ந்தேன். நூலகத்தில் இருந்த அவரது கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை எனப் பல நூல்களைத் தேடிப் படிக்கத் தொடங்கினேன். ஒரு பன்முகப்பட்ட படைப்பாளராக என் மனதில் குடியேறிப்போனார் ஏர்வாடியார்.

ஒரு தேர்ந்த படைப்பாளராக இருப்பதாலேயே ஏர்வாடியாரால் 'கவிதை உறவு' இதழினை இவ்வளவு செம்மையாகக் கொண்டுவர முடிகிறது என்பதும் தெரிய வந்தது.

1996ஆம் ஆண்டில் எனது 'என் இனிய ஹைக்கூ' கவிதை நூலுக்காகப் பாரத ஸ்டேட் வங்கி வழங்கிய சிறந்த நூலுக்கான பரிசினைப் பெற, சென்னை வந்த நாளில்தான் கவிஞர் ஏர்வாடியாரை முதன்முதலாகச் சந்தித்துப் பேசும் சூழல் கிட்டியது. பாரத ஸ்டேட் வங்கியில் ஒரு அதிகாரியாகப் பணியாற்றிக்கொண்டே, எப்படி இவரால்

ஒரு சிற்றிதழையும் நடத்திட முடிகிறது என்று பிரமித்துப் போனேன். அதற்குப் பிறகான காலங்களில் எனது பிரமிப்பும் ஆச்சரியமும் கூடிக் கொண்டே போனதே யொழிய கிஞ்சித்தும் குறையவேயில்லை.

தாமிரபரணி பாய்ந்தோடிய நெல்லைச் சீமையிலுள்ள ஏர்வாடி எனும் ஊரில் 1947ஆம் ஆண்டு மே 18 அன்று சுப்பையா - தங்கம்மாள் தம்பதியினரின் தலைமகனாகப் பிறந்தவர் இராதாகிருஷ்ணன். எழுத்திலும் பேச்சிலும் ஆர்வத்தோடு கல்லூரி மாணவராகக் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்த இராதாகிருஷ்ணனின் முதல் கவிதை, 1966ஆம் ஆண்டில் பாலையங்கோட்டை தூய யோவான் கல்லூரி ஆண்டு மலரில் வெளியானது. இந்தியப் பிரதமராக இருந்து மறைந்த லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கான இரங்கற்பா கவிதையது. 'கோமகள்' எனும் சிற்றிதழில் நிலவு குறித்து வெளியான கவிதையே கவிஞரது பத்திரிகையில் பிரசுரமான முதல் படைப்பாகும்.

சென்னைக்கு வந்த பிறகு பல்வேறு இதழ்களில் கவிதை, சிறுகதைகளையும், வானொலியில் நாடகங்களையும் படைக்கத் தொடங்கினார் ஏர்வாடி இராதாகிருஷ்ணன். 'முல்லைச்சரம்' இதழில் தொடர்ந்து சமூக எள்ளல் நிறைந்த குறுங்கவிதைகளை எழுதி, ஏராளமான வாசகர்களைப் பெற்றார்.

விரிந்த படைப்பு வட்டத்தைப்போலவே, ஏர்வாடியாரின் நட்பு வட்டமும் விரிந்து பரந்தது. எல்லோரோடும் நட்பு கொள்வதும், எல்லோரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் குணமும் எல்லோருக்குமே வாய்ப்பதில்லை. ஆனால் அது ஏர்வாடியாருக்கு வாய்த்திருக்கிறது. தனது கனிந்த குரலால் அனைவரோடும் அன்பாகப் பேசுவது ஏர்வாடியாரின் இயல்பு.

சுருக்கமாய், தெறிப்பாய் எழுதும் ஆற்றல் கைவரப்பெற்றவர் ஏர்வாடியார். எந்தக் கூட்டத்தில் பேசினாலும் மொத்தக் கூட்டத்தையும் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவர். 'நிறையப் பேசுவது பேச்சல்ல; நிறைவாகப் பேசுவதே பேச்சு' எனும் வாசகம் ஏர்வாடியாரின் உரைகளைக் கேட்கையில் எனக்கும் சட்டெனத் தோன்றும்.

தனது உரையில் சில கவிதைகள், சில பொன்மொழிகள், வாழ்வின் எதார்த்த நிகழ்வுகளைச் சொல்லி, கைத்தட்டல்களை அள்ளிச்செல்வார். ஒருமுறை கூட்டத்தில் கவிஞர் சொன்ன கவிதையொன்று மறக்க முடியாதது.

‘எழுதினால்
கவிதை வருகிறது.

சரி;

கவிதை எழுதினால்
என்ன வருகிறது?’

எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்த கேள்வி; தமிழில் எழுத்தை நம்பி எழுத்தாளன் வாழ முடியாத எதார்த்த நிலையை எட்டே வார்த்தைகளில் சொல்லிவிடும் ஆழமும் நுட்பமும் வாய்த்தவர் ஏர்வாடியார்.

எளிமையும் அழகும் எள்ளலும் சேர்ந்து குழைத்த ஏர்வாடியாரின் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றுமே முத்துக்களாக மிளிர்பவை. தனியே எடுத்துக்கோர்த்தால் தமிழன்னைக்குப் பல ஆபரணங்களே சூட்டலாம். சில முத்துக்களைப் பார்ப்போமா..!

‘மரத்தை வெட்டாதீர்கள்;
பின்னால்
மழையைத் திட்டாதீர்கள்...’

‘விநாயகர் சதுர்த்தி கொண்டாடிவிட்டு
விநாயகரைக் கரைப்பது போல்
தேர்தலைக் கொண்டாடிவிட்டு
ஜனநாயகத்தைக் கரைத்து விடுகிறோம்...’

‘போதும் போதுமே
துயரம்.
பலருக்குப்
பதவியால் வருகிற
உயரம்.’

‘சிலர் சிறையில் இருக்கிறார்கள்
சிலர் ஜாமீனில் இருக்கிறார்கள்
சிலர் சிக்காமல் இருக்கிறார்கள்...’

‘தூக்கத்தில் எழுப்பித்தான்
தூக்க மாத்திரை தருகிறார்கள்...’

**‘எழுத்து ஒரு தவம்.
அதை இயற்றுகிறவர்களுக்கு
வாசிப்பவர்களே
வரமாகக் கிடைக்கிறார்கள்...’**

இந்த முத்துக்களில் வெளிப்படும் சமூகச் சிந்தனையும், முகமூடி அணிந்த அரசியல் போலிகளைப் பற்றிய சாடலும் நம் மனதில் தாக்கத்தினை உண்டாக்கிவிடுகின்றன.

எள்ளலும் கோபமும் மட்டுமல்ல; ஏர்வாடியாரின் வரிகளில் காதல் கவிதைகளும் தனி அழகே! ஒரு பதமதி;

**‘மாறி விட்டேன்
என்பதை நான்
மறுக்க மாட்டேன்.
மாற்றியதே
நீ தானென்று
மறக்க மாட்டேன்.’**

காதலியிடம் எப்படிச் சொன்னாலென்ன...
‘மாற்றம் ஒன்று மட்டும்தானே மாறாத’ விதி.

தனது 25ஆவது வயதில் ‘கவிதை உறவு’ எனும் சிற்றிதழின் புலி வாலைப் பிடித்த கவிஞர் ஏர்வாடியார், பொன்விழா ஆண்டினைக் கடந்தும் தொடர்ந்து விடாமல், தளராமல்

நடத்திவருகிறார் என்பது தமிழ்ச் சிற்றிதழ் வரலாற்றில் ஒரு சாதனையே. எண்ணற்ற பல படைப்பாளிகளுக்குக் ‘கவிதை உறவு’ இதழின்வழி தளமமைத்துக் கொடுத்து, எழுத வைத்து அழகு பார்த்தவர்.

‘கவிதை உறவு’ இதழில் கவிஞர் தொடர்ந்து எழுதிவரும் ஏழாம் பக்கம், வாசகர்களுக்கு ‘ஏழாம் பொருத்தம்.’ ஒவ்வொரு இதழிலும் இடம்பெறும் கவிஞரது கவிதையை முதலில் படிக்கும் பல வாசக நண்பர்களை நான்றிவேன். அதேபோல், ‘என் பக்கம்’ என்று இதழின் கடைசிப் பக்கத்தில் ஏர்வாடியார் எழுதியிருக்கும் ஒரு பக்கப் பத்தி, படிக்கிற வாசக மனதில் சிந்தனைப் பொறியைப் பற்றிக்கொள்ள வைக்கும்.

அதேபோல், ‘மனதில் பதிந்தவர்கள்’ என்றொரு தொடரையும் ஏர்வாடியார் எழுதி வருகிறார். ஒவ்வொரு மாதமும் அதைப் படிக்கையில், ‘ஒரு மனிதருக்கு இவ்வளவு நண்பர்களா, எல்லோரின் நட்புக் கரத்தையும் ஒருசேரப் பற்றிக்கொள்ள இவரால் மட்டும் முடிகிறதே..!’ என்று வியக்க வைக்கும். இந்தத் தொடரில் இதுவரை 250க்கும் மேற்பட்ட

பல்துறை ஆளுமைகளைப் பற்றி ஏர்வாடியார் எழுதியிருக்கிறார் என்பது வெறும் செய்தியல்ல; தமிழ் இதழியல் பயணத்தில் யாரும் இதுவரை நிகழ்த்தியிராத புதுமை. எழுதுவதோடு நில்லாமல் அவற்றைப் பல நூல்களாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் மே 18 அன்று கவிஞரது பிறந்த நாளும், 'கவிதை உறவு' இதழின் ஆண்டு விழாவும், நூல் வெளியீடும், பல்வேறு பிரிவுகளில் சிறந்த நூல்களுக்கான பரிசளிப்பு விழாவுமாகப் பல்லாண்டுகளாகச் சிறப்புமிக்க இலக்கிய நிகழ்வாக நடந்தேறி வருகிறது.

ஆண்டுதோறும் 'கவிதை உறவு' இதழ் வெளியிடும் ஆண்டுமலர் இலக்கியப் பெட்டகமாக விளங்கிவருகிறது. 2023 மே 18 அன்று 'கவிதை உறவு' இதழின் பொன்விழா ஆண்டினையொட்டி, 25 ஆண்டுகள் வெளியான 'கவிதை உறவு' ஆண்டுமலர்களிலிருந்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எனப் பெரும் தொகுப்பொன்றும் வெளியானது. தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களில் எந்த இதழும் இதுவரை செய்திராத செம்மையான பணியிது. கவிதைகளைத் தொகுக்கும் பணியையும், அந்தப் பெருந்தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதும் வாய்ப்பினையும் ஏர்வாடியார் எனக்கு வழங்கினார் என்பது எனக்குக் கிடைத்த பெருமையாகவே கருதுகிறேன்.

'உனக்காக ஒரு பாடல்' எனும் முதல் கவிதை நூல் தொடங்கி, வெளிச்சம் வருகிறது, கனவின் பெயர்கவிதை, ஒரு நாளும் ஒவ்வொரு நாளும், ஏர்வாடியார் கவிதைகள், முகத்தில் முகம் பார்க்கலாம் உள்ளிட்ட 20க்கும் மேற்பட்ட கவிதை நூல்களையும், அன்புள்ள கீதாவுக்கு, இன்னும் ஒரு மீரா, நிழல் தேடும் நெஞ்சங்கள், நல்ல மனம் வாழ்க உள்ளிட்ட 10க்கும் மேற்பட்ட நாடக நூல்களையும், இனிவரும் நாள்களில், நிழல்கள் பொய்யல்ல, அவளுக்கு வயது அறுபது உள்ளிட்ட 9 சிறுகதை நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

என் பக்கம் 12 தொகுதிகள், மனதில் பதிந்தவர்கள் 8 தொகுதிகள், இன்னும் சில சிறுகதைகள், நல்லது நடந்தால் நல்லது, கண்ணில்

தெரியுது வானம், அக்கம் பக்கம், பதிந்ததும் பாதித்ததும் உள்ளிட்ட 50க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரை நூல்கள், தொகுப்பு நூல்களெனச் சதமடித்துவிட்டும் இன்னும் சலிப்பில்லாமல் எழுதிக்கொண்டிருப்பதும் ஏர்வாடியாரின் சிறப்பே.

'கவிஞனாக இருப்பதைத்தான்

கவுரவமாகக் கருதுகிறேன்' என்று சொல்லும், சொல்லியபடியே வாழும் ஏர்வாடி இராதாகிருஷ்ணன், தனது படைப்புகளுக்காகப் பல்வேறு பரிசுகளையும் விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

'இன்னும் ஒரு மீரா' நாடக நூலுக்காகவும், 'திருமணங்கள் வெறும் நிகழ்ச்சிகள் அல்ல' சிறுகதை நூலுக்காகவும் தமிழக அரசின் சிறந்த நூலுக்கான பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். மேலும், 1992-93 ஆம் ஆண்டிற்கான கலைமாமணி விருதினையும் தமிழக அரசு வழங்கி கவுரவித்துள்ளது.

பலரும் அறிந்திராத ஏர்வாடியாரின் இன்னொரு பங்களிப்பு, திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்களை எழுதுவது. மோகன் காந்திராமன் இயக்கிய 'ஆனந்த பைரவி' எனும் திரைப்படத்தில் பாடலொன்றையும், மலையாளத் திரைப்பட இயக்குநர் கோபாலகிருஷ்ணனின் 'தாகம் தீராத மேகம்' திரைப்படத்தில் 4 பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

1982 ஆம் ஆண்டில் சான் ஃபிரான்சிஸ்கோவில் நடைபெற்ற உலகக் கவிஞர்கள் மாநாட்டில் கவியரசு கண்ணதாசன் உள்ளிட கவிஞர்களுடன் ஏர்வாடியாரும் பங்கேற்றுள்ளார். கிரீஸ், தாய்லாந்தில் நடைபெற்ற உலகக் கவிஞர்கள் மாநாட்டிலும், துபாய், இத்தாலி, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை, ஃபிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாக்களிலும் பங்கேற்றுள்ளார்.

பாரத ஸ்டேட் வங்கியில் ஆட்சிமொழித்துறை அதிகாரியாகப் பணியில் இருந்தபோது, 15000 வங்கிக்கலைச்சொற்களைத் தொகுத்து, 'வங்கிச் சொற்கள் அகராதி' எனும் பெருந்தொகுதியை வெளியிட்டார். கவிஞரது இலக்கியச் சேவையைப் பாராட்டும்திமமாக

பாரத ஸ்டேட் வங்கியால் தொடங்கப்பட்ட சிறந்த தமிழ் நூல்களுக்கான பரிசுத் திட்டம், பல நூறு நூல்களையும் எழுத்தாளர்களையும் பெருமைப்படுத்தியது.

கொரோனா பெருந்தொற்றுக் காலத்தில் பல எழுத்தாளர்கள் வறுமையின் பிடியில் இருப்பதை அறிந்து, 'கருணைக் கூடை' எனும் பெயரில் நிதி திரட்டி, பல எழுத்தாளர்களுக்கும் உதவிய பேருள்ளமும் ஏர்வாடியாருக்குரியது.

சிறந்த சிறுகதையாளரான ஏர்வாடியார், தனது கவிதைகளிலும் சிலவற்றைக் கதைக்கான கூறுகளுடன் எழுதியுள்ளார். குறிப்பாக, 2020ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வெளியான 'எப்போதும் போல் இல்லை எப்போதும்' நூலில் பல கதைக்கவிதைகள் உள்ளன. அதில் எனக்குப் பிடித்த கதைக்கவிதை 'அங்கேயும் அப்படித்தான்.'

'அடிக்கடி ஊருக்குப் போய் வருகிறேன் என்றாலும் அன்றுதான் அந்த அலமுப் பாட்டியைப் பார்த்தேன்.'

அப்போதே அவள் பாட்டிதான் ஐம்பது வயதுப் பாட்டி... இப்போது தொண்ணூறைத் தாண்டியிருக்கும்.

"என் ராசா... கார்ல வந்திருக்கியே இது சொந்தக் கார்தானே... எம்புட்டு லூவா இருக்கும்?"

செருப்புக்கூட இல்லாம திரிவியே..." என்று என் வளர்ச்சியில் வியந்தாள்.

"சென்னையில் கார் வச்சிக்கிறது பெரிய விஷயமில்ல பாட்டி கண்டவனெல்லாம் வச்சிருக்கான். கடனுக்கு வாங்கினது மாசம் பதினெட்டாயிரம் கட்டுறேன்" என்றேன்.'

இவ்வாறாகத் தொடரும் கவிதையில் கிராமத்துப் பாட்டியின் அன்பும், விசாரிப்பும், ஊர்க்கதையும் கலந்திருக்கும். அக்கதை இப்படியாக முடியும்.

'என் மூத்த மகன் பெஞ்சாதி முப்பிடாதி மருமகளா அவ... மூதேவி அவளை விட்டு ஒழியணும்.'

சொந்தபந்தம் இருந்தெதற்கு சோறு தண்ணி சரியில்லே... என்றதும்தான் தெரிந்தது அவளுக்கு ஊரில் ஆதரவு இல்லையென்று.

உறவுகளைப் பொறுத்தவரை உள்ளமெல்லாம் ஒன்றுதான் ஊர்கள் மட்டும்தான் வேறுவேறு.

ஒன்றிரண்டு சுகங்களோடும் ஓராயிரம் சோகங்களோடும் நகரங்களைப் போலத்தான் நமது கிராமங்களும் இப்போது நன்றாக இல்லை.'

- என்று முடிகையில் நம் மனதுள் மெல்லிய வருத்தமொன்று தொற்றிக்கொள்கிறது.

2011ஆம் ஆண்டில் தமிழக அரசு ஏர்வாடியாருக்குப் 'பாவேந்தர் பாரதிதாசன் விருதினை' வழங்கியது. தமிழ்ச் சிற்றிதழ் வரலாற்றில் 'வானம்பாடி காலம்', 'எழுத்து காலம்' போல் 'கவிதை உறவு காலம்' என்றொரு காலத்தை உருவாக்கி, ஏர்வாடி எஸ். இராதாகிருஷ்ணனும் வரலாற்றில் இடம்பெற்றுவிட்டார் என்று சொல்வது சற்றும் மிகையில்லா உண்மையே.

- இன்னும் வரும்... ■

திரைப்படம் : BACK TO THE FUTURE

காலச்சக்கரப் படம் பெரும்பாலும் சீரியல் தன்மைக்குள் சென்றுவிடும் திரைக்கதையைத்தான் கொண்டிருக்கும். ஆனால் இந்தப் படம் காமெடி கலந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1985இல் எடுக்கப்பட்ட மிக அற்புதமான படம் இது. அட்டகாசமான சயின்ஸ் பிக்சன் சினிமா இது. விளையாட்டுப் போக்கில் விளையாடும் திரைக்கதை யுத்தி. மானுடக் கற்பனையின் உச்சம் இந்தக் காலப் பயணம். அதன் போக்கில் முன்னும் பின்னும் நடக்கும் சாகசம் யாவருக்குமான திரில்.

காலப் பயணம் சாத்தியமா இல்லையா என்பது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டாத ஒரு புள்ளியில் இந்தப் படம் ஒரு வகை கிளர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. ஒரு விடுமுறை நாள் ஓய்வின் மனநிலையை இந்தப் படம் மெருகேற்றுகிறது. சிறுவயது முதலே கடந்த காலத்துக்குச் செல்வது, எதிர்காலத்துக்குச் செல்வது போன்ற சிந்தனைகளின் வாயிலாக மனதின் நுட்பமான பகுதி ஆச்சரியம் என்ற ஒருவகை படிமத்தைத் தேக்கி வைத்துக்கொண்டே அலைகிறது. அதற்கு வியப்புகளும் விந்தைகளும் தேவையாய் இருக்கின்றன.

அதன் ஒரு படிநிலைதான் இந்தக் காலச்சக்கரம் பற்றிய சிந்தனைகளும்.. யோசனைகளும். அதன் தீவிரப் போக்குதான்

காலப் பயணம்

கதைகளாகவும் சினிமாவாகவும் உருமாறுகின்றன.

அந்த வகையில் இந்தப் படம் காலச்சக்கரப் படங்களுக்கு ஒரு அட்டகாசமான முன்னோடியாக இருப்பதை உணர்ந்தே இருக்கிறோம். எல்லாத் தரப்பு மனங்களையும் கவரும் இந்தத் திரைக்கதை காற்றின் வழியே கண்களால் தாவும் சிறுபிள்ளைச் சிரிப்பு.

காலச்சக்கரக் கதைகளோ படங்களோ நூறு சதவீதம் கவனத்தை வேண்டி இருப்பவை. கொஞ்சம் கவனம் பிசகினாலும் கதை புரியாமல் போய்விட வாய்ப்பிருக்கிறது. இந்தப் படத்திலும் முன்பின் கதை நகர்வுகள்.. மிகக் கவனமாகக் கவனிக்க வேண்டிய திரைக்கதையைக் கொண்டிருக்கிறது.

படத்தின் ஆரம்பத்தில் புளுடோனியம் நியூக்ளியர் வெப்பன் ஒன்று 'டாக்டர் எம்மட் ப்ரவன்'க்குக் கிடைக்கிறது. அதை வைத்து அவர் செய்த ஆராய்ச்சியில் அவருக்கே தெரியாமல் கார் வடிவத்தில் இருக்கும் ஒரு டைம் ட்ரேவல் மெஷினைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அவரும் படத்தின் கதை நாயகனும் நண்பர்கள் என்பதால் அவனை அழைத்து விஷயத்தைக் கூறுகிறார். டாக்டர் பரிசோதனை முயற்சியைச் செய்து காட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வரும் லிபியன் தீவிரவாதிகள் தங்களுக்குச் சொந்தமான புளுடோனியம் நியூக்ளியர் வெப்பன்-ஐ டாக்டர் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார் என்பதற்காக டாக்டரைச் சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். அங்கே நடக்கும் களேபரத்தில் கதை நாயகன் அந்தக்காரில் னறித்தப்பிக்க முயற்சிக்கிறான்.

ஆனால் அது டைம் மெஷின் என்பதால் தவறுதலாக 1985லிருந்து 1955க்கு அதாவது 30 வருடங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றுவிடுகிறது.

1955க்குச் சென்ற கதை நாயகன் தன் அப்பாவைக் காண்கிறான். அவரை ஒரு கார் விபத்தில் இருந்து காப்பாற்றும் முயற்சியில் அதே கார் அவன் மீது மோதிவிடுகிறது. மோதியது வேறு யாருமில்லை. அவன் தாத்தாதான். அவர்

அவனைத் தன் பேரன் என்று தெரியாமலேயே அவனைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அங்குதான் இளமைப்பருவத்தில் இருக்கும் தன் அம்மாவைப் பார்க்கிறான்கதை நாயகன். எதிர்காலத்தில் இருந்து வந்திருப்பது தன் மகன் என்று தெரியாமலே அந்தப் பெண்ணுக்கு அவன் மீது காதல் ஏற்படுகிறது. நமக்குப் படப்படக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறது. அதன் பிறகு நடக்கும் சில காட்சிகள் கத்தி மீது நடக்கும் சம்பவங்களைக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அதைக் காமெடி கலந்து மிக லாவகமாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி ஒரு இக்கட்டான சூழலில் இருந்தும் தப்பிக்க வேண்டும். அதே நேரம் ஒரு பயந்தாங்கொள்ளியாகவும் கோமாளியாகவும் நடந்துகொள்ளும் தன் அப்பாவை மீட்டெடுக்க வேண்டும். ஒரு ஹீரோவாக்கி அம்மாவோடு சேர்த்தும் வைக்க வேண்டும். அவர்கள் சேரவில்லை என்றால் அவன் பிறப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. அவன் மெல்ல மெல்ல உலகில் இருந்து காணாமல் போய்விடுவான் என்பதுதான் காலக்கணக்கு அது வேறு அவனைத் திணறடிக்கிறது. அதே நேரம் அவன் வந்த டைம் மெஷினில் புரூடோனியம் நியூக்ளியரின் சக்தி குறைந்துவிட்டதால் அவனால் திரும்ப 1985க்குத் திரும்ப முடியாமல் போகிறது.

ஏதேதோ முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கும் அவ்வேளையில் அங்கிருக்கும் டாக்டர் எம்மட் ப்ரவ்ன்-ஐச் சந்திக்கிறான். பெரும் நம்பிக்கை பூத்து எல்லாவற்றையும் விளக்குகிறான். அவர் அந்த மெஷினைக் கண்டுபிடித்தது குறித்து.. அதில்தான் தற்போதுதான் இங்கு வந்திருப்பதாக.. என்றெல்லாம் சொல்லியும் அவர் நம்ப மறுக்கிறார். பிறகு பரிசோதனை முயற்சியைச் செய்யும்போது எடுத்த வீடியோவைக் காட்டிய பிறகுதான் அவர் ஆச்சரியத்தோடு நம்புகிறார்.

அங்கே நடந்த களேபரத்தில் கேமராவும் காருக்குள்தான் இருந்திருக்கிறது. காலப்பதிவு காலத்துக்கே உதவுவதுதான் மானுடக் கண்டுபிடிப்பின் மகத்துவம்.

யார் கண்டுபிடித்த கால இயந்திரத்தின் மூலமாக 1985இல் இருந்து 1955க்குச் சென்றானோ.. அந்த டாக்டர் இன்னும் அந்த இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்காமல் இருப்பதும்.. தான் எதிர்காலத்தில் அதைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால்

அதனால் சில பல ஆபத்துகள் நடக்கும் என்பதால் அதைத்தான்கண்டுபிடிக்கப் போவதில்லை என்று கூறுவதும் கால முரண். ஐயோ என்றிருக்கும் நாயகனுக்கு இருந்த ஒரு வழியும் அடைபடுகிறது.

ஒரு வழியாகத் திரும்பவும் 1985க்குப் போகும் நேரம் வந்ததும் அங்கு வரவிருக்கும் (ஏற்கனவே நடந்த) - (இம்முறை நடக்காமல் இருக்க வேண்டி) நேரவிருக்கும் ஆபத்து குறித்துக் கதை நாயகன் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் கொடுக்கும் கடிதத்தைப் படிக்காமலே கிழித்துப் போட்டுவிடுகிறார் டாக்டர். அதன் பிறகு வேறு வழியில்லாமல் கதை நாயகன் முன்பு போலல்லாமல்... இம்முறை ஒரு பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு முன்பாகவே (1985க்கு) செல்கிறான். அப்போதுதான் அந்தப் பிரச்சனையில் இருந்து டாக்டரைக் காப்பாற்ற முடியும்.

ஆனால் அங்கு நடப்பது வேறு. அங்கு நடந்துகொண்டிருப்பதே வேறு.

1955இல் அப்பா அம்மாவைச் சேர்த்துவைத்தானா.. அங்கிருந்து தப்பி 1985க்கு வந்தானா.. வந்து டாக்டரை லிபியன் தீவிரவாதிகளிடம் இருந்து காப்பாற்றினானா.. என்பதையெல்லாம் ஜாலியாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதேசமயம் படப்படப்பின் உச்சியில் ஆச்சரியத்தோடு சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஜாலிக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் இடையே அந்தரத்தில் தொங்கும் நாம்.. படம் முடியும்போதுதான் தரை இறங்குகிறோம்.

டைம் மெஷின் படங்கள் எப்போதுமே சலிப்பு தட்டாதவை. சட்டெனச் சிறு பிள்ளை மனங்களை மாட்டிவிடுகின்றவை. அதுவும் இந்த மாதிரி டிராமா கலந்து உருவாகியிருப்பது சுவாரஸ்யம் நிறைந்தவையாக இருக்கின்றது. முன்னும் பின்னும் சென்று வரும் மனங்களின் வழியே காலப் பயணம் சாத்தியம்தான் என்று நம்பலாம். இறுதிக்காட்சி நெருங்க நெருங்க மனதுக்குள் நாமே கதை நாயகனாகிக் காலம் விட்டுக்காலம் பயணிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். திரைநகரும் உள்ளே மனதில் ஒரு வாவ்.

கதை நாயகர்களாக இருப்பது அத்தனை எளிதல்ல. அது மற்றோரைக் காப்பாற்றும் கடமை வாய்ந்தது. கண்டம் விட்டோ. காலம் விட்டோ.

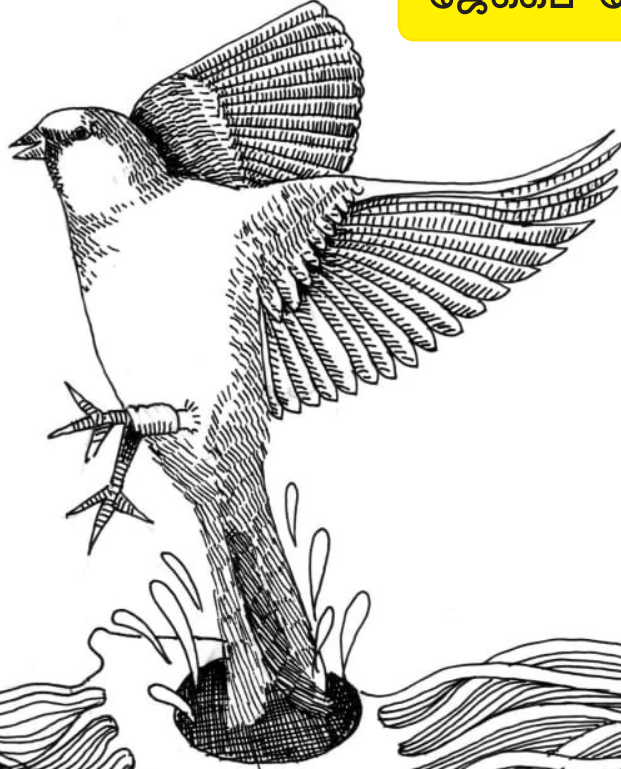
இயக்குநர்: Robert Zemeckis

ஆண்டு: 1985

மொழி: ஆங்கிலம்

தனிமையின் குரல்

எங்கோ இருந்து வந்த வெளிச்சம் அவனது முகத்தில் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு தனது நண்பர்களுடன் அந்த நேரத்தை உணவு உட்கொண்டபடி செலவழித்துக்கொண்டிருந்தான்.. அது அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியான பொழுது. வெளி வெளிச்சத்தோடு சேர்ந்திருந்த இதமான ஈரச் சாரலும் புதிய அனுபவத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

இருந்த யாவரும் சட்டென்று நினைவிற்கு வராத பெயர்களை உடைய நண்பர்கள்.. இருந்தும் அவர்களுடனான நெருக்கம் அவனுக்கு ஒரு வித சந்தோஷத்தையும், கவலையின்மையையும் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

எங்கிருந்தோ அவனில் வீசிக்கொண்டிருந்த அந்த வெளிச்சத்தின் அளவு எல்லார் முகத்திலும் பட்டு அதிகரிக்க அவனுக்குப் பக்கத்தில் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த நண்பர்களின் முகம் வாட்டத்தோடு மாறி, வெளிச்சத்தில் மெழுகைப்போல உருக ஆரம்பித்தது.. நடப்பது தெரியாமல் குழம்பியவன் அதே குழப்பத்தோடு எதிரே திரும்ப ஈரம் முழுக்க வெப்பமாய் மாறிச் சுடும் வெளிச்சம் அவன் முகத்தில் அறைந்து ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்த அவனை எழுப்பிவிட்டது.

முழுவதுமாகத் திறந்துகிடந்த ஜன்னலின் ஊடாய் உள் நுழைந்த சூரியனின் வெளிச்சம் சுவற்றில் பட்டு எதிரொலிப்பதைத் தூக்கக் கலக்கத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்..

ஓவியங்கள் : திண்டுக்கல் தமிழ்பித்தன்

சமையலறையின் அலமாரியிலிருந்து ஏதோ ஒன்று சத்தத்தோடு விழுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். கருஞ்சாந்து நிறப் பூனை ஒன்று திருட்டுத்தனத்தோடு அவனைப் பார்த்துப் பயந்து.. ஜன்னல் வழியாக வெளியேறி ஓடி மறைந்தது. மேசையில் ஜார்ஜில் வைக்கப்பட்டிருந்த செல்போனை எடுத்துப் பார்க்க, பத்து ஐம்பது என்ற பகல் நேரத்தைக் காட்டியபடி எஞ்சிய சக்தியையும் செலவழித்துக்கொண்டு மயங்கியது.

கோவத்தை அடக்கிக்கொண்டு ஸ்விச் பாக்லைப் பார்த்தான்.. இரவு அவசரத்தில் போடப்படாத அந்த ஸ்விச் அவனை நோக்கி ஏளனமாய்ச் சிரிப்பதாய் ஒரு பிரம்மை. விரக்தியாக அந்த ஸ்விச்சை வேகத்திற்கும் ஆன் செய்தவன், அறையை விட்டு வெளியேறினான். முகம் சுழிக்கும் வெயில்! மழையின்றிக் காயும் வானம்!!

நீலம் மறந்த வானத்தில் வெள்ளை மேகங்கள் கிடையாய்க் கிடையென.. சிறிய அசைவுகளோடு மிதந்துகொண்டிருந்தன. மெதுமெதுவாய் வானத்தைக் கடக்கும் அந்த மேகங்களுக்கு வானத்தின்மீது அப்படி என்னதான் கோபம் இருந்துவிடப்போகிறது.. ஏன் இந்த நிலையற்ற தன்மை..? அவற்றின் நிலையின்மை தனது வாழ்வில் பிரதிபலிக்கும் பல முகங்களையும் கூட அவனுக்கு நினைவுபடுத்தியது. எங்கோ ஒரு மூலையில் விமானத்தின் சத்தம் சன்னமாகக் கேட்க.. அந்தச் சூழலைக் கடந்து சென்ற கருப்புக் காக்கங்கள் குழப்பத்தோடு கரைந்துகொண்டே வானத்தை வட்டமடித்துக்கொண்டிருந்தன.

அறைக்கதவை மூடித் தாழிட்டுக்கொண்டு இருக்கையில் சில நிமிடங்கள் உட்கார்ந்திருந்தான்.. தனிமையின் அலைச்சலைக் கடந்து கடமைக்கென்று மாட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த கடிகாரத்தின் கடமை உணர்ச்சியாய் அதன் சிறிய, பெரிய முள் நகர்வுகளின் நிசப்தம் கொல்லும் படபடப்பு!

“செல்லு தீந்துபோனா.. எப்படி சந்தோசமா சுத்துறீங்கன்னு பாக்குறேன்?” மனதிற்குள்

சொல்லிக்கொண்ட குரோத வார்த்தைகளோடு நேரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டான். இருட்டான கழிவறைக்குள் முகம் கழுவிக்கொண்டு வெளியேறியவன், இரவில் தான் வாங்கிவந்திருந்த. ஞும்புகள் தின்று தீர்த்த தின்பண்டத்தைப் பெயருக்கென்று ருசிக்க ஆரம்பித்தான்.. பசி வயிற்றை முட்டி எழுப்பும் ரோதனை அதிகரித்திருந்தது. சட்டென்று மேற்சட்டை ஒன்றைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினான். சாலையில் அவன் எப்போதும் வெறுக்கும் மக்கள் நடமாட்டத்தை அந்த விடுமுறை நாளில் அதிகமாக உணர முடிந்தது.

“அடிக்கிற வெயிலுக்கு அப்புடி என்னதான் அவுத்துப்போட்டு ஆடுது ரோட்டுல..?” தன்னிச்சையாகத் தோன்றிய நெற்றிச்சுருக்கத்தோடு தனக்கு மட்டும் கேட்கும்படி முணுமுணுத்துக்கொண்டான்.

உணவகத்தில் குழுமிய கூட்டத்தை அருவருப்பாகப் பார்த்தபடி, வெளியே தேங்கி நின்றிருந்த சாக்கடைத் தண்ணீரில் முகம் பார்த்தான்.. அழுக்கில் ஒரு அழுக்கின் பிம்பம், அதை நோக்கிக் கோவத்திற்கும் காரி உமிழ்ந்தான்.

உணவை வாங்கிக்கொண்டு வெளியேறிய பழைய நண்பனைப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவல். தன்னைக் கண்டுகொள்ளாமல் சென்றவனை மனதிற்குள் அமங்கலப்படுத்தினான். தலை குனிவோடு உணவகத்தினுள் நுழைந்து இருக்கைகளைப் பார்த்தான். உட்கார்வதற்கு இடம் இருந்தாலும் பார்சல் வாங்கிக்கொண்டு.. இரைச்சலை விட ஈனத்திலும், இழிவுகளிலும் ஈக்களைப் போல மேய்ந்துகொண்டிருந்த அந்த மக்களிடமிருந்து விலகி ஓடவே அவனது கால்களும் மனமும் எத்தனித்தன. வெயிலின் தாக்கத்திற்கு நிகழ்வது எல்லாமே கடுங்கோபத்தையே கிளறியது.

இருண்ட அறைக்குள் மூச்சுவிட முடியாமல் திணறும் வெளிச்சமாய்.. சற்று நேரத்தில் அணைந்துவிடும் முனைப்பில் ஒளியோடும், ஒலியோடும் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது அவனது

செல்போன்.

“...பறவையே எங்கு யிருக்கிறாய்..? பறக்கவே யென்னை யழைக்கிறாய்..?”

சாப்பிட்டு முடித்து மீண்டும் வெறுமனே இருக்கையில் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

ஜார்ஜர் போட்டுக்கொண்டே தனது செல்போனை இயக்க ஆரம்பித்தான். ஞாயிறு விடுமுறைக்குக் கூட்டாக வெக்கேஷன் சென்றிருந்த தனது அலுவலக நண்பர்களின் சந்தோஷமான ஸ்டேட்டஸ்கள். நினைவு வந்தவனாய் யாருக்கோ தொடர்புகொண்டான்..

“த நம்பர் யு டயல்.. இட்ஸ் கரெண்ட்லி பிசி..” அது மேலும் தொடர்வதற்கு முன்னதாக இணைப்பைத் துண்டித்துக்கொண்டான். வாட்ஸாப் நண்பர்களின் முகப்புகளை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தவனுக்கு அவளின் நினைவு வந்தது..

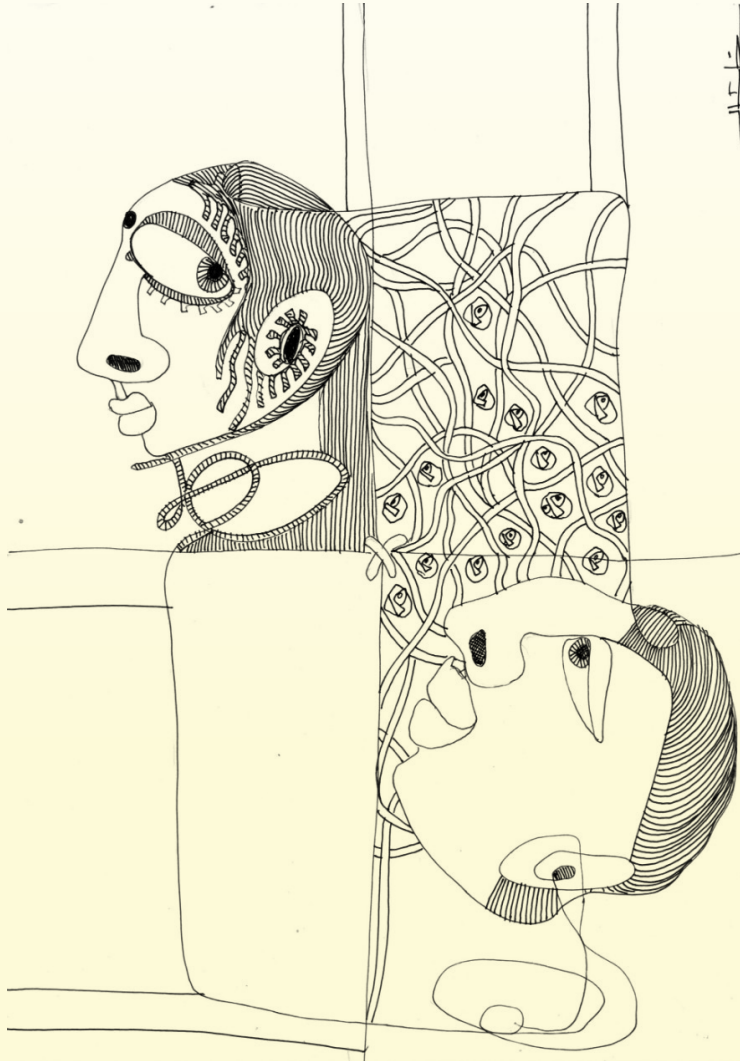
சட்டென்று தனக்கு எதிரே இருந்த அலமாரியை உன்னிப்பாக நோட்டமிட்டான்.. அவளின் அன்பளிப்பு புத்தகம் ஒன்று நீண்டநாள் ஓய்வோடும் ஓட்டடை தூசிகளோடும் மினுக்கிக்கொண்டிருந்தது. தலையைச் சொறிந்தபடி.. நீண்ட நேரத்து இழுபறிக்குப் பிறகு, “ஹாய்..!” என்று அவளுக்குக் குறுஞ்செய்தி அனுப்பினான். அவள் ஆன்லைனிலேதான் இருக்கிறாள், ஒருவேளை அவளை ஒதுக்கிவிட்டிருக்கவும் வாய்ப்புகள் அதிகம்.. இதுவரைக்கும் அவன் கடந்துவந்த பாதையும் அப்படித்தான்.

நல்லவேளை அவள் அந்த மெசேஜைப் படிக்கவில்லை.. பார்த்துப் படித்துவிட்டு அமைதியாக இருந்திருந்தால் அவன் இன்னமும் அதிக மன வேதனைக்குள் மூழ்கியிருக்க வாய்ப்புகள் ஏராளமாக இருந்தன.

ஜ ன் ன ல் க ளு க் கு வெ ளி யே எட்டிப்பார்க்கும் வானத்தில் அதே மிதக்கும், கடக்கும் வெண்பஞ்சு மேகங்கள். ஒரு சிறிய மென் சிரிப்போடு “பாசிங் க்ளவுட்ஸ்..” எனத் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

இருளைத் தாண்டி அடர்ந்த இருளாக அவனுக்கு எதிரே திறந்துகிடந்த படுக்கை அறை காட்சியளித்தது. அது அசட்டுத் தனிமையைத் தாண்டி ஒருவித அச்சத்தையும் கொடுத்திருக்கலாம். அங்கிருந்து ஏதாகிலும் தன்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்கின்றது என்றோ தன்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறது என்றோ நினைத்திருக்கலாம்.. வேகமாக எழுந்துபோய்ப் படுக்கை அறையை வெளிப்புறமாகத் தாழிட்டான்.

கண்ணாடி ஜன்னல் கதவுகளின் வழியே வழியும் வெளிச்சத்தின் வீரியம் தணிந்த ஈரமான ஒளி அதே எதிர்ப்புறச் சுவற்றில் ஒரு

வரைபடமாகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தது.. அது இதற்கு முந்தைய இரவு நேரத்துக் கனவுகளையும் சற்று நினைவுபடுத்திச் சென்றது.

அந்தக் கனவு அத்தனை பிரம்மிப்பு. சக வாழ்வியலில் எப்போதும் கிடைத்திடாச் சில சந்தோஷ நிமிடங்கள் அவனுக்குப் பிரம்மிப்பே.. என்றும் நடந்திடாத நிகழ்வுகள் என்பது யாவருக்கும் பிரம்மிப்பே! மழையில் தொடங்கி வெயிலில் முடிந்த அந்தச் சொப்பனத்தை மீண்டும் நினைத்தவன் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டே கனவில் தோன்றிய அத்தனை நண்பர்களுக்கும் தொடர்புகொண்டான்.

சில தொடர்புகள் நீண்ட நேரத்திற்குத் தொடர்ந்து பதிலின்றித்துண்டிக்கப்பட்டன, சில தொடர்புகள் பாதிமீளையே துண்டிக்கப்பட்டு அவனை அவர்கள் வைத்திருக்கும் நிலையைப் பிம்பித்தன. எஞ்சிய தொடர்புகளுக்கு அவசரமாக எதையோ உளரும் பதில்கள் வந்து துண்டாக்கப்பட்டன.

தான் மிகவும் அதிர்ஷ்டமற்றவன் என்பதை எப்போதும்போல அப்போதும் நினைத்துக்கொண்டான். அழகையில் ஏங்கிய இதயத்தின் முனகலைத் தாண்டி வேறு ஒரு முனகலையும் அவனது இடது காது உணர்ந்துகொண்டிருந்தது. அது ஒரு பசுபசுப்பான பாஷையாய்.. ஒருவித சூசனத்தோடு அந்த உளறல்கள் அவனுக்குள் நுழைந்து கலவரம் செய்துகொண்டிருந்தன.

எப்போது தூங்கினான் என்று தெரியவில்லை. எழுந்திருக்கும்போது நேரம் இரவு இரண்டு. ஆழியென மேயும் இருளுக்குள் மூச்சடைக்கும் அழுத்தம் நிலவிக்கொண்டிருந்தது. தேடிப்பிடித்து அறை ஜன்னல்களைத் திறந்தான், விட்டால் போதுமென்று எதுவோ வேகமாக வெளியேறி.. புதிய எதிர்பார்ப்போடு எதுவோ உள் நுழைந்து அறையை நிரப்பிக்கொண்டது.

அரை நிலவின் வெளிச்சத்தில் பசியின் கிரக்கத்தோடு அதனை ஏறிட்டான். பகலைப்போலவே கூடுமானவரைக்கும்

இரவைக் குலைக்கும் நிலவின் வெற்றியின் சாட்சிக்கென்று.. கூரிய கொம்புகளாய் நிலவின் இரண்டு எதிரெதிர் முனைகள்! ஜன்னலைச் சாத்திவிடும்படி காதோரத்தில் வழியும் பெயர் தெரியாத மர்மத்தின் குரல்.

திரும்பி அறையை நோட்டமிட்டான். இருள் என்ற அரக்கன் நிலவின் வெளிச்சத்திற்கு எங்கோ ஓடி ஒளிந்தபடி.. இருள் கலையாத சமையலறையிலிருந்து அந்தச் சத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது.

தனிமையின் உச்சத்திலோ அல்லது வெறுமையின் பிடியிலோ நிற்கும்போது இதுபோன்ற சம்பவங்களை அவன் எதிர்கொள்வதுண்டு.. ஒருவேளை அதி தீவிர யோசனையில் மிதந்திடும் கற்பனை என்றும் அவற்றை வைத்துக்கொள்ளலாம். இதுதான் நிரந்தரம் என்று ஆனபின்பு அதன் வழியிலேயே செல்லத்தான் யாவரும் விரும்புவர்.. அவனைப்போல. அரைநிலவைக்கடைசியாகப் பார்த்துவிட்டு அறை ஜன்னல்களை மூடிப் படுத்துக்கொண்டான். புழுக்கத்தோடு அவனது கண்ணீரும், தூக்கமின்மையும் தொடர்ந்தது.

*****

அலுவலகத்திற்கு எப்போதும் பிரயாணப்படும் பேருந்தைக் கோட்டை விட்டிருந்தவன் கைக்கடிகார நேரத்தைப் பார்த்தபடி நெடுஞ்சாலையில் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.. மேகங்களற்ற வெறிச்சோடிய வானம் அவன் கண்களுக்குள் அகப்பட்டிருந்தது.

லிப்ட் கேட்ட ஒருவனும் அவனுக்கு உதவுவதாகத் தெரியவில்லை. தடிமனான கல்லைக் கோவத்திற்கும் எட்டி உதைத்தான். வலி மிகுதியில் மண்டைக்குள் வண்டுகளின் ரீங்காரம். ஓய்விற்கு இளைப்பாறல் தேடி.. இலைகள் இழந்த, நிழலற்ற மரத்தின் நெம்பிக்கிடந்த வேரினமீது அமர்ந்த அவனுள் புழுங்கிக்கிடந்தது நிழலற்ற விதி. வீசும் வாடைக்காற்றில் பொழிந்தது காய்ந்த சருகு மழை!

வேர்த்துப் போய் அலுவலகம் வந்தடைந்தான். வாடிக்கையான பேச்சுக்கள் மேலாளரிடம் இருந்து வந்துகொண்டிருந்தன.. பக்கத்தில் வாய்மூடிச்சிரித்துக்கொண்டிருந்த சக வேலையானைக் கோவத்தோடு முறைத்தான். அதன்பின் அவனிடம் இருந்து எந்தப் பதிலும் இல்லை.

“என்னடா ஜனா நேத்து ஜாலியா இருந்தீங்க போல?” உணவு இடைவேளையில் அந்தக் கேள்வியைச் செயற்கைப் புன்னகையோடு கேட்டான். கேட்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லையென்றாலும் கூட கேட்டான்.. பெயருக்கென்று.

“ஹான்.. ஆமா வினோ, ப்ச் உன்னதான் கூப்பிட மறந்துட்டோம்..” ஜனா அதைச் சாதாரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டு உணவு உட்கொள்வதில் மும்முரம் காட்டினான்.. சக நண்பர்களும் சிறிய அமைதிக்குப் பிறகு தங்களது வேலையைத் தொடங்கியிருந்தனர். அழுகிய மனம் நாற்றம் எடுத்தது.. முகம் வாடி, வியர்த்து, வெதும்பிய நிலையை மாற்றும் முயற்சியோடு,

“ஹேய்.. அப்போ அடுத்தவாரம் எங்கயாச்சோம் வெளிய போலாமா?” என்று கேட்டான்.

“ம்ம்.. இல்லடா, எந்தப் ப்ளானும் இல்ல.. டப்பும் காலி. வேற ஒருநாள் பாத்துக்கலாம்..” ஒரு எதிர்பார்த்த பதில் அவனிடமிருந்து.

“ஹிம்.. அப்போ நீங்க மறுபடியும் எப்போ போறீங்களோ அப்போ கூட்டிட்டுப் போங்கடா.. மறந்துடாதீங்க?” சீரான அமைதிக்குப் பிறகு வினோத்திடம் இருந்து ஒரு கோரிக்கை.

“மேடம் பேச மாட்டீங்களா..?” அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறும்போது அவனிடம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடும் எதிர்பார்ப்போடும் கேட்டான். நடந்துகொண்டே. அவனுக்குப் பிடித்த மௌனத்தாலேயே அவனை வஞ்சித்தாள்.

“இந்த அமைதிக்கு என்ன அர்த்தம்..”

எனக்குப் புரியல.. நேத்து பண்ண மெசேஜ நீ படிக்கக்கூட இல்ல..?”

“ஹாய் னு ஒரு மெசேஜ.. அத ஒப்பன் பண்ணி வேற படிக்கனுமா?” முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு அவனைப் பார்க்காமல் பதிலளித்தான்.

“அதுக்கே ஊங்கிட்ட இருந்து பதில் வரலயே.. பயங்கர கோவத்துல இருக்கியோன்னு நெனச்சேன். இந்த டிஸ்டன்ஸ்க்கு என்ன காரணம்..?”

அவன் புரிந்தும் புரியாமல் கேட்டான்.

“ஹிம் அதுக்குப் பதில் ஊங்கிட்டத்தான் இருக்கு!” குழப்பம்.. கோபம் இரண்டும் சேர்ந்த தொனியில் கேட்டுவிட்டுத் தனது நடையைத் தொடர்ந்தான்.. மீண்டும் திரும்பிப்பார்க்காமல்.

*****

இருள் புழுங்கியது..

ஜன்னல்களைத் திறக்க, தெருவிளக்கு வெளிச்சம் அறையை அப்பிக்கொண்டது..

கண் அயர்ந்தான்..

“ஹேய்..?” ஒரு குரலற்ற, வாடிக்கையான முனகல்.. கண்களைத் திறக்காமல் கருவிழிகளைக் குவிக்க அதனோடு நெற்றிச்சுருக்கங்கள் சேர்ந்துகொண்டன.

“ஹேய்.. என்ன விட்டுட்டு வெளிய போவப்போறியா..?” காதுக்குள் ஊதும் அந்தக் குரல் அவன் மூளைக்குள் முழுவதுமாக ஏறியிருந்தது. சுதாரித்துக்கொண்டவனில் தூக்கம் முழித்துக்கொண்டாலும் கண்களைத் திறக்கவில்லை. அமைந்து கிடந்த மின் விசிறியின் இறக்கைகள் அவனுக்கென்று காத்திருப்பதாய் ஒரு பிரம்மை.

“எங்கள் விட்டுட்டு எங்க போற நீ.. எங்க போவ.. போவாத.”

அதற்குமேலும் அவனால் அமைதியாய் இருக்க விரும்பவில்லை.. திடுக்கிட்டுக்

கண் விழித்தான், ஒளி வழிந்த ஜன்னல்கள் முழுவதுமாக மூடிக்கிடந்தன.. எங்கும் குழுமிய இருளின் வெளிச்சம் ஒரு அனலாய் விளங்கியது. செல்போன் அவன் கைகளுக்கு அகப்படவில்லை..

“ஹேய்.. ஹேய்..?” அந்தக் குரலற்ற சத்தம் மூலை முடுக்குகளில் எதிரொலித்து அவனை வந்தடைந்தது. அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்கொண்டு.. இரவில் விழிகளைத் துழாவிக்கொண்டு பயந்தபடி தன்னை ஒரு மூலைக்குக் குறுக்கி உட்கார்ந்துகொண்டான். ஸ்லாப்பில் தவறி விழக் காத்திருக்கும் உபயோகப்படுத்திடாத, கூர்மையான சமையல் அறைக் கத்தி!

“எங்க.. எங்க போற..?”

“இங்கயே இரு.. எங்க கூடவே..?”

“இதான் உன்னோட இடம்..?”

“நாங்கதான் உன்னோட நிரந்தர நண்பர்கள்..?”

குரல்கள் அங்கும் இங்குமாய்க் கேட்க, குரலைத் தேடித் தலையை அங்கும் இங்கும் ஆட்டிக்கொண்டவன் பயத்தின் உச்சியில் மிதந்துகொண்டிருந்தான். சுவற்று மூலையில் பாம்பைப்போல ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது கருப்பு நிறக் கேபிள் மின்கம்பிச்சுருள். அதைத் தூரத்திற்கும் தள்ளிவிட்டுவிட்டு,

“ய்யாரு.. யாரு நீ?” என்று தைரியத்தோடு ஒரு கேள்வியை முன்வைத்தான்.

நிசப்தத்தின் சிரிப்புச் சத்தம். அது முடியும் முன்னரே இருளைக் கடந்து நின்ற காரிருள் பகுதியில் ஒரு நடமாட்டம். அது அவனுக்கு நேராக இருந்த படுக்கை அறையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தது. துளியும் வெளிச்சமற்ற அந்த இடம் ஒருவித அழுத்தத்தை அவனுக்குத் தந்துகொண்டிருந்த அதே வேளையில்.. அங்கே நடமாடும் உருவமற்ற இருளின் குரல் அவனை மேலும் நடுக்கத்திற்கு உள்ளாக்கியது.

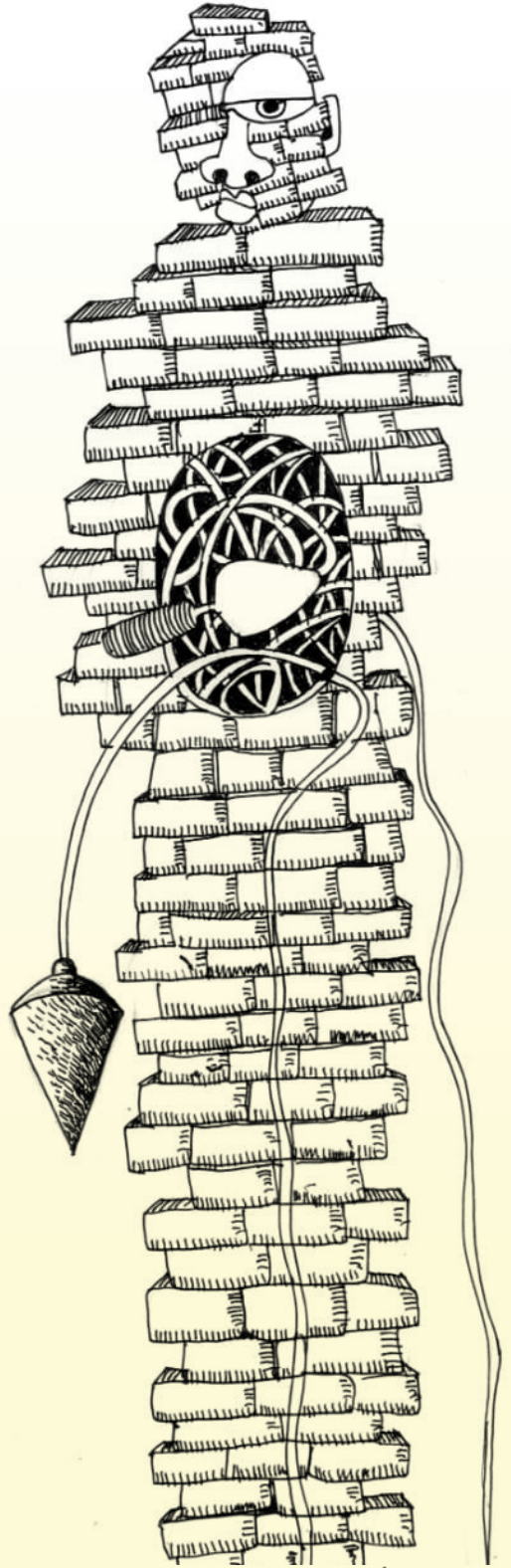

“ய்யாரு அது?” குரல் உடைந்த ஒரு கேள்வி தூரத்துக் காரிருளை நோக்கி நீள.. உலாவிய இருளின் நடமாட்டம் சட்டென்று நின்றது. மூடிய ஜன்னல்களுக்கு வெளியே கடந்துபோன வாகனத்தின் முகப்பு விளக்கு வெளிச்சம் ஜன்னல் இடுக்குகள் வழியாய்ப் பிரவேசித்துப் படுக்கையறையைக் கடக்க.. அந்த இருளின் முகமற்ற மொழுக்கையாய் ஒரு உருவம் அவனை எட்டிப்பார்த்துச் சிரித்தது. உருவமில்லை எனினும் அதன் மர்மமான முகம் பார்க்க மரணம் கொள்ளும் பயம். பயத்தின் உச்சிக்குச் சென்றவன் கத்திக்கொண்டே ஜன்னல்களைத் திறக்க முற்பட்டான்.. முடியவில்லை!

இருளில் நிறைந்திருந்த அந்த மொழுக்கை அவனைக் காரிருளில் இருந்து எட்டிப் பார்ப்பதும்.. ஒளிந்துகொண்டு சிரிப்பதுமாகத் தன்னைத் தொடர.. பின் திரும்பாமல் அழுதுகொண்டே ஜன்னல்களைத் திறக்கும் முயற்சியில் மும்முரமாக இருந்தான். வெளிச்சமும் அவனைப் போலவே ஜன்னலுக்கு வெளியே தத்தளிப்பதை இடைவெளியில் உதிரும் ஒளியின் மூலம் அவனால் உணர முடிந்தது.

ஜன்னல்களைத் திறக்கும் முனைப்பின் இடைவெளியில் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தக் காரிருள் மொழுக்கை தன்னை முழுவதுமாக வெளியேற்றி அவனை நோக்கி வேகத்திற்குள் வர.. மீண்டும் அலறியபடி ஜன்னல்களைக் கோவத்திற்கும் இழுத்தான். இருள் அவனை வந்து தோள்மேல் கை வைத்து அழுத்தவும் அவன் அறை ஜன்னல்களைத் திறக்கவும் சரியாக இருந்தது. உள்ளே நுழைந்த வெளிச்சம் இருளைச் சுட்டுப்பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கியது. இருள் மறைந்து புழுக்கம் வெளியேறி, ஈரக் காற்று உள் நுழைந்து வெளிச்சம் அறைக்குள் வாழத் தொடங்கியது. ஆசைக்கும் அந்த மூச்சை இழுத்துவிட்டான். வெயில் வெளிச்சத்தில் நனைந்தான்.. தூரத்துப் பர்வதங்கள் அப்போதுதான் அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. அவை ஒருவிதச் சிலிர்ப்பைக் கொடுத்தன.. சிவந்த வானத்தின் சிவந்த மேகங்கள்.. ஆகாயத்துப் பறவைகளின்

கூச்சல் இனித்தது. அவற்றின் இறக்கைகளை அந்த வானத்தை வண்ணமடிக்கும் இறகுகளாய் நினைத்துப்பார்த்தான். குறுஞ்சிரிப்பு கசிந்தது. வானத்தில் சட்டென்று கூடிய மழை மேகங்களை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். கார்காலம் தனக்காக ஆயத்தமாவதுபோன்று உணர்ந்தான்.

செல்போன் சிணுங்கியது..

அவளிடம் இருந்து “ஹாய்” என்ற எதிர்பதில்.

“பேச மாட்டியா..?” என்று அனுப்பினான்..

“படிச்சிட்டியா?” என்ற கேள்வி. அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் மூச்சை இழுத்து வானத்தை நோக்கி வீசினான்.

*****

அலுவலகப் பேருந்தை வழக்கம்போலத் தவறவிட்டு எப்போதும் போல நெடுஞ்சாலையில் நடக்க ஆரம்பித்திருந்தான். ஆனாலும் கோவத்திற்குப் பதிலாக வேறு ஒரு ஆச்சரியம் அவன் முகத்தில் தத்தளிப்பதை உணர முடிந்தது. மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தான். கூடுமானவரை லிப்ட் கேட்டான். யாரும் உதவ முன்வரவில்லை. தன்னிச்சையாகச் செயல்படுவது புதிதில்லையே என்ற நினைப்பில்.. கடந்த சோகங்களை நினைத்துச் சிரித்தபடி தனது நடையைத் தொடர்ந்தான். தன்னைத் தொடரும் மேகங்களை ஏறிட்டான். முற்பகலில் வானம் இடித்தது.. மேகங்கள் முட்டி மோதி அழுவதற்குக் காத்திருந்தன.

“இயற்கை எத்தனை அலாதியானது!” தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

எதற்கு இந்தப் படபடப்பு.. மெதுவாக நடக்கத் தீர்மானித்தான். அடிக்கடி நேரம் பார்க்கத் தொந்தரவாக இருந்தது.. கைக்கடிகாரத்தைக் கழற்றி பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக்கொண்டான். ஈரத் தென்றலின் நடுவே சாலையைக் கடக்கும் பட்டாம்பூச்சியின் பரிதவிப்பு.. அவற்றை இரண்டு விரல்களில் பிடிக்க எத்தனித்தான்.. ஏமாற்றம், இருந்தும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி!

ஏங்கி நின்ற தெருநாயின் கண்களில் வழிந்த ஆதங்கத்தில் தனக்கான இடம் எத்தகையது என்பதைக் கால தாமதமாய் உணர்ந்தான்.. வாலைக் குழைக்கும் அதன் பாசத்தில் வெறும் பசி மட்டுமே இருந்துவிடவில்லை என்பதை மனம் உணரும் தருணத்தில் அதே வாலாட்டும் நாய் அவன்முன் நின்றுகொண்டிருந்தது.. நாக்கைச் சுழற்றியபடி!

தலையைத் தொட்டு.. தாடையைத் தடவிவிட்டான். மகிழ்ச்சியின் முனகல் காதில் கேட்டது. குத்திட்டு நின்ற அவற்றின் ரோமத்தின் புல்லரிப்பு கைகளைக் கடந்து உடலுக்கு ஒரு சிலிர்ப்பைக் கொடுத்தது. இயற்கையின் வெகுமதிகளை மேலும் ரசிக்கவும் ருசிக்கவும் மனம் வேண்டி நின்றது. பாடம் கற்பிக்கும் நாட்களும் நகர்ந்தன. காலை உரகம் உயிராய் மாறிப்போயிருந்தது அவன் வெறுக்கும் அறையின் கருஞ்சாந்து நிறத்திருட்டுப்பூனை.

*****

“என்ன.. எப்போமே உர்ருன்னு இருப்ப.. இன்னிக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்க போல?” உடன் பணிபுரியும் திவாகரின் ஆச்சரியமான கேள்வி. அகத்திலிருந்து ஒரு எதிர்பாராமல் வந்த சந்தோஷச்சிரிப்பு முகத்தில் அப்பட்டமாகக் காட்சியளித்தது.

“ப்பா.. உன்ன இப்புடி சிரிச்சிப் பாத்ததே இல்லயேடா?” திவாகரின் பிரம்மிப்பில் நிறைந்திருந்தது வினோத்தின் கடந்தகாலத்து நிலை. சில நாட்கள் யாரிடமும் சொல்லாமல் எங்கேயோ கிளம்பிச் சென்றான்.

*****

வானத்து மேகங்கள் வெகு அருகாமையில் சூழ்ந்து.. நினைத்தபோதெல்லாம் மழையை அவன்மேல் கொட்டித் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தன. இயற்கையைத் தாண்டி நமக்கான நெருக்கமான நண்பனை எங்கு தேடியும் கிடைக்கமாட்டார்கள். எந்த நிலையில் யார் ஒதுக்கினாலும் கூட இயற்கையின் இயல்பு எல்லாரையும் ஒரேமாதிரியாய் வாரி அணைத்துக்கொள்கின்றது.

பச்சிலை தேக்கிவைத்த இரவு நேரத்துப் பனித்துளிகள் அவனை ஒவ்வொரு நகர்விலும் நனைத்த போதும் மெய்சிலிர்த்தான். பனித்துளிகளை அவன் ருசித்த போது உண்மையிலேயே அவை இனித்தன!

யாரும் போகாத ஆழத்தில் நீந்தினான். அப்படியே தொலைந்து போகவும் விரும்பினான். வாழ்தல் அத்தனை கடிதானது கிடையாது என்று மேலே இருந்த வெளிச்சம் அவனை மீண்டும் கரைக்குக் கூட்டிவந்து போட்டது. மிதக்கும் மேகக் கூட்டத்தில் தானும் ஒரு மேகமாய் மிதந்திட எண்ணினான்..

“யாரும் இல்லை எனினும்.. யார் நீ எனக்கு என்று கேட்க மீண்டும் மீண்டும் உன்னிடம் வருவேன்..!” பூரண மகிழ்ச்சியின் ஊடாய் ஒரு பித்து வார்த்தைகள் போதையாய் அவனிடம் இருந்து ஒலித்தன.

“வா.. காத்திருக்கிறேன்!” வேகமாய் அணைத்த பேரலையும்.. தொட்டு நனைத்த ஈரக் காற்றும்.. முக்கி விளையாடிய அருவி வாசமும்.. அதனதன் மொழியில் பதிலளித்தன.

பசும்புல் மீது படுத்துக்கொண்டு அவள் அன்பளிப்பாய்க் கொடுத்த புத்தகத்தைப் படித்து முடிக்கும் போது அவளின் மனதின் அரவணைப்பை ஓரளவிற்கு உணர முடிந்திருந்தது. வாஞ்சையோடு முழுப்புத்தகத்தையும் படித்து முடிக்கும்போது.. அந்த எழுத்தாளன் தனது கற்பனைக் காதலின் ஆழத்தில் விழுந்து தொலைந்த கதையை ஒரு கவிதையாய்த் தீர்மானிக்க முடிந்திருந்தது.

*****

“ஏங்கிட்ட கூட சொல்லாம ரெண்டு நாளா எங்க போயிருந்த..? போன் போட்டாலும் நாட் ரீச்சபில்” காபி குடிக்கும் முன்னரே அந்தக் கேள்வியைத் தொடர்ந்தான்.

“அவுட்டிங்..!” காபியை விழுங்கியபடி சொன்னான்.

“ஓகோ.. எத்தன பேரு?”

“நாமட்டுந்தான்..”

“தனியாவா.. அது சரி, ஊங்கூட யார் வருவா.. இல்ல நீதான் அவங்ககூட போவியா?” அவனின் கடந்தகால நிலைப்பாட்டை மீண்டும் குத்திக் காண்பித்தான்.

“தனிமை அலாதியானது..”

“ஒரு கட்டத்துக்கு மேல ரொம்ப ஆபத்தானதும் கூட..” அவள் பதிலில் ஒரு அதிர்வு தெரிந்தது.. வினோ சிரித்துக்கொண்டான்.

“எதுக்குச் சிரிக்குற?”

“அந்த புக்க எதுக்குக் குடுத்த..?”

“ப்ச். அதான் நீ படிக்கலயே அப்போறோம் எதுக்கு?” கோவமான பதில் சத்தமின்றி வந்தது.

“நல்லாருந்தது..!” அதே மௌனத்தோடு சொல்லிவிட்டுக் காபி குடிக்கத் தொடங்கினான்.

“எ.. என்ன சொன்ன? நல்லாருந்ததா.. அப்போ நீ படிச்சிட்டியா?”

“ஹிம்..”

“ப்ச் பொய் சொல்லாதா சிடுமூஞ்சி..?”

அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்..

“செரி அப்போ அந்தப் புக்கோட கடைசிக் கவிதைய சொல்லு பாப்போம்..?” அவள் தேர்வு வைத்தாள். அமைதியானவன் காபி டீம்ளரை மெதுவாகக் கீழே வைத்தவாறு தலையைக் கீழே தாழ்த்தினான்..

“தெரியும்.. நீ படிச்சிருக்கமாட்டேன்னு, உன்ன பத்தி எனக்குத் தெரியாதா?” பழைய கோவத்தோடு எழுந்துகொண்டான்..

“நுகரும் காற்றில்

மணக்கும் உன் வாசத்தில்,

கண்மூடிய ஏக்கங்களின்

துயில் களை நிலையடையும்

சலனப் பொழுதுகள் கொழுத்த..

விடியாத இரவுயிது!

எனது மூச்சுக்காற்றும்..

உனக்கான உன்மத்தங்களாகும்

தருணம்!

நீண்ட இரவின்

வெளிச்சம் சுமக்கும்..

ஆழி மனதின்

அழுத்தக் கண்ணீர்களை

யாருக்கென்று பரிசளிப்பது?

திசை தெரியாத ஆழத்தில்..

மெதுமெதுவாய்

புதைந்துகொண்டிருக்கும்

வெளிச்சத்தின்..

கடைசித் துளி வெளிச்சம்

கண்ணீராய் உதிர்ந்து

என்னைத் தொட்டுத் தெறித்தபோது

கண்விழித்தேன்.

அவள் மடியிலிருந்த என்னை..

அதே வெளிச்சத் துளி..

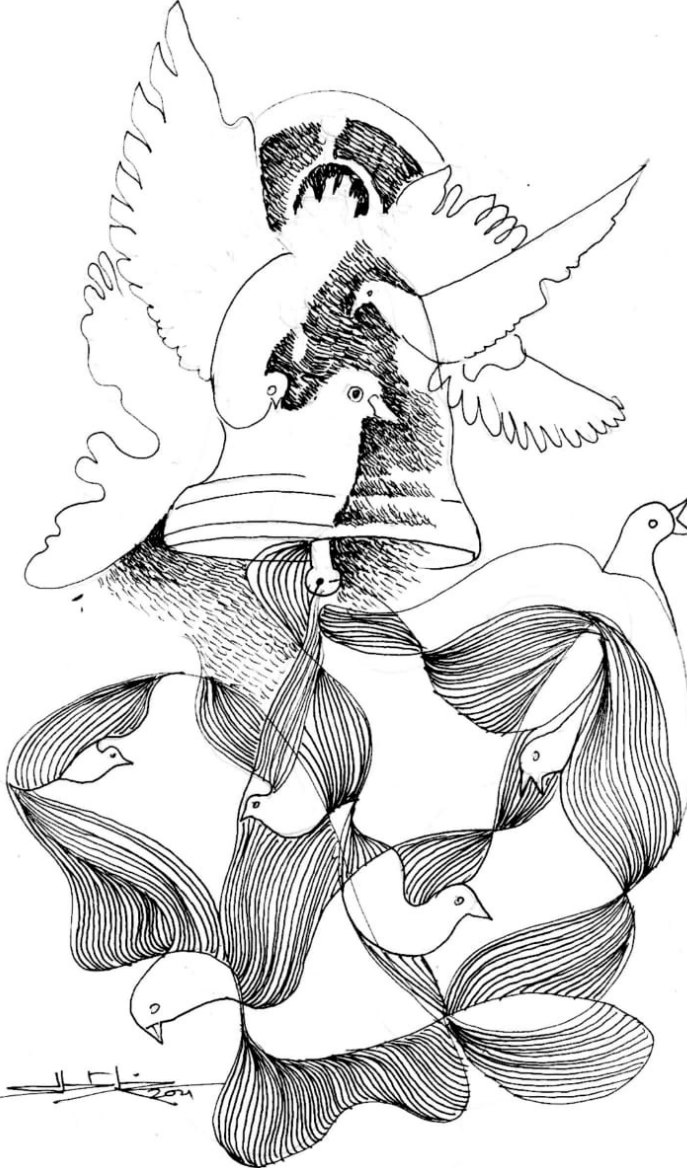
கண்ணீராய் நனைத்தது மீண்டும்..!

நாளொன்று வரக்கூடுமோ

என் கண்மணியே”

அவன் தலை சாய்த்தபடி சொல்லி முடித்து
அவளை ஏறிட்டான்..

“நாளொன்று வரக்கூடுமோ என்
கண்மணியே..?” என்று மீண்டும் அதைச்
சொல்லும் போது அவளது கண்கள்
கலங்கியிருந்தன. அவன் எழுந்திருந்து இரண்டு
கைகளையும் பிளந்தபடி நீட்ட வேகமாக
அவனைக் கட்டிக்கொண்டான்!

எல்லா வகுப்பறையிலும்
நான் நானென்று
முந்திக்கொண்டு வரும்
ஒரு குழந்தை இருக்கிறாள்.

அவளுடைய துறுதுறுப்பில்
ஒரு வண்டின் ரீங்காரம்
இருக்கிறது.

கேட்டதை விட கூடுதலாக
ஒரு சாக்பீஸ் எடுத்து வருகிறாள்.

வகுப்பறைக்குள்
ஆசிரியர் நுழையும்போது
வருகைப் பதிவேட்டைத்
தவறாமல் ஒப்படைக்கிறாள்.

வேறு வேலையில்
இருக்கும் ஆசிரியரிடம்
'இது உங்க பீரியட்'
என்று நினைவூட்டுகிறாள்.

ஆசிரியரின் பீரோவில்
எந்தப் பொருள் எங்கிருக்கும்
என்பது அவளுக்கு அத்துப்படி.

தேர்வுக் கால அட்டவணையை

மற்றவர்கள் அழிக்காமல்
பார்த்துக்கொள்கிறாள்.

ஆசிரியருக்குச் சாதகமாகவும்
சக மாணவர்களுக்கு
பாதகமில்லாமலும் நடக்கும்
அவள் மீது
எந்தப் புகாரும் இல்லை.

ஒருநாள் கூட
அவள் ஒற்றை ஜடையுடன்
வந்ததில்லை.

அவள் வராத நாட்களில்
கரும்பலகையை யார் துடைப்பது
என்ற கேள்வி எழுகிறது.

வீட்டிலிருந்தபடியே அவள்
வகுப்பறையில்
நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அந்தச் சமயங்களில்
அவளோடே திரியும்
அவள் வகுப்புத்தோழி
அவள் போல்
நல்ல பெயரெடுக்க முயற்சிக்கிறாள்.

- மா. காளிதாஸ்

ஒவ்வொரு புத்தகமாக
சுவைத்துவருகையில்
வரிகளுக்கிடையில்
மௌனங்கள் பேசிக்கொண்டன
கண்கள்வழி.

கடைசிப் பக்கத்தின்
முதல் வரியில்
கதை முடிவதாக எண்ணி
குடிக்காமல்
விடப்பட்ட கடைசித் தேநீரை
நான்
அருந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மீதமுள்ள கோப்பையில்
அவள் மூச்சு
ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

- வீரசோழன் க.சோ. திருமாவளவன்

இப்படியொரு
பெருமழை நாளில்தான்
நம் பிரிவெனும் விதியை
நீ எழுதிக்கொண்டிருந்தாய்...
மழையோடு சேர்ந்து
அழுதுகொண்டிருந்தேன் நானும்...
நமக்காய் எழுதிய
கவிதையின் பக்கங்களை
கிழித்தெறிய ஆணையிட்டாய்...
எரிந்துகொண்டிருந்த
என் இதயத்தை
வேறுத்து
இரு கூறாய்
வெளியில் வீசினாய்...
மழை நனைத்த இதயம்

அணையாமல்
மீண்டும் மீண்டும் எரிகிறது...
உயிர்போகும் தருவாயில்
முழுதும் எரியும் முன்பே
இரு கூறாய்க் கிடந்த
இதயத்தில் ஒன்றை எடுத்து
ஒட்டிக்கொண்டேன்...
மற்றொன்றை
அதனுள்ளே மறைத்து வைத்து
இப்பெருமழைநாளில்
உலவவிடும்போதெல்லாம்
நெஞ்சமெங்கும் கனக்கிறாய்
மழைவிட்டும் தொடரும்
தூவானமாய்....

- இலக்கியா விஜய்

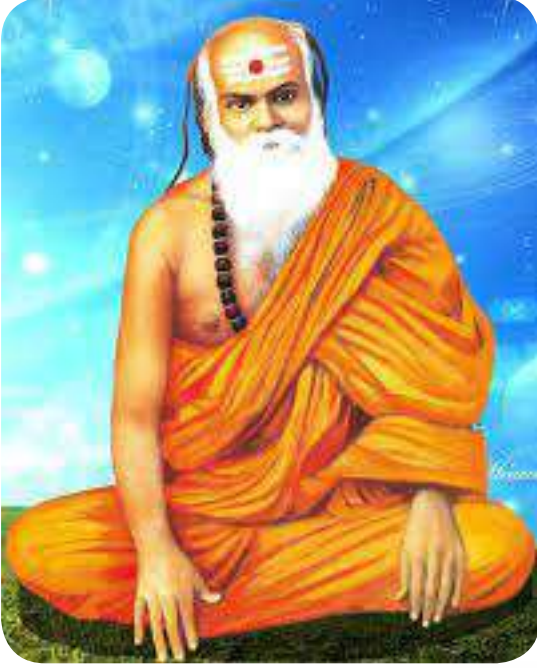
...
சிறு விழிக்குள் அடங்கும்
இப்பெருவெளி
திரை மூடாத் திறந்த வழி
சிந்தை சமைத்த பாதையில்
எப்படியோ வந்துவிடுகிறது
கரடு முரடான கற்களும்
கால்வைக்க முடியாத முட்களும்

நகர்ந்து நகர்ந்து
மேடு பள்ளமற்ற
பாதையில் கால்கள்
கவனமெல்லாம்
கவ்விப் பிடித்திருக்கிறதென்னவோ
அந்தக் கரடு முரடான
கற்களை மட்டுமே

- மனவை கலைவிள்

பாம்பன் சுவாமிகளும் முத்தமிடுவது பற்றிய பயிற்சி முகாமும்

ரொமாண்டிசிலம் (ROMANTICISM) என்கிற புனைவியல் என்கிற இந்த இலம் ஐரோப்பிய நகரத்தில் நகரமயமாதலின்போது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் உருவான கொள்கை எனலாம். இதை எதிர்-இயல்பு பண்பு இயல் என்றும் சொல்வர். இந்த இலம் காலூன்றிய உடனே ஆக்டோபஸ் போல இளைஞர்களை கல்லூரி மாணவர்களைக் கப்பெனப் பிடித்துக்கொண்டது.

ஒவ்வொரு வினைக்கும் ஒரு எதிர் வினை உண்டுதானே. அது எல்லாத்துக்கும் பொருந்தும்தானே. அப்படியாக அறிவொளி இயக்கம், பகுத்தறிவை எல்லாத்துக்கும் தூக்கிப் பிடிச்சது. வாழ்க்கைக்குப் பகுத்தறிவுதான் முக்கியமனு எல்லாத்துக்கும்

முட்டு கொடுத்தாங்க. இதனால் யூத்துங்க சலிப்பாயிட்டங்க. அந்தச் சமயத்துல சில விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடிச்ச கண்டுபிடிப்பால ரொம்ப ஆட்டம் போட்ட கடவுளும் மதமும் பேந்தப் பேந்த முழிச்சாங்க.

இத இப்படி புரிஞ்சிக்கலாம். அதாவது சாமிதான் மனுஷனைப் படைச்சார்ன்னு எல்லாரும் கத்திக்கிட்டு நம்பிக்கிட்டு இருந்தப்போ டார்வின் வந்து இல்லல்ல குரங்குல இருந்துதான் மனுஷன் பொறந்தான்னு சொன்னா சாமி, க்ளின் அவுட் ஆயிடுவார் இல்ல. அப்போ மதவாதிக்கு என்ன வேல இருக்கு.. இப்படித்தான் அந்தக் காலச் சூழலில் விஞ்ஞானிகளால் மதமும் கடவுளும் ஆட்டம் போட ஆரம்பிச்சது.. அப்பத்தான் இந்த ரொமாண்டிசிலம் உள்ள வருது.

பல காதல்கள். அப்புறம் 72 வயசுல 17 வயசுப் பெண்ணை, மரியன் பாடு என்ற கிராமத்தில் சந்தித்துக் காதல் வயப்பட்டு ஆள அனுப்பிப் பொண்ணு கேட்கப் போயிட்டார் - கல்யாணம் பண்ண. பெண் வீட்டுல ஒத்துக்கல. எப்படிங்க 55 வயசு வித்தியாசம். அந்தத் துக்கம் தாளாமல் மரியன் பாடு இரங்கற்பா என்ற தலைப்பில் கவிதை எழுத அது ஜெர்மனில் செம ஹிட்.

அப்புறம் கதே, இளம் வெர்தலின் துயரங்கள் - என்ற நாவலை எழுதினார். அதுல காதல் தோல்வியில் கதாநாயகன்துப்பாக்கியால் தன்னைச்சுட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்வார். அதைப் படித்த பல காதல் தோல்வியுற்றவர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்ள நாவலை அரசு தடை செய்தது.

எழுத்தாளர் இரா குப்புசாமி கதே பற்றிய ஒரு கட்டுரையில், கதே ஒரு ஜெர்மானியக் கம்பன் என்கிறார். (அறிஞர் அண்ணாதுரை எழுதிய கம்ப ரசம் நூலைப் படிச்சா கம்பராமாயணத்தில் காமம் எப்படி சொட்டுதுன்னு தெரியும்.)

ஒரு பேட்டியில் கதே, நாற்பது வயதில் இறந்த எழுத்தாளர் கவிஞர்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் -- ஒரு எழுத்தாளன், கவிஞன் சுமார் 80 ஆண்டுகள் கூட உயிரைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியாவிட்டால் வேறுதான் என்ன உங்களால் சாதிக்க முடியும் என்றார். அவர் 83இல் தான் இறந்தார். அந்த அளவு வாழ்க்கையை ரொமாண்டிக்கா அனுபவிச்சவர். இந்தக் கதே பற்றிய குறிப்பு மூலம் உங்களுக்குத் தெரியவருவது என்ன? கற்பனை, உணர்வு, ஏக்கம், காதல், சமூகத்தைப் பத்திக் கவலைப்படாத போக்கு, இதெல்லாம் உங்க பார்வைக்குத் தெரிஞ்சா அதாங்க ரொமாண்டிசில யுகத்தின் கூறுகள்.

இன்னும் தெளிவா சொல்லணும்னா... கற்பனாவாதி, தன்னிச்சையானவன், மனக்கோட்டை கட்டுபவன், இயல்பை மீறிச் செல்பவன், பகுத்தறிவுக்கு உட்படாதவன், கலைஞனை யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்ற கருத்து கொண்டவன், விதி முறைக்கு அப்பாற்பட்டவன்.. இதெல்லாம்

ரொமாண்டிசிலத்தின் அறிக்கை..

அக்காலக் கட்ட ரொமாண்டிசிலக் கவிதைகள் சிலதை மேற்கோள் காட்ட முடியும். அதைவிட ரொமாண்டிசிலக் கூறுகள் கொண்ட பல படைப்புக்களைத் தமிழில் இனங்காட்ட முடியும். உதாரணத்துக்கு மனுஷ்யபுத்திரனின் கவிதைகள். ஆனால் சம்மந்தப்பட்டவரே கூட அதை மறுத்து அது வேறு இலம் என்று வாதிட முடியும். எதுக்கு வம்பு. ஏதாவது நம்ம கவிதை ஒன்றையே மேற்கோளாகப் போடுவோம்னு இங்கு வாசிக்க என் கவிதை... இங்க பல பேருக்குச் சரியா முத்தம் கொடுக்கக் கூடத் தெரியலைங்க. அதுக்கு ஒரு பயிற்சி முகாம் நடத்துனா நான் என்ன பயிற்சி கொடுப்பேன் என்பதுதான் இந்தக் கவிதையின் சாரம். இது ரொமாண்டிசிலத்திற்கான உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

முத்தத்திற்கு ஒப்பனையிடுவது எப்படி?

*****

**குளத்தை மூடிக் கவ்விக்கொள்ளும்
வெங்காயத் தாமரையென
முத்தச் சிந்தனையை
இதழ் முழுக்கப் பரவ
துட்டமிடு**

....அதற்குமுன்..

அதர ரேகையில் இருக்கும் அவளின்
ஆதிகாலச் சிராய்ப்புகளின் மீது
நிபந்தனையற்ற அன்பிலிருந்து
எடுத்த களிம்பைப் பூசு.

அவள் உதட்டுக் கரையோரம் ஒதுங்கி
பழைய காதலில் செத்துக் கரையொதுங்கிய
உறுத்தல் சிப்பிகளை
கூச்சமின்றி அப்புறப்படுத்து
இறுகிப்போன
உன் புத்திவண்ணம் எதுவாயினும்
அதை எச்சிலால் மட்டுமே
கரைத்துக் குழைக்க முடிவெடு

நெருங்கும்போது
கண்கள் கூசும் ஆயினும்
இமைகளை மூடாமல்
அவளின் முகபிம்பத்தை
முழுவதும் விழுங்க முயற்சி செய்

இப்போது
சூரியக் கதிர்
தரையைத் தழுவுவது போல்
சத்தத்தைச் சாகடித்து சாந்தமாய்
இதழோடு புத்தியைச் சேர்த்து ஒட்டு

தாய்ப்பசு பிறந்த குட்டியை
அசுயையின்றி
நக்குவது போல்
அவள் உதட்டின் மேல் அப்பியுள்ள
காமத்தை நக்கிப் பளிச்சென்று தெரியும்
காதலைப் பக்தனைப் போல் தரிசி..

கடைசியில்
நீ வேறு முத்தம் வேறு

என்று இல்லாமல்
முத்தமாகவே மாறிவிடவேண்டும்
அதுதான் முக்கியம்..

சரி..
நான் சொன்னதையெல்லாம்
செய்தாயா
இனி முத்தம் பற்றி
விரிவாகப் பேசலாம் வா..

- அமிர்தம் சூர்யா

(அப்பாடா எப்படி சந்தடி சாக்கில் நம்ம
கவிதையைப் போட்டாச்சு தகவுல)

இசைத் துறையில் ரொமாண்டிசிஸம் -

ரொமாண்டிசிஸத்தின் தாக்கம் இசைத்
துறையில் எப்படி இருந்தது.. அதற்கு உதாரணம்..
இசை மேதை பீத்தோவான். பீத்தோவானை
உருவாக்கியது ரொமாண்டிசிஸம்தான்.
கட்டுப்பெட்டியான மரபான கடவுளை
மட்டுமே பாட இசைக் கோர்வை உருவாகிப்
பாடிக்கொண்டிருந்த காலத்தில்.. அதற்கு எதிராக

பீத்தோவான்

இயங்கியவர் பீத்தோவான். நீங்கள் விதிகளை உருவாக்குகிறீர்கள். நான் அதை எப்போதும் மீற வந்தவன் என்கிறார் பீத்தோவான். ஆக மரபான கலாச்சார சட்டத்தை மீறி இயங்கியவர்கள் ரொமாண்டிசிஸவாதிகள்.

தத்துவத் துறையும் ரொமாண்டிசிஸமும் -

தத்துவத் துறையில் ரொமாண்டிசிஸம் பற்றித் தெரிய நமக்குக் கான்ட் போதும்.. கான்ட் வரும் வரை எல்லோரும் நமது புலன்கள்தான் புற உலகு பற்றிய அறிவைத் தருகிறது என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தபோது அதைத் தலைகீழாக மாற்றினார்.. எப்படி?

புற உலகைப் பற்றி நாம் எதுவும் சொல்ல முடியாது. பொருட்கள் அதனளவில் அப்படியே இருக்கிறது. புலன்கள் வழியாக நமது பகுத்தறிவின் மூலம் அவற்றைக் கண்டடைவது அறிவாகிவிட முடியாது. அது ஒரு நிகழ்வு மட்டுமே. புற உலகை நெருங்க நமது புலன்களே தடையாக இருக்கின்றன. புலன்கள் வழியாகப் பொருள் பற்றி நாம் பெறுவது அறிவாகாது என்றார். அதை நான் இப்படி சொல்கிறேன்..

ஒரு படைப்பை நீங்கள் நீலக் கண்ணாடி போட்டு படித்தால் அதில் தலித் ஆதரவு எதிர்ப்புக் குரல் தெரியும். சிவப்புக் கண்ணாடி போட்டுப் பார்த்தால் அது பொதுவுடைமை அம்சம் என்னென்னு தெரியும். காவிக்கண்ணாடி போட்டுப் பார்த்தால் இந்துத்துவாப் புள்ளிகள் தெரியும். ஆனா உண்மையில் கண்ணாடி காட்டுவதுதான் அந்த அசலான அர்த்தமா? அது நமது பார்வை தரும் அறிவுதானே.. புதுமைப்பித்தன் தான் எழுதிய காலத்தில் நான் சைவ வேளாளர் சமூகப் புள்ளிகளைப் பதிவு செய்யவேண்டும்னு எழுதினாரா? ஆனால் பின்னர் வந்த அ.மார்க்ஸ் போன்றோர்.. புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளில் எதிரொலிப்பது சைவ வேளாளர் குரல் என்று வாதிட்டார்களே.. சாதி சாயம் பூசி. அப்படித்தான் இந்தப் பொருள்கள்- புலன்கள்- அது தரும் அறிவு. அதனாலேதான் சொல்கிறேன் இதுவரை இருந்த நம்பிக்கையைத் தகர்த்தது கான்ட் தத்துவம்.. கான்ட் கண்டு மிரண்டார்கள்.

கான்ட்

இப்படியாக ரொமாண்டிசிஸமும் ரொமாண்டிசிஸவாதிகளும் கோலோச்சினர். கற்பனையைச் சொல்லப் பலரும் அமானுஷ்யம், சாத்தான் தன்மை, மர்மம், நோயுற்ற தன்மை, அதீத புனைவு, காதல் என்று பல அம்சங்களையும் கைப்பற்றினர்.

காங்கிரஸ் ரெண்டா உடைஞ்சிப் பழைய காங்கிரஸ் புது காங்கிரஸ் ஆனது போலத் திராவிடக் கழகத்திலிருந்து திமுக அதிமுக வந்தது போல் ரொமாண்டிசிஸமும் இரண்டாகப் பிரிந்தது. 1- உலகளாவிய ரொமாண்டிசிஸம், 2- தேசிய ரொமாண்டிசிஸம்.

தேசிய ரொமாண்டிசிஸம் நாடோடி இசையைக் கலை இசை மூலம் இணைத்தார்கள். அதன் மூலம்தான் மக்களின் குரல், மக்களின் தாய்மொழி உருவாகக் காரணமானது. நாடோடிக் கதைகள், கலைக்கதைகள் தனித்துவமான வடிவங்கள் உருவாகி வெளித்தெரியத் தொடங்கியது. சரி, அந்த உலகளாவிய ரொமாண்டிசிஸம் என்ன ஆச்சு? அங்க இயற்கை, ஆன்மான்னு பேச ஆரம்பிச்சாங்க. உலக ஆன்மா என்ற கான்செப்ட்டுக்கு வந்துட்டாங்க....

இப்படியாக ஆட்சி செய்த ரொமாண்டிசிஸம் 1890 வாக்கில் நவீனத்துவம் என்ற மாடர்னிஸம் வரும்வரை ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. அப்பாடா இப்பதான் மாடர்னிஸம் வருதா? ஆம், அந்த இலம் என்ன செய்தது, அது எப்படியாப்பட்ட வஸ்துன்னு பார்ப்போம்..

- இன்னும் சட்டை உரியும் ■

பள்ளின் நுகரில் கவிதை வாசிப்புக்கு வந்த பார்வையற்ற ஆழ்கி

2012இல் அயர்லாந்தில் டப்ளின் நகரத்தில் ரன்னிலா கலை விழாவில் நடைபெற்ற சர்வதேச கவிதைய அரங்கில் கவிதை வாசிப்பதற்காக நான் அழைக்கப்பட்டு இருந்தேன். தன்னந்தனியாக ரன்னிலா என்று அழைக்கப்படும் அந்த இடத்திற்கு நான் போனபோது வழி தெரியவில்லை.

அந்நிய நகரத்தில் அந்தப் பெயரைச் சொல்லி அது செல்லும் பேருந்தில் ஏறிவிட்டேன். அந்தப் பேருந்தில் ஒரே ஒரு பழுப்பு நிற மனிதனாக நான் இருந்ததால் என்னைப் பேருந்து ஓட்டுநர் மிகுந்த அக்கறையுடன் பேருந்து நிறுத்தத்தில் இறக்கிவிட்டார். தட்டுத் தடுமாறி ஒருவழியாக விழா நடக்கும் இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நம் ஊர் கவியரங்கம் போல் இல்லை அது. கவிதை வாசிப்பைக் கேட்டு ரசிக்க நுழைவுச் சீட்டு வாங்கிக்கொண்டு பார்வையாளர்கள் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அரங்கினில் நுழையும் முன்னர் பார்வையாளர்களுக்குச் சிவப்பு ஓயின் மது வழங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போதுதான் அங்கு கொழுத்த அல்சேஷன் நாய் ஒன்றைக் கையில் பற்றியபடி ஓர் இளம்பெண் நுழைவுச் சீட்டுடன் உள்ளே நுழைந்தார். அவருக்கு ஓயின் வழங்கினார்கள். தங்க நிறக் கூந்தலுடன் பேரழகியாக அவள் இருந்தாள். அவள் உட்காருவது மதுவை அருந்துவது என்று அவளது ஒவ்வொரு அசைவும் ரசிக்கும்படியாக இருந்தது. கவிதை வாசிக்கும் நேரம் தொடங்க பார்வையாளர்கள் அனைவரும் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். நானும் அவர்களுடன் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தபோது எனக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

கவிதை வாசிக்கும் அரங்கத்தில் வெளிச்சமில்லை. அரங்கு திரையரங்கம் போல் இருளாக இருந்தது. பார்வையாளர்கள் இருளில் அமர்ந்திருக்க மேடையில் மட்டும் வெளிச்சம் குவிக்கப்பட்டு இருந்தது. கவியரங்கத்தலைமை ஏற்றிருந்த மூத்த ஐரிஷ் கவிஞரான மக்டாரா வுட்ஸ் கூட மேடையில் இருக்கவில்லை. மேடைக்குப் பக்கத்தில் தரையில் நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி ஒவ்வொரு கவிஞருக்கும் அறிமுகம் கொடுத்தார் அவர்.

கவிஞர்களின் பெயரை ஒவ்வொருவராகத் தலைமை தாங்கிய கவிஞர்

அழைத்தவுடன் ஒவ்வொரு கவிஞரும் வெளிச்சம் பாய்ச்சப்பட்ட மேடையில் சென்று அமர்ந்து கவிதை வாசித்துவிட்டு இறங்கினார்கள்.

என் பெயர் ஐரிஸ்காரரின் வினோதமான உச்சரிப்பில் அழைக்கப்பட்டவுடன் நான் மேடைக்குச் சென்றேன்.

“நகரத்தின் வீதியில் உறக்க நடையாளன்” (Sleep-walker in city street) எனும் எனது ஆங்கிலக் கவிதையை ஒலிபெருக்கியில் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

முதலில் என்னை அந்த ரன்னிலா எனும் இடத்தில் அடையாளம் காட்டி இறக்கிவிட்ட பேருந்து ஓட்டுனருக்கு என்னுடைய கவிதையைச் சமர்ப்பித்தேன். பார்வையாளர்கள் மத்தியில் அது நல்ல வரவேற்பு பெற்றது. எனவே உற்சாகமாகக் கவிதையை மேலும் தொடர்ந்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

அப்போதுதான் கவனித்தேன்.. அந்த ஐரிஷ் அழகி அழைத்து வந்த செல்லமான அந்தப் பயமுறுத்தும் வகையில் ஒரு புலியைப் போல வளர்ந்து இருந்த அந்த அல்சேஷன் நாய் அரங்கத்தில் முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த அவளது காலடியில் படுத்திருந்ததை.

ஏனோ தெரியவில்லை நான் கவிதை வாசிக்கத் தொடங்கியவுடன் (என் கவிதையினால் கவரப்பட்டு இருக்கலாம்) அந்தப் பலமான நாய் மேடையில் வந்து ஏறி என் காலடியில் படுத்துக்கொண்டது.

முழுக்க முழுக்க வெள்ளை நிறம் கொண்டவர்களால் நிரம்பி இருந்த அந்த அரங்கத்தில் ஒரு கருப்பனாக இருந்த என்னை அது என்ன செய்யப்போகிறதோ என்று பயந்தேன். பயத்தினால் என் குரல் மாறிவிட்டது. பார்வையாளர்கள் நான் அந்தக் கவிதை வாசிப்பில் ஏதோ மாயம் செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டார்கள்.

ப ய த் தை ஒரு வழியாகச் சமாளித்துக்கொண்டு நான் கவிதையை வாசித்து முடித்து இறங்கினேன்.

பிறகு கவியரங்கம் மிகச் சிறப்பாகப் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்களின் கவிதைகளோடு முடிவுற்றது.

தமிழ்நாட்டுக் கவியரங்கங்களுக்கு ஒரு காலத்தில் சைக்கிள் போட்டுக்கொண்டு அரங்கமரங்கமாகத் திரிந்த நினைவுகள் எனக்கு வந்து மோதின.

அதே நேரத்தில் இலக்கியத்தில் ஒரு சர்வதேச நகரம் என்று யுனெஸ்கோவினால் அழைக்கப்படும் அயர்லாண்டின் தலைநகரம் டப்ளினில் கவிதை வாசிப்பு என்பது எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. என் கவிதையைப் பலரும் பாராட்டினார்கள் என்றாலும் என்னுடைய பார்வை அனைத்தும் அல்சேஷன் நாயின் மீது இருந்தது.

என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக எனது மகள் கீதாஞ்சலி அலுவலகத்தில் இருந்து வந்து என் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். அவரிடம் நான் புலம்பினேன்.

“இந்த நாட்டில் கவிதை கேட்க வருகிறவர்கள் ஏன் இந்த நாய் நரி எல்லாம் அழைத்து வருகிறார்கள்?”

என் மகள் புன்னகைத்தபடி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். “பார்வையற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காகப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நாய். அது ஒன்றும் செய்யாது. அதைப் பற்றி நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. கவிதை கேட்க வந்திருந்த அந்தப் பெண்மணி ஒரு பார்வையற்றவர். தனக்குப் பார்வையில்லாவிட்டாலும் கவிதையைக் கேட்டு ரசிக்க வந்திருக்கும் அவளை நீங்கள் பாராட்டத்தான் வேண்டுமே தவிர பழி சொல்லக்கூடாது.”

நான் வாய் அடைத்துப்போனேன். அந்தப் பெண்மணியிடம் என்னை இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கும் ஒரு தமிழ்க் கவிஞர் என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

அதை வெகுவாக வரவேற்றுக் கைகுலுக்கிய அந்தப் பெண்மணி என்னுடைய கவிதையில் சொல்லப்பட்ட பல விஷயங்களைச் சிலாகித்துப் பேசினார். என்னுடைய வியப்பை வெளிக்காட்டினேன். நான் வர்ணித்துச் சொல்லியிருக்கும் காட்சிகளைப் பிறவியிலேயே பார்வையற்றவர் என்று நீங்கள் சொல்லும்போது எந்தவிதமாக ரசிக்க முடிந்தது என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவரது பதில் எனக்கு ஒரு புதிய உலகத்தைத் திறந்து காட்டியது. பிறவியிலேயே பார்வையற்றவராக வளர்ந்த அந்தப் பெண்மணி “எனக்கு பார்வை இல்லாத காரணத்தால் என்னுடைய மற்ற நான்கு புலன்களும் திறமையானவையாகச் செயல்படும். என்னுடைய கவிதை அனுபவம் என்பது என்னுடைய நான்கு புலன்களால் கிரகிக்கப்பட்ட உணர்வுகளின் அடிப்படையில் கட்டியமைக்கப்பட்டது,” என்றார்.

அவர் நட்பு ரீதியாகப் பேசுவதைக் கேட்டவுடன் நானும் கொஞ்சம் துணிச்சலுடன் அவரிடம் மிகவும் சங்கடமான ஒரு கேள்வியைக் கேட்டேன். பிறவியிலேயே பார்வையற்றவர்கள் கனவுகள் காணும்போது உங்களுக்கு ஒரு பேய் என்பதைக் கனவு கண்டால் அது எந்த விதமாக வரும்? என்று கேட்டேன்.

“எனக்கும் பேய்க் கனவுகள் வருவது உண்டு. தன்னுடைய நகங்கள் கூடிய கரங்களால் எனது கழுத்தைப் பிடித்து அழுத்துவது போலத் தொடு உணர்ச்சியினால் பேசும். கனவில் நான் ஒரு பேயைத் தொடுகிறேன் என்றால் கொழுகொழுவென்று அருவெறுப்பு ஊட்டக்கூடிய விதத்தில் அது அமையும்” என்று அவர் சொன்னார்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் எனது மனதில் ஊறிப்போன சம்பவம் “பார்வையற்ற அழகி” கவிதையாக வடிவெடுத்தது. அதை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். சரியா?

பார்வையற்ற அழகி

கவிதை வாசிப்புக்கு வந்திருந்த

ஐரிஷ் அழகிக்கு

பார்வையில்லை

வளர்ப்புநாய் வழிகாட்ட

வந்தமர்ந்து

கவிதை ரசிக்கும்

அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது

கண்களை மூடிக்கொண்டு

பார்க்கும் கலை

விழாவில் பரிமாறப்பட்ட

மதுவின் மெலிதான போதையில்

வார்த்தைகளின் அர்த்த அழிப்பின்

சங்கீதத்தை அவள் ரசிக்கிறாள்

அபூர்வ உண்மைகள் எல்லாம்

கண்ணுக்குப் புலப்படாதவை என்று

அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது

கவிதைத் தாழ்வாரங்களில்

தான் நடக்கும்

காலடி ஓசையைக் கேட்டபடி

இதுவரை திறந்திராத கதவுகளைத்

தொட்டுத் தடவித் திறந்துகொண்டு

அனுபவத்தின் புதிய அறைகளுக்குள்

அவள் பிரவேசிக்கிறாள்

வார்த்தைகளின் தொடு திரையில்

காட்சிகளற்ற கனவுகளைக் கண்டபடி

தன் உதட்டில் முத்தம் பதிக்கும் காதலை

கழுத்தை நெரிக்கும் பயத்தை

கூந்தலை வருடும் அன்பை

உணர்ந்து குதூகலிக்கிறாள்

தொடு உணர்ச்சியின் அட்சரங்களைத்

தொகுத்த

நட்சத்திரங்களின் பால்வீதியில்

திரிகிறாள் அவள்

தினந்தோறும்

தன் வளர்ப்புநாயின் வழிகாட்டலின்றி

பொம்மை

திருக்கும் வீடு

நான் அரவிந்த், ஐடி கம்பெனியில் வேலை. நல்ல சம்பளம், சொந்த வீடு. ஆறு வயதில் மகள். மனைவி கிர்த்தனா. எல்லாப் புது வருடங்களின்போதும் மறக்காமல் இரண்டு விசயங்கள் செய்தவன் நான். ஒன்று வாழ்த்து அட்டை வாங்கி அதில் “என் பிரியமான யாரோ ஒருத்திக்கு” என எழுதித் தேதியோடு கையெழுத்திட்டு எனது பீரோவில் வைத்துவிடுவேன். இதெல்லாம் கிர்த்தனாவுடன் எனக்குத்

திருமணம் ஆகும்வரை. அதன்பிறகு வாழ்த்து அட்டை வாங்க ஆசையே இல்லாமல் போனது. அதனாலேயே அந்த யாரோ ஒருத்தி நிரப்பப்படவே இல்லை. அது ஏனென்று என் டைரியை வாசித்து முடிக்கும்போது உங்களுக்கே தெரிய வரும்.

இரண்டாவதாக, தேடித்தேடி அழகான டைரியை வாங்கிவிடுவேன். டைரி எழுத அவ்வளவு ஆசை. நண்பர்கள் பற்றிய சிறுகுறிப்பு, வேலையின் இரவு பகல்

ஓவியங்கள் : அழ ரஜினிகாந்தன்

இம்சைகள், சதா லேப்டாப் வெளிச்சத்தில் பிரகாசமாகத் தெரியும் எனது முகம், அந்த சைக்கோ மேனேஜர் இதுபற்றியல்ல. டைரி எழுதுவது பற்றி எனக்கு வேறொரு கனவு இருந்தது. ஒரு டைரி என்பது வாழ்வின் தீராத பக்கங்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், எடுத்துப் படிக்கும் நேரங்களில், எழுதப்பட்ட காலத்திற்கே நம்மைக் கொண்டு செல்லும் காலஇயந்திரம் மாதிரியும் இருக்கவேண்டுமென்பதே அந்த ஆசை.

அப்படியென்ன தீராத பக்கங்கள்? இன்னமும் என்னுடைய கற்பனைக்கோ அல்லது சுயபுத்திக்கோ எட்டாத ஒன்றாக அதன் பக்கங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதே தீராத பக்கங்கள். ஆனாலும் இந்த வாழ்க்கையில் எத்தனையோ மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் நடந்தும், அதனை எழுதும் சாத்தியங்கள் கைவரவில்லை. இறுதியாக ஒரு சரணாகதிக்காக எழுதுவேனென்று நினைக்கவில்லை.

நான், கிழமை, நேரம் என்று எழுத வேண்டிய டைரியை ஒரு முழு நீள சம்பவமாக எழுதவைத்தது கீர்த்தனாவும் அவள் எழுதியிருந்த டைரியின் முதல் பக்கமும்.

கீர்த்தனாவின் அன்பான உலகத்தில் நானும் மகனும் மட்டுமே. அம்மா வீட்டுக்குப் பெரிய மூட்டை கட்டிக்கொண்டு போகிறவள், இரண்டு நாட்கள்கூட தங்கமாட்டாள். உறக்கத்திலும் கையெட்டும் தூரத்தில் என்னை வைத்துக்கொள்வாள். எனக்கான ஆடைகள் அனைத்தும் அவள் தேர்வு செய்ததே. எத்தனை சொன்னாலும் கேட்காமல் ட்ரையல் ரூம்க்குள் வந்தே என் ஆடைகளை முடிவு செய்வாள். எனக்கு என்ன பிடிக்கும் என்ன பிடிக்காது என்ற பட்டியலில் ஒன்றுகூட பிழையாக இருக்காது.

இந்தப் பிறந்தநாளின் போதும், கேக் கிரீமை எடுத்து என் முகத்தில் பூசினாள். பெண்கள் திருமணத்திற்குப் பிறகு தங்களின் குழந்தைத்தன்மையைத் தங்களின் கணவனிடமே காட்ட விரும்புகிறார்கள். பயத்தில் அவர்கள் செய்கிற கணவனின் மீதான அன்பானது பயங்கரவாதத்தின் இன்னொரு முகமாக இருக்கிறது.

உள்ளங்கைக்குள் அன்பை மூடிவைத்தபடி விரல் பிரிக்கச் சொல்லும் அவர்களின் விளையாட்டைத் தகப்பன் என்கிற ஆண் தவிர்த்து வேறு ஆனால் முடியவே முடியாது.

என்றாலும் கீர்த்தனா என்னிடம் விளையாடுகிற விளையாட்டு அன்புக்கான வன்முறையின் உச்சம். இந்த விளையாட்டினை எங்களுக்குத் திருமணம் ஆன அடுத்த நாளிலிருந்தே தொடங்கிவிட்டாள்.

“நீங்க பொய் சொல்லியிருக்கீங்களா?”

ஒரு நிலா வெளிச்சத்தில், தென்னங்கீற்று விசிறும் மொட்டை மாடியில், சுற்றியிருக்கும் அத்தனை வீடுகளின் வெளி உள் விளக்குகள் அணைந்துவிட்ட ஒரு ராத்திரியில், அதுவும் திருமணம் ஆன இரண்டாவது நாளில் கீர்த்தனா என்னிடம் கேட்டாள்.

“நீங்க யாரையாவது காதலிச்சிருக்கீங்களா?” என்பதுதானே மனைவிகளின் வழக்கமான கேள்வியாக இருக்கும்? புதுமாதிரியா இருக்கேன்னு தோணும்போதே சுதாரிச்சிருக்கணும். ஆனா நான் அப்படி இல்லை. யார் என்ன கேள்வி கேட்டாலும் பதில் சொல்ல முயற்சிப்பேன். எனக்கு சம்மந்தம் இல்லாத ஒரு விசயம் என்றாலும். இதுபற்றி சதீஷ் சொல்லுவான் ‘என்டா... சம்மந்தம் இல்லாததுக்கும் ரெஸ்பான்ஸ் பண்ண?’னு. திருத்திக்கொள்ள பலமுறை முயற்சித்தும் முடியவில்லை. மனைவி அதுவும் புதுமனைவி கேள்வி கேட்கும்போது பதில் சொல்லாமல் இருப்பேனா?

கணவன் மனைவிக்குள் எந்த ரகசியமும் இருக்கக் கூடாது, வெளிப்படையாக இருக்க வேண்டும், மனம்விட்டுப் பேசவேண்டும், இப்படி நிறைய வேண்டும் வேண்டும் தத்துவங்கள் என்னிடம் நிறைய இருந்தன. முற்போக்குச் சிந்தனை பற்றிய தெளிவில்லாமல், ஆனால் மனப்பாடம் மட்டும் செய்து அதை வாழ்க்கையோடு பொருத்திப்பார்த்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஒருவன் என்ன செய்வானோ அதையே நானும் செய்தேன்... ‘நீங்க பொய்

சொல்லியிருக்கீங்களா?’ என்று கேட்டதும், கீர்த்தனாவிடம் கிண்டலாக ராகம் போட்டுச் சொன்னேன்...

“அதில் நான் சக்கரவர்த்தியடா.”

சொல்லி முடித்த கணத்தில் அவள் அதிர்ச்சியானது நன்றாகத் தெரிந்தது. அந்த அதிர்ச்சி ஒரு பேரமைதிக்குக் காரணமானது. ‘எதிலும் இயங்கும் இயக்கமும் நானே; என்னிசை நின்றால் அடங்கும் உலகே’ என திருவிளையாடலில் ஹேமநாதபாகவதர்க்குப் போட்டியாக சிவபெருமான் பாடியபோது, அண்டசராசரங்கள் அப்படியே அசையாமல் நின்றது போல், காற்றும் சற்றுநேரம் ஓய்வெடுத்தது. நிலா மேகங்களுக்கிடையில் மறைந்து கொண்டது.

சட்டென எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்றவள், கையில் ஒரு டைரியுடன் வந்தாள். எதுவும் பேசாமல் பக்கங்களைப் பிரித்து ஒன்பை டென் என்று எழுதிய பத்துக் கட்டளைகளில் முதல் கட்டளையை வாசிக்கக் கொடுத்தாள். அது,

1/10. எனக்கு வரப்போகும் கணவன் பொய் சொல்லாதவனாக இருக்க வேண்டும்.

கடவுளின் கட்டளைப்படி மோசே தன் கையிலிருந்த கோலால், செங்கடல் அளவிற்குப் பரந்து விரிந்திருந்த எனது சிவப்பு இதயத்தை இரண்டாகப் பிளந்தார். அதில் கீர்த்தனா வேகமாக இறங்கினாள். அத்தனை கடவுள்களும் ஒன்றாக அமர்ந்து எனக்காகவும், என் அமைதிக்காகவும் முயற்சி செய்து, இறுதியாக என்னைக் கைவிட்டார்கள்.

இதுவரை என்னெல்லாம் பொய் சொல்லியிருக்கீங்க? எதுக்கெல்லாம் பொய் சொல்லியிருக்கீங்க? அம்புகளை எய்து கொண்டிருந்தாள். மனைவியின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாதவன், சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிடும் வயதை இந்தத் திருமணம் எட்டவில்லை. திருமணமான இரண்டாம் நாளில் அப்படி போய்விட முடியாது. இது புதுநங்கூரம். ஆழமாகப் பதிந்திருக்கும், சட்டென நகரமுடியாது. வாழ்க்கையின் முதல் மேகமூட்டத்தினை உணர்ந்தேன். இடியுடன்

கூடிய மழைதான் இனியெப்போதும் என்று அப்போது எனக்குத் தெரியாது.

அவ்வப்போது சிறு இடி மின்னல்கள் இருந்தாலும் மகள் பிறக்கும்வரை பெரிய பாதிப்புகள் எதுவுமில்லை. குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்வதில் இருந்த அழுத்தமும் அதனோடே வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்வதில் இருந்த அழுத்தமும் கோபமாக மாறி என் பக்கமாகத் திரும்பியபோது, அவளின் பத்துக் கட்டளைகளுக்கும் உயிர் கொடுத்தாள்.

“ஏன் இன்னைக்கு லேட்?”

“அர்ஜெண்ட் மீட்டிங் இருந்ததுப்பா...”

“மெசேஜ் பண்ணியிருக்கலாமே?”

“அதான் அர்ஜெண்ட் மீட்டிங்னு சொன்னேனே...”

“ஏன் எல்லாத்துக்கும் பொய் பேசுறீங்க...? சதீஷ் அண்ணாகிட்ட பேசினேன், எப்பவோ கிளம்பிட்டீங்கன்னு சொன்னாரே..”

“அந்த நாயி... விளையாட்டுக்குச் சொல்றான்மா... அதில் நான் சக்கரவர்த்தியடா காமெடியை அவன்கிட்ட சொன்னேன், அதுலேருந்து என்னை இப்படிக்கலாய்க்றான்.”

“வீட்ல நடக்கிற எல்லாத்தையும் சொல்லிடுவீங்களா? என்ன மனுசன்யா நீ? ச்சே.” கோபத்தில் பெட்ரூம் சென்று கதவை மூடிக்கொண்டாள். பலமாகக் கதவைத் தட்டிக் குழந்தையின் தூக்கத்தையும் கெடுத்துவிடக் கூடாதென்று ஹாலில் படுத்துக்கொண்டேன். விடிந்தும் அவளின் மவுனம் தொடர்ந்தது.

சமாதானங்களுக்கான நம்பிக்கை இல்லை என்றானதும் அதிலிருந்துதான். எது பேசினாலும் கவனமாகப் பேசவேண்டுமென்று, ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் உள்மனதிலிருந்து எச்சரிக்கை மணியடித்தது. நினைத்ததைப் பேசமுடியாத உறவு மேலும் சிக்கலானது. எல்லாவற்றிற்கும் முன்னனுமதி கேட்பதும், அதற்காகக் காத்திருப்பதும், கணவன் மனைவி உறவின் மீது ஒரு மாய வலையை விரித்தது. அதன் சிக்கல்கள் பற்றி நான் உணரும் முன்பாகவே, எல்லை மீறியிருந்தது எல்லாமும். சதீஷ் விளையாட்டாகச் சொன்னதற்கே, அவள்

என்னிடம் ஒரு வாரம் பேசவில்லை. எது பேசினாலும், கேட்டாலும் தலையாட்டுவான் அவ்வளவுதான், பேச்சென்று எதுவுமில்லை. இருவரும் சேர்ந்து சாப்பிடும் சூழல் அந்த ஒரு வாரத்தில் இல்லை.

“ஆண் என்பவன்” பற்றி என்னைச் சுற்றிலும் இருந்த இலக்கணம் மீறப்பட்டதை உணர்ந்தேன். என் தாத்தா, என் அப்பா காலம் போல் மனைவியை அடக்கி ஆள நினைக்கவில்லை. என் நண்பர்கள், என்னைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் சொல்லும் இல்லற உலகம் பற்றி நான் கற்பனை செய்ததுபோல் எதுவும் இல்லை. ஒரு குறுஞ்செய்தி அனுப்பிவிட்டு எந்தப் பதட்டமும் இல்லாமல், நாயர் டிக்கடையில் ஒரு மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த கார்த்திக், அதன்பிறகு மனைவிடமிருந்து வந்த தொலைபேசி அழைப்பினை எந்தப் பதட்டமும் இல்லாமல் எடுத்து ‘இதோ வந்துட்டேன் டியர்...’ சொல்லிவிட்டுப் போகிறான், என்னால் அப்படி முடியவில்லை. ‘எந்த டிக்கடை?’ கீர்த்தனா கேட்டால், சரியாகச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக டிக்கடையின் பெயரினை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

கார்த்திக் இந்த ஒரு மணிநேரமும் பொய்யில்தான் இருந்தான், அது அவனது மனைவிக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஏதொவொரு புரிதல் இந்தப் பொய்யினை அனுமதித்திருக்க வேண்டும். எல்லை மீறமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையினை அவன் மனைவி டைரியில் எழுதாமலே புரிந்துகொண்டிருப்பாள்.

நானும் திட்டமிட்டு எந்தப் பொய்யையும் சொன்னதில்லை. ‘பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின்’ குறளில்கூட எனக்கு நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் எடுத்த வீவுக்குப் பாட்டி செத்தது, ஆபீஸ் லேட்டுக்கு டிராபிக்ஜாம், விளையாட்டாக நண்பர்களுடன் பேசிய பொய்கள் இதெல்லாம் எப்படி பொய்கள் ஆகும்?

கீர்த்தனாவிடம் கேட்கப்படும் முன்னனுமதிசுளம் உடனே

கிடைத்துவிடுவதில்லை. ஒவ்வொன்றிற்கும் கேள்விகளும் துணைக் கேள்விகளுமாக எல்லாமே வலியானது. யார் கேள்வி கேட்டாலும் வலிய பதில் சொல்கிற நான், கேள்விகளைக் கண்டு பயந்தேன். கான்பரன்ஸ்க்காக வெளியூர் செல்ல அனுமதிக்காததால், எந்த வேலை சொன்னாலும் நான் மறுப்பதாக அலுவலகத்தில் என்மீதான தவறான அபிப்பிராயத்தால் வேலையில் ஓட்டமுடியவில்லை. சொல்லளவில்கூட யாருக்கும் காயம் தராமல் இருக்கவேண்டும் என நினைப்பேன். கீர்த்தனா விசயத்திலும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன். ஒருநாளும் அவளை அடக்கியாள மெண்டுமென்றோ அவளை ஏமாற்ற வேண்டுமென்றோ நினைத்ததில்லை. அவள் எதற்காகவாவது அனுமதி கேட்டபோதும், உனக்கு விருப்பப்பட்டதைச் செய் என்றே சொல்லியிருக்கிறேன்.

கீர்த்தனாவின் இந்தக் கேள்விகள் நிறைந்திருக்கும் வாழ்க்கை அயர்ச்சியாக இருக்கிறது. எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில் எப்படி சொல்லிவிட முடியும்? முடியுமென்றாலும் அவளுக்குப் பிடித்தமாதிரி என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. நான்கில் ஒரு பதில் உண்மைக்கு நெருக்கமாக இல்லை. ஏனென்றால் அது என்னுடைய பதிலே இல்லை. அவளுக்காக வலியப் புனையப்பட்டவை. இன்னொரு நாள் இதே கேள்வியை என்னிடம் எழுப்பியபோது, என்னால் அதே பதிலைச் சொல்லமுடியவில்லை. ஆகவே அது பொய்யானது. நான் மறுபடியும் குற்றவாளியாக்கப்பட்டேன். அவள் டைரியின் முதல் பக்கத்தின், முதல் கட்டளைக்கே நான் இத்தனை பாவியென்றால், மீதம் ஒன்பது கட்டளைகள் என்னவாக இருக்கும்? அதற்கு என்னைத் தயார்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தேன். என் இயல்பினை வேறொன்றுக்கு தயார்படுத்தத் தயாரானதே ஒட்டுமொத்தமாக என்னை நிலைகுலையச் செய்தது.

வேறு வழியில்லாமல் சதீஷிடம்

புலம்பினேன், அன்று விளையாட்டாகச் சொன்னதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தவன், மனம்விட்டுப் பேசச் சொன்னான்.

“இதற்குப் பேசிவிடலாம், மீதமிருக்கும் ஒன்பது கட்டளைகள் என்னவென்று தெரியாமல் எப்படி?” என்றேன்.

“நல்லவங்களைக் கடவுள் சோதிப்பான்... ஆனாகைவிடமாட்டான்” சதீஷ் சொன்னான்.

“காமெடி ரொம்ப டார்க்கா இருக்கு, அதைத் தாங்கிக்கிற சக்தி இப்போ எனக்கில்லை” என்றதும், ‘சாரிடா’ என்றவாறே மற்ற கடவுள்கள் போலவே என்னைக் கைவிட்டான்.

நானும் எனக்கான ஆறுதலை, எல்லாப் புனித நூல்களிலும் தேடினேன். எல்லாப் பாதைகளும் ரோம் நகரை நோக்கி இருந்தனவேயன்றி, ஒரு வழிகூட மனைவிக்கானதாக இல்லை.

இப்படியாகக் கணவர்களுக்குக் கட்டளைகளை எழுதிவைத்த இந்த மனைவிகள் யார்? முந்தைய பிறவிகளில் நிறைவேறாத ஆசைகளோடு செத்துப்போய், இப்போது பிறந்திருப்பதாக ஒரு நள்ளிரவுக்கனவு எனக்குச் சொன்னது.

என் ஆழ்ந்த உறக்க நாட்களில், நடுசாமத்தில் எழுப்பி பார்வேர்டாகி வந்திருந்த குறுஞ்செய்திகளுக்கு அர்த்தம் கேட்டபோது இரவு வேகமாக விடிந்தது. ஒருவேளை இது அவள் டைரியின் இரண்டாம் கட்டளையாக இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஏனெனில், அன்று இருளைவிடவும் பயமாக இருந்தது பகல். கீர்த்தனா இரவா பகலா தெரியவில்லை. ‘ஆமா... நான் தப்பானவன்தான், பொய் சொல்றவன்தான், பிராடுதான்... இப்ப என்ன செய்யனும்கிற?’னு சொல்லிவிட நினைத்தேன். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட செய்யாத குற்றங்களுக்கான தண்டனைகள் அதிகமாக இருக்குமே என்ற பயத்தில் அந்த முடிவினைக் கைவிட்டேன்.

டிவி பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், ‘எப்பப் பாரு டிவி, லேப்டாப்’ என்பாள். சரி அவளுக்கு

வந்தவன்தானே?” என்றேன்.

சதீஷும் அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை. பேசவும் முடியாது. அவனும் என்னைக் கைவிட்டு நாளாகிறதே. அவனோடு அதிகம் இருப்பதாக நினைத்து ஒருமுறை, நீங்க சதீஷண்ணனையே கல்யாணம் பண்ணியிருக்கலாம் என்றிருக்கிறாள். அதுவும் அவனுக்குத் தெரியும். இப்படி எல்லா வகையிலும் எனக்கான கம்பி வேலிகளைப் போட்டிருந்தாள்.

மகளுடன் நான் பொம்மை விளையாடியிருக்கிறேன். அதனிடம் அவள் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். எதையெல்லாம் செய்யாதே என்று நாங்கள் அவளுக்குச் சொல்லிய எல்லாவற்றையும் அதனிடம் சொல்லுவாள். நாங்கள் அவளைச் செல்லமாக அடித்ததை நிஜமாகவே அடிப்பாள். திடீரெனக் கொஞ்சுவாள், முத்தம் கொடுப்பாள், மடியில் கிடத்தித்தாலாட்டுவாள், தூங்க வைப்பாள், சமயத்தில் கழுத்தைத் திருகுவாள், தூக்கி எறிந்துவிடுவாள், அது எங்கு கிடக்கிறதென்று தெரியாமல் வேறு எதாவது செய்துகொண்டிருப்பாள்.

கீர்த்தனாவுக்கு நானும் ஒரு பொம்மையாகவே இருக்கிறேன். என் நீண்டநாள் கனவான டைரி எழுதும் பழக்கத்தினை இப்படியாகக் கீர்த்தனா தந்திருக்கிறாள். இத்தனை நேரமாக நீங்கள் வாசித்தது எனது டைரியின் சிறுபகுதியை. அவளின் நாட்குறிப்பில் மீதமிருக்கும் எனக்கான ஒன்பது கட்டளைகள் என்னவென்று அதன்பிறகு காட்டவில்லை. நடந்திருக்கிற சம்பவங்களின் கோர்வையினைப் பார்க்கும்போது பத்துக்கட்டளைகளையும் நான் மீறியதாகவே அவள் உணர்கிறாள்.

அப்படி இல்லாவிட்டாலும், என்னிடம் இப்போது எதுவுமில்லை. எனக்கான எல்லா சிவப்பு மஞ்சள் பச்சை விளக்குகளும் கீர்த்தனாவின் விரலசைவுக்குக் காத்திருந்தன. அவள் இந்தப் பொம்மையைக் கொஞ்சலாம், கழுத்தைத் திருகலாம், சமயத்தில் அது எங்கு கிடக்கிறதென்று தெரியாமல் வேறு எதாவது செய்துகொண்டிருக்கலாம்.

ஏதாவது உதவி செய்யச் சென்றால், 'சாமி, நீங்க எது செஞ்சாலும் அத நான் மறுபடியும் சரிசெய்ய ஒருநாளாகும், போய் அமைதியா இருங்க' என்பாள். அமைதியா இருந்தால், 'ஏன் செய்துக்கு வேலையே இல்லையா, நானே சாகணுமா?' என்பாள்.

'என் தேவனே, என் தேவனே ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?' நிகழ்வுகளின் தன்மைக்கு ஏற்ப ஒருவாரம், பத்துநாள், ஒருமாசம் பேசாமல் இருப்பது வழக்கமானது. என்னை நோக்கிய எல்லா ஆலோசனைகளும் மனம்விட்டுப் பேசச் சொல்லின. நான் மனம் விட்டுப் பேசத் தயாராக இருந்தேன். எல்லாக் குற்றங்களையும் ஒப்புக்கொள்ளும் நிபந்தனையின் மூலமாக நான் அவளை ஆள முயற்சிக்கக் கூடாது என நினைக்கிறாள் என்பதை, ஒருநாள் வீட்டிற்கு வந்து திரும்பிய சதீஷ், நேரடி ஆய்வின் மூலமாகச் சொன்னான்.

“யாரையும் ஆள நினைக்கிற ஆள் நானில்லையே சதீஷ்? நண்பர்களோடவும் நான் அப்படி இருந்ததில்லையேப்பா? விழுப்புரத்துக்கு ஓர் போகலாம்னு சொன்னப்போகூட கேள்வி கேட்காம

காடு மலைகளின் புத்திரர்கள்..

30 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ள வாச்சாத்தி வன்கொடுமை சம்பவத்தை இன்றைய இளைஞர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். 18 மலைவாசி இளம் பெண்கள் அரசத்துறை அதிகாரிகளால் பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட கொடூரத்தின் உச்ச நிகழ்வு. 18 பெண்கள் மட்டுமல்லாது 80க்கும் மேற்பட்ட வாச்சாத்திப் பெண்களைச் சிறையில் வைத்துச் சித்திரவதை செய்தனர் காவல்துறையினர். இளைஞர்களும் பெரியவர்களும் சிறுவர்களும் என வதைக்குள்ளாகாத மனிதர்களே வாச்சாத்தியில் இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு அன்றைய நிலை இருந்ததை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இது 1992இல் தர்மபுரி மாவட்டத்தில் வாச்சாத்தி எனும் கிராமத்தில் நடந்த கோரசம்பவம் ஆகும். எதை முன்னிட்டு இது நடந்தது என்பது அனைவரும் அறிந்த விசயம் என்றாலும் இன்றைய தலைமுறை கடந்த

காலத்தைச் சாதாரணமாகக் கடந்துவிடக்கூடாது என்பதற்கான சிறிய நினைவூட்டல்தான் இது. கடந்தகாலம் என்பதே எளியவர்களின் வலிகளால் ஆனது அல்லது அதிகாரம் படைத்தவர்களின் ஆட்டபாட்டங்களால் ஆனது.

ஒருமுறை தோழர் கலை அவர்கள் என்னிடம் ஆதிவாசி மக்களைப் பற்றி ஒரு பாடல் எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்காக எழுதப்பட்டதுதான் கீழ்வரும் பாடல். அப்போது நான் ஆதிவாசி மலைவாழ் மக்களைப் பற்றி அவரிடம் நிறைய விசயங்கள் தெரிந்துகொண்டேன். ஏனெனில் அவர் மலைவாழ் மக்களைப் பற்றிப் பெரிய ஆவணப் படத்தைத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார். அதற்காகத்தான் இந்தப் பாடலும் கூட. அந்த ஆவணப் படம் முழுமை அடைந்து

வெளிவரவில்லை என்பது வேறு விசயம். ஆனால் அவர் எனக்கு அவர்களின் வாழ்வு பற்றியும் அந்த வாழ்வுக்குள் இருந்த இசை பற்றியும் படமாகக் காட்டியதில் நான் காட்டுக்குள் போய்வந்த உணர்வு தொற்றிக்கொண்டது. இந்தப் பாடலின் நோக்கம் மலைவாழ் மக்களைப் பற்றி ஒரு சிறிய அறிமுகத்தை மக்கள் மத்தியில் தந்துவிடுவது என்பதுதான்.

பல்லவி

காடு மலைகளின் புத்திரர்கள் - நாங்கள்
கடவுளைப் படைத்த பழங்குடிகள் (2)

கூதுகள் நெஞ்சிலே துளியும் இல்லை - நாங்கள்
சொத்துக்கள் எதுவும் சேர்ப்பதில்லை

மரம் செடி கொடிக்குள்ளே குடியிருப்பு
விலங்குகள் பறவைகள் உடன் பிறப்பு..

சரணம் - 1

ஓத்த ரூபா உலகத்திலே யாரு தந்தது
உண்ணுகிற சோறும் எங்கள் உழைப்பில் வந்தது

சாதி மதம் பாக்கும் கூட்டம் நாங்க இல்லையே
சண்ட சத்தம் எங்களுக்குள் வந்ததில்லையே

தந்தத்துக்கு யானைகள் கொல்ல மாட்டோங்க
பச்ச மரம் வெட்ட மாட்டோம் பாசம் வைப்போங்க

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளா காட்டில் வாழறோம்
ஆகாசத்தக் கூரையாக்கி நாங்க தூங்குறோம்

சரணம் - 2

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமத்துவமுண்டு
வரதட்சணை ஏற்பதில்லை வியக்கணும் கண்டு

கதையுமுண்டு பாட்டுமுண்டு நாங்க கேக்கத்தான்
நிலாவுக்கும் சூரியனுக்கும் காவல் நாங்கதான்

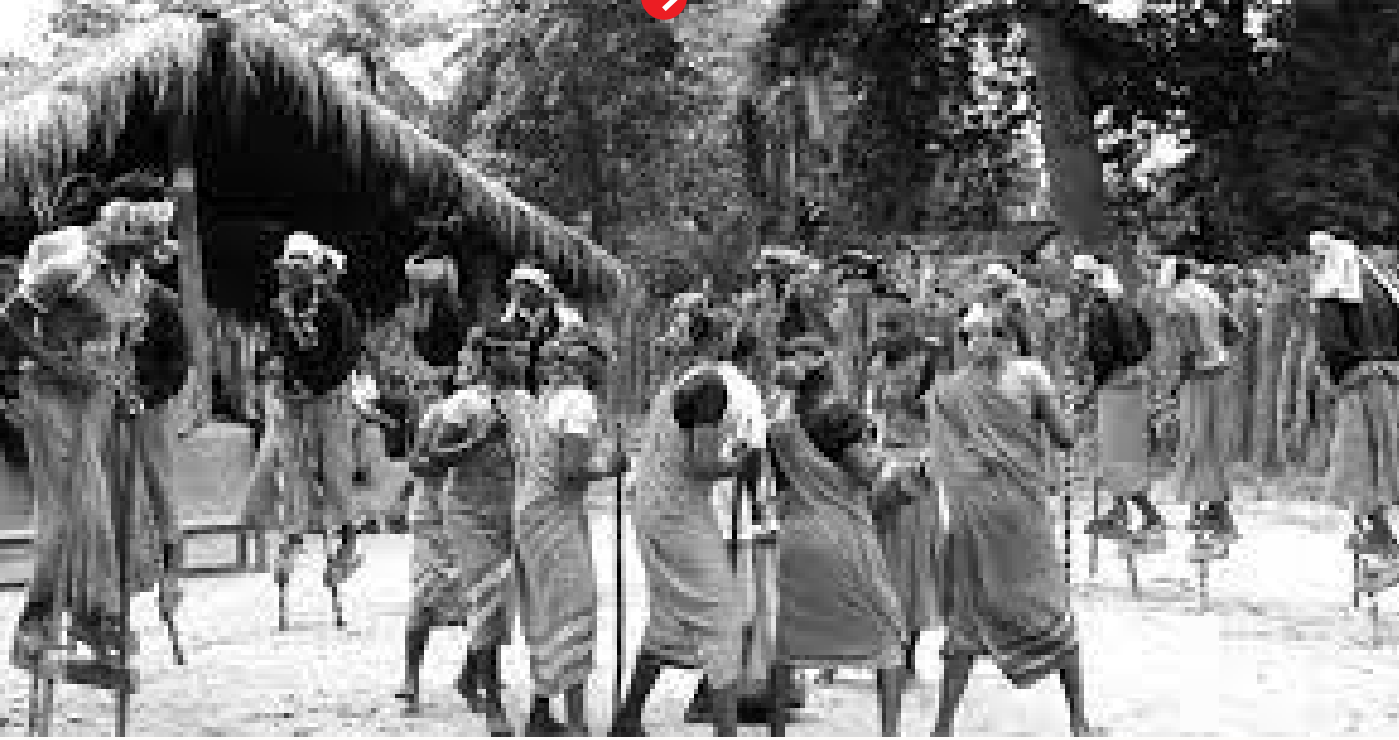
கஞ்சி ஆக்கி குடிச்சிடுவோம் கல்லையும் காமி
காடும் மரமும் தாங்க நாங்க கும்பிடும் சாமி

எழுத்து இல்லா எங்களுக்கு இருக்கு பாசைங்க
சேன தொட்டு வச்ச மண்ணில் சாக ஆசைங்க

இந்தப் பாடல் அன்றைக்கு அந்த ஆவணப்படத்தில் இடம் பெறாமல் போனாலும் எனது “ஏகாதசி பாடல்கள்” நூலின் முதல் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்தது. அதன் பின்னர் தமிழ்நாடு மலைவாழ் மக்கள் சங்கத்தின் 4வது அகில இந்திய மாநாட்டிற்காக உருவாக்கப்பட்ட 6 பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாக இசை வடிவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாடல் மக்களிடையே சென்று சேர இந்தச் சங்கத்தின் அகில இந்தியச் செயலாளர் தோழர் சண்முகம் அவர்கள் துணை நின்று மறக்கவியலாதது. இதற்காக உருவாக்கப்பட்ட 6 பாடல்களில் கவிஞர் நா.வெ.அருள் இரண்டு பாடல்களும், கவிஞர் பாரிக்கபிலன் இரண்டு பாடல்களும் எழுதிய நிலையில் அந்த எளிய மக்களின் ஈரத்தைச் சொல்ல எனக்கு இன்னொரு பாடல் எழுதவும் வாய்ப்பு வந்தது. அதுதான் “காடுகள் சொல்லும் கதைகள்” எனும் பாடல்.

முதல் பாடலுக்கு மெட்டமைத்துப் பாடியவர் தோழர் புதுச்சேரி உமா அவர்கள். இரண்டாம் பாடலுக்கு மெட்டு தோழர் கரிசல் குயில் கிருஷ்ணசாமி அவர்கள். பாடியவர் தோழர் துரையாசன். எனது இவ்விரு பாடல்களுக்கும் இசை கோர்த்துப் பறக்கவிட்டவர் நண்பர் ஜெய கே தாஸ். எனது அதிகப்படியான தனியிசைப் பாடல்களுக்கு மெட்டமைத்த இசையமைப்பாளர்களில் இவருக்கு முக்கிய இடமுண்டென நினைக்கிறேன். பாடல் எழுதத் தொடங்கிய இந்தக் கால நூற்றாண்டில் திரைக்குள்ளும் வெளியேவும் சுமார் இருநூறு இசையமைப்பாளர்களையாவது சந்தித்திருப்பேன். இதில் பலரோடு பயணித்திருக்கிறேன், சிலரைக் கடந்திருக்கிறேன். இந்த வெளியில் வெகுசிலர்தான் என் மனதை அள்ளும் இசை நுட்பத்தைப் பெறுபவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள், அப்படியான ஒருவர் கிடைக்கும்போது அவரை விட்டுவிடாமல் பிடித்துக்கொள்வேன். என் மக்களின் புன்னகையையும் கண்ணீரையும் எழுதிச்செல்ல அல்லது அவரின் இசையில் இவற்றை ஏற்றிச் செல்லப் பயன்படுத்திக்கொள்வேன்.

அப்படியான இசையமைப்பாளர் பட்டியல் என் இதயத்தில் இருக்கிறது. அது கரிசல் குயில் கிருஷ்ணசாமி, கரிசல் கருணாநிதி, கரிசல் திருவுடையான், செல்வநம்பி, ஜெய கே தாஸ், சுசந்தி என நீள்கிறது.

பல்லவி

காடுகள் சொல்லும் கதைகள்
ஆயிரம் உண்டு
ஏடுகள் இதனை எழுதணும்
தீவிரம் கொண்டு
கூடுகள் தொட்டு வியந்தேன்
ஞானத்தைக் கண்டு
பாடுகள் விட்டுத் தொலையும்
நாள்தான் என்று

ஒற்றைக் கால் கொண்ட
உயிரினம்தானே தாவரம்
கற்றிடத் தான் வேண்டும்
கண்டிடும் மானிடர் யாவரும்

சரணம் - 1

மலையின் மார்பு சுரக்கும் பால்தான்
தண்ணீர் என்று தெரிக
இலையில் மருந்து இருக்குது பார்
காட்டைக் கண்டு அறிக

நீண்ட நதியைப் பெற்றது மலைதான் - நீர்
வீழ்ச்சியினைப் பெற்றதும் மலைதான்
ஊன்று கோல்கள் தந்ததும் மலைதான் - காற்றை
ஊருக்கெல்லாம் தந்ததும் மலைதான்

நீல வானம் நீண்டு தொட்டது
நின்று வளரும் மலைதான் - இதை
காலம் எல்லாம் காத்து நின்றது
ஆதிக்குடியின் தலைதான்

சரணம் - 2

விலங்கு கோடி வாழும் வீடு
வனங்கள் என்று தெரிக
மரத்தின் நிழலு உயிர்களுக்கு
போர்வை என்று அறிக

பறவை நேசக் குணத்தினைக் கொண்டான் - ஆதிப் பழங்குடிகள் காவலில் நின்றான்
கருணை உள்ளம் கொண்டவன் காடான் - அவன் காட்டின் மடியைக் கருவறை என்றான்

பசியில் நீட்டும் கைக்கு ஈந்தும்
மலைக்கு ஈடு இல்லை - நடு
நிசியில் கூட அன்பு காட்டும்
கடவுள் வேறு இல்லை

நான் காட்டுக்குள் வாழ்ந்ததில்லை என்றாலும் அதன் வாசம் அறியாதவனில்லை. எனது பணியான் கிராமம் கூட நாகமலையின் அடிவாரத்தில் உள்ளதுதான். விறகு பொறுக்கவும், வேட்டையாடவும், வேப்பம்பழம் பொறுக்கவும், மாடு மேய்க்கவும், தேன் எடுக்கவும் எனச் சகலத்திற்கும் இம்மலையைத்தான் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். மலையடி கிராமம் என்பதால் வீடுகளுக்குள் பாம்பு, பூச்சிகள் வந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக மலையில் இருக்கும் “வெள்ளக்கல்” சாமிக்கு சேவல் நேர்ந்துவிட்டு அது கூவும் பருவம் வந்தவுடன் அறுத்து ரத்தம் கொடுத்துவிட்டு வருவோம். அந்த மலையின் கனிகளும் இலைகளும் அவற்றின் அசைவுகளும் வாசங்களும் என் இதயம் விட்டு இன்னும் போகவில்லை.

காடுகள் குறித்து எழுதப்பட்ட கதைகளில் எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் அவர்களின் யானை டாக்டர் கதையை முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன். காடுகளைச் சுற்றிப்பார்க்கிறோம் என்கிற பெயரில் நாம் காடுவாழ் உயிரினங்களுக்கு எத்தனை எத்தனை தீங்குகளை விளைவிக்கிறோம் என்பதையும் அந்த டாக்டர் கதாபாத்திரம் யானையின் துன்பம் துடைக்கத் தாயாக மாறிப்போகிற தருணங்களையும் தந்து போகிற கதை அது. காட்டை எப்படியெல்லாம் நேசிக்க வேண்டும், அதை ஏன் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு படிப்பினையை அந்தக் கதை தந்தது.

மனிதன் வளர்ச்சி என்கிற பெயரில் எதையோ எதையோ கண்டடைந்து மாற்றத்திற்கு உள்ளாகி வந்திருந்தாலும், அவன் வீட்டு வாசலில் காரும் பணம் எடுக்கும் கார்டும் தவிர வேறொன்றுமே இல்லை.

இதற்கு நாம் கொடுத்த விலை இனத்தின் அழிவு, மொழியின் அழிவு, இயற்கை அழிவு, பண்பாட்டு அழிவு எனச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவை அனைத்தையும் மிகப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும் ஒரே மக்கள் மலைவாழ் மக்கள்தான். அவர்கள் மனித மனங்களின் மகத்தான குணங்களிலிருந்து எதையும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. வீடு கட்டி நகைகளால் நிரப்பவில்லை. வீட்டில் இருந்த தாய் தந்தையை முதியோர் காப்பகங்களுக்கு அனுப்பவில்லை. எந்த ஈரத்தையும் தொலைத்துவிடாமல் பிற உயிர்களுடனான ஒர் இசைவான வாழ்வை இயல்பாகவே நடத்திவருகிறார்கள். அதோடு மட்டுமல்லாமல் தொழில்நுட்ப அறிவைப் பெற்ற மனிதர்கள் எல்லோரும் இயற்கையைப் புகையாலும் நீர் திருட்டாலும் அழித்துக்கொண்டிருக்க, மலைவாழ் மக்கள் மட்டுமே மரங்களையும் மற்ற உயிர்களையும் தங்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களைப் போலப் பாவித்துப் பாதுகாத்து அன்பு செலுத்துகிறார்கள்.

வாழ்வைக் கற்றுக்கொள்ள, இந்தப் பூமியை நாம் மீட்டெடுக்க காட்டையும் காடுவாழ் மக்களையும் நாம் அறிந்துகொள்ளல் அவசியம். எனக்கு அந்த மக்களின் இசைமீது பெரிய மோகம் உண்டு. அந்த இலக்கியம் மிக உன்னதமானது. அவர்களின் பல்வேறுவிதமான பாடல்களையும் நடனங்களையும் மற்றவர்களுக்கு இன்னும் கூடுதலாகக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும் என நினைக்கிறேன். என்ன ஒரு துயரம் என்றால் காட்டைப் பாதுகாக்கும் மக்கள் மீதே காட்டை அழிப்பதாகக் குற்றம் சாட்டி அவர்களை வெளியேற்ற நினைப்பவர்களின் திட்டம் சதிநிறைந்தது என்பதையும் அந்தத் திட்டம் மலையை விழுங்கும் கார்ப்பரேட் கொள்ளையர்களுக்கானது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொண்டு நாம் காடுகளுக்கும் காடுவாழ் மக்களுக்கும் துணை நிற்க வேண்டும். இந்தத் துணை நிற்பல் என்பது ஏதோ தானம் செய்வதான ஒன்றல்ல, நாம் வாழும் பூமியை அடுத்து வருகிறவர்களுக்கு அப்படியே கையளித்துவிட்டுச் செல்வது நம் கடமை ஆகும்.

வானவில் வண்ண மின்னல்

பால்முறை (sexuality)

“Girls are not machines that you put kindness coins into until sex falls out.”

- Sylvia Plath

மனித அறிவுலகம் பால்முறை தொடர்பான சிந்தனைகளை நிறையவே பிரித்து மேய்ந்திருக்கிறது. பொதுவாக *sexuality* என்ற சொல்லுக்குத் தமிழில் பாலியல் என்கிற பதம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. ஆனால் பாலியல் என்ற சொல் தமிழ்ப் பரப்பில் வெறும் ‘உடலுறவுகள்’ பற்றிய பொருளாகவே கற்பிதம் செய்யப்படுகிறது. மேலும் பாலியல் என்கிற சொல் மிகவும் மலின்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இந்தச் சொல்லுக்கு மாற்றாகப் ‘பால்முறை’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறேன். இந்தச் சொல் ‘பெண்/இண்/ஆண் ஆகியவர்களின் உடல்கள், உடலின் பாலுறுப்புகள், அண்டம், விந்து, கருப்பை, விதைப்பை, உடலுறவு, LGBT மற்றும்

உடலுறவுத்தேர்வு வகைமைகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்புச் செயல்பாடுகள் பற்றிய விவரணைப் பொருளைக் கொண்டுள்ளது. (‘இண்’ என்ற சொல்லைத் திருநங்கை / திருநம்பி / மாற்றுப் பாலினத்தவர் போன்ற சொற்களுக்கு மாற்றாக உபயோகிக்கிறேன். பெண் அல்லது ஆண் என்கிற சொற்களுக்கு என்ன பொருள் கொள்கிறோமோ அதைப்போலவே ‘இண்’ என்ற சொல்லுக்கும் குறிப்பட்ட பொருள் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பது எனது கருத்து. ஏனெனில் ‘ஆண்பால்’, பெண்பால், பலவிற்பால்’ என்ற சொற்றொடரிலிருந்து ‘பலவின்’ என்கிற பதத்தின் வழியாக ‘இண்’ என்கிற சொல்லை உருவாக்குகிறேன்).

நிற்க, பூமியின் அனைத்து உயிரியக்கங்களும் பால்முறையின் அடிப்படையில்தான் இயங்குகிறது. பூமியில் தாவரங்களின் மகரந்தச் சேர்க்கை முதல் மனிதர்களின் அணு-அண்டச் சேர்க்கைவரை எண்ணிலடங்காச் சேர்க்கை வகைமைகள் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. இயற்கையான பால்முறை நிலைகளிலிருந்து

`மாற்றுவகையான சேர்க்கை` முறைகளை உலகிற்கு வரலாற்றுப் போக்கில் மனிதன்தான் அறிமுகம் செய்கிறான். ஒரு கட்டத்தில் பிறழ்சேர்க்கை அல்லது முரண்சேர்க்கை என்பது மனித சமுதாயத்தின் இயல்புகளில் ஒன்றாகிவிட்டது. எனவே `பால்முறைச் சிந்தனைகள்` `பிறன்விழைதல்` என்கிற அடிப்படையிலிருந்து தொடங்குவதாகக் கருதலாம். இங்கு `பிறன்` என்கிற சொல் `மற்றவை` என்கிற பொருளில் புரிந்துகொள்ள வேண்டுகிறேன். `பிறன்விழைதலில்` பிறன் மனை விழைதலும் அடங்கும். பிறன் மனை விழைவைத் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்ச் சமூகம் பயின்றிருக்கிறது. இதற்காகப் `பிறனில் விழையாமை`யைத் தனி அதிகாரமாகவே பாவித்து வள்ளுவர் கதறியிருக்கிறார். ஆக அனைத்து சமூகச் சிக்கல்களுக்கும் தமிழ்ச் சமூகம் வெகுநீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். சிந்திக்கலாம்.

மனிதர்களைத் தவிர மற்ற உயிரினங்களின் பால்முறை அமைப்பை நாம் தெரிந்துகொள்வது நல்லதுதான். ஆனால் அவற்றிற்கென மிகச்சிறந்த ஆவணப் புத்தகங்கள் கிடைக்கின்றன. அதைத் தெரிந்துகொள்ள விழைவுள்ளவர்கள் தேடிப்பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் மனித சமூகத்தின் பால்முறை அறிவை நமது பதின்மவயது குழந்தைகள் வரலாற்றுப்பூர்வமாகவும் அறிவியல்பூர்வமாகவும் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியமானது. போலவே கற்பு என்பதன் உளவியல் அடிப்படையிலான அறிவைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் முக்கியமானது.

தமிழ்ச் சமூகம் நீண்ட காலமாகப் பால்முறை தொடர்பான செறிவான சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் சில நூற்றாண்டுகளாக - மற்றவகை அறிவுகள் போல - கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அவற்றை மறந்துவிட்டது. அதாவது, சமகாலத் தமிழ்ச் சமூகம் பால்முறை தொடர்பான உலகளாவிய சிந்தனை மரபிலிருந்து வெகுவான காலத்தில் பின்தங்கியிருக்கிறது. உயிரினங்களில்

- தாவரங்கள் உட்பட - பால்முறை இயக்கத்திற்கான ஊடகம் `உடலுறவுச்செயல்` (inter-course) என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். மாறாக உயிரினங்களின் இயற்கையான உடலுறவுச்செயல் என்பது மனித இனத்திற்கு மட்டும் ஏன் மிகுந்த சிக்கலான தத்துவமாக மாறியது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது கடினமாக இருக்கிறது.

இனப்பெருக்கத்திற்கு மட்டுமேயான ஒரு செயல்பாட்டிலிருந்து மனிதகுலத்திற்கு உடலுறவு என்பது துய்ப்புக்கானது (pleasure) என்று மாறியபோது இந்தச் சிக்கல் உருவாகத் தோன்றியது எனலாம். பூமியின் உயிரினங்களில் உடலுறவைத் துய்ப்புக்காக உபயோகிக்கும் இனங்கள் இரண்டு மட்டுமே. ஒன்று மனித இனம், அடுத்தது டால்ஃபின் இனம். இவற்றில் டால்ஃபின்கள் வெறும் துய்ப்பை மட்டுமே உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மனித குலமோ துய்ப்பை அகங்காரம் ஆணவம் பெருமை சிறுமை போன்ற பலவகை நிலைகளில் செயல்படுத்துகிறது. இதனடிப்படையில் `மனிதகுலப் பால்முறை` (human sexuality) என்பது சமூகம் பண்பாடு வரலாறு மற்றும் சிந்தனைச் சிதைவுகளின் மூலமாகத் தத்துவமாக்கப்படுகிறது.

இதைச் சற்று எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள நாம் திருக்குறள்களிலிருந்து தொடங்கலாம். காமத்தால் வெட்கம் நாணம் ஒழுக்கம் போன்ற அனைத்து மானமும் கெடும் என்பதை `காமக் கடும்புனல் உய்க்குமே நானொடு நல்லாண்மை என்னும் புணை` என்பதை 1134வது குறள் அறிவுறுத்துகிறது. போலவே எனக்கு மிகவும் பிடித்த மற்றொரு குறள், `பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும் இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.` என்னவொரு அவதானிப்பு! காமத்தின் விழைவால் முறை தவறிய மனிதனிடம் இருப்பது பழியும் பயமும் பாவமும் பகையும் ஆகும். இந்தக் குறளில் `இல்லிறப்பான்` என்கிற அற்புதமான சொல் `ஒருவன் தனது வீட்டைவிட்டு விலகுதல்` என்ற பொருளைக் கொண்டிருந்தாலும் அதற்கு மேலும் சில பொருட்களைக் கொண்டிருப்பதை நாம் உணரலாம்.

நிற்க, பால்முறை என்பதற்கான அறிவியல் கோட்பாட்டைப் பார்க்கலாம்; பால்முறைக்கான ஊடகம் உடலுறவுச் செயல் என்பதைப் பார்த்தோம். பொதுவாக 'மனித இன பால்முறை' காமவுணர்வு, உடல், உடலுறவு ஆகிய மூன்று அங்கங்களால் இயங்குகிறது. காமவுணர்வு பசியைப் போலவொரு அடிப்படை உணர்வு. இந்தக் காமவுணர்வு பண்பாடு, வரலாறு மற்றும் உளவியல் சிக்கல்களால் சிதைவு மாற்றம் கொள்கிறது. மனிதர்களின் காம உணர்வுகள் தொடர்ந்து பலவிதக் கற்பிதங்களால் விதவிதமான 'இச்சை' வடிவங்களாக உருமாறுகின்றன. காலப்போக்கில் பலவகை இச்சைகள் மனித சமூகத்தின் அறங்களாக ஆக்கப்படுகின்றன. இதனடிப்படையில் உடலுறவு என்கிற இயற்கைச் செயல்பாடு 'புனிதமா அல்லது புனிதமில்லாததா' என்கிற விவாதத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

மேலும் ஒவ்வொரு சமூகமும் பண்பாட்டு முறையில் காமவுணர்விற்கும் உடலுக்கும் உடலுறவுச் செயல்பாட்டிற்கும் பலவிதக் கட்டுப்பாட்டு முறைகளை உருவாக்கிக்கொள்கிறது. போலவேமனிதகுலம் உடலுறவுச் செயலை இயற்கையானது இல்லை என்று தவறாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது அதற்கான உந்துதலை எப்படி பெறுகிறது என்று பார்த்தால், உளவியல் மாறுபாடுகள், சமுதாய மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள், உயிரியல் மற்றும் பரிணாம ஆதிக்கங்கள் ஆகிய மூன்று தளங்களில் உருவாகிறதென்று சொல்லலாம். இவற்றை, அமெரிக்க நடிகை Laverne Cox-ன், 'நாம் எவ்வாறாகப் பிறக்கிறோமோ அவ்வாறே நாம். பால் முறைத் தன்மை உன்னிடம் திணிக்கப்பட்ட ஒன்று' என்ற சுவாரஸ்யமான வாக்கியத்திலிருந்து ஓரளவு புரிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் மேலோட்டமாக இந்த வாக்கியம் சரியானது என்று பட்டாலும் விரித்துப் பொருள் கொண்டால் தவறான கூற்றாகிவிடும். பால்முறை பற்றிய விளக்கங்கள் அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட முரண்பாடுகளுடையதாகவே இருக்கும் சாத்தியம் உள்ளது.

பால்முறை என்பது தனிமனிதனுக்குள்ள அடையாள உருவாக்கத்தின் அடிப்படையில் வெளிப்படுவது ஆகும். இந்தச் செயல்முறை மிகவும் சிக்கலான மற்றும் ஒருவரது சிந்தனைகள், உணர்வுகள், பழக்கவழக்கங்கள், அணுகுமுறைகள் போன்றவையான பல்-அடுக்கு வகையில் இயங்குபவை. இவற்றின் அடிப்படையில் சமூக ஆய்வாளர்கள் 'பால்முறைத்' தன்மைகளைப் புரிந்துகொண்டு சமுதாய முன்னேற்றக் கருத்துருக்களை (concept) உருவாக்கத் தளநிலைகளை வகுத்துச் சொல்கிறார்கள். அவைகளைச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

1. பாலுறவுத் தேர்வுநிலை (Sexual Orientation): இது தன்பால் ஈர்ப்பு (homosexuality), எதிர்பால் ஈர்ப்பு (heterosexuality), இருபால் ஈர்ப்பு (bisexuality), பாலுறவு வெறுப்பு (asexuality) ஆகிய நான்கு பொதுநிலைகளை உள்ளார்ந்த வகையில் ஏற்றுக்கொள்ளும் தனிமனிதப் பாங்கில், காதலுணர்வுகள் மற்றும் பாலுறவு விருப்பங்களின் வழிகளைத் தனக்குத்தானே ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதாகும்.

2. பால் அடையாளம் (Gender Identity): பிறப்பால் ஒரு மனிதர் ஆண் அல்லது பெண் என்ற நேரடியான பால் அடையாளத்தைக் (cis-gender) கொண்டிருந்தாலும் தன்னுணர்வால் அவரது குறிப்பிட்ட பால் அடையாளத்தை (trans-gender) என்னவாக அவர் உணர்ந்துகொள்கிறார் என்பதிலேயே 'பால் அடையாளம்' முதன்மை கொள்கிறது.

3. பாலுறவுப் பழக்கம் (Sexual Behavior): தொடுதல், முத்தமிடுதல், உறவுகொள்ளுதல் போன்றவகையான பாலுறவு வெளிப்பாடுகளை எவ்வாறு ஒருவர் பின்பற்றுகிறார் என்பதைப் பற்றிய அறிவுநிலை.

4. இசைவுத் தன்மை (Consent): பாலுறவுத் தேர்வுகளில் 'தனிமனித இசைவு (personal consent)' அதாவது சம்மதம் சொல்வது என்பது ஒரு முக்கியமான செயல்நிலையாகும். இப்படியான

இசைவு நிலை என்பது எந்தநிலையிலும் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது பொதுவிதியாக இருந்தாலும் சமூக அடுக்கு நிலைகளில் கட்டுக்கடங்காத சிக்கல் கொண்டிருப்பதை நாம் காண முடியும்.

5. சமூகத்தில்தனிமனிதப் பாலுறவுத் தேர்வு வெளிப்பாட்டை எப்படி முன்நிறுத்துவது என்பதையும் தனிமனிதப் பாலுறவுத் தேர்வு உரிமையைப் பொதுச்சமூகம் எவ்வாறு அணுகுகிறது என்பதையும் புரிந்துகொள்ள அடிப்படையான உரையாடல்களை உருவாக்குவது.

6. பால்முறை குறித்து விரிவான மற்றும் ஆழமான கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் பாலியல் சுகாதாரம், உறவுமுறை, இசைவு போன்றவற்றில் பாதுகாப்பான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள சிறந்த சூழலை ஏற்படுத்துதல்.

7. பால்முறை அடிப்படையில் உலகில் பல்வேறுவகைச் சமூகச் சிந்தனைகள் பன்மைத்தன்மையுடன் செயல்படுவதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை உண்டாக்கிப் 'பலதரப்பட்ட பாலுறவு' குறித்துப் பண்பாட்டு நம்பிக்கைகளைச் செயல்பட அனுமதித்தல்.

8. உலகம் முழுவதும் பால்முறை குறித்தான மோசமான பாகுபாடுகளைச் சமூகங்கள் மதம் முதலான பல்வேறு மூட நம்பிக்கைகளின் வழியாக நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைக் களைய வேண்டியிருக்கிறது.

தனிமனிதப் பால்முறைத் தேர்வு ஒரு அடிப்படை உரிமையாகப் பாவிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. பால்முறையைக் குறித்துப் புரிந்துகொள்வதற்கும் பால்முறைக் கருத்துருக்களை (Sexual concept) மதித்து நடந்துகொள்வதற்கும் ஒவ்வொரு சமூகமும் தன்னைத்தானே அனுமதித்துக் கொள்வது அவசியமாகும். அதற்கு ஒவ்வொரு தனிமனிதரும் தன்னை சுயவிமர்சனம் செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

'ஒருவரது பால்முறைத்தேர்வு அவரது சுயஅறிவைப் பெறுவதற்கும் அதனூடாக அவர் ஞானம் அடைவதற்கும் உதவுகிறது' என்கிறார் பிரபல ஆப்ரிக்க-அமெரிக்க எழுத்தாளர் அலைஸ் வாக்கர். சமூகத்தில் எவ்விதமான பால்முறைத் தேர்வுகளையும் ஏற்படுத்திக்கொள்ள தனிமனிதருக்கு உரிமை இருக்கிறது. எனவே உலகிலுள்ள அனைத்துச் சமுதாயங்களிலும் அனைத்து மனிதர்களும் சமமாகப் பாவிக்கப்பட வேண்டுமென்பது அத்தியாவசியம். எமிலி டிகின்சன்-னுடைய 'காட்டுத்தனமான இரவுகள்' (Wild Nights" by Emily Dickinson) என்கிற கவிதையுடன் இந்தக் கட்டுரையை முடித்துக்கொள்ளலாம்:

காட்டுத்தனமான இரவுகள்...

காட்டுத்தனமான இரவுகள்!

நான் அங்கு இருந்தேன்

தெய்வீகத்துடன்

காட்டுத்தனமான இரவுகள்

அவ்வளவு ஆடம்பரமாக இருந்தன!

கடற்கரையிலிருந்த மனதிற்கு

காற்று உபயோகமற்றிருந்தது...

ஈடன்-எனும் கடலைக் கடக்க

(காமமெனும்)பாகைமானியும்

வரைபடமும் உதவியது

இன்றிரவு நான் தெய்வீகத்தில்

நங்கூரமிடக் கூடும்.

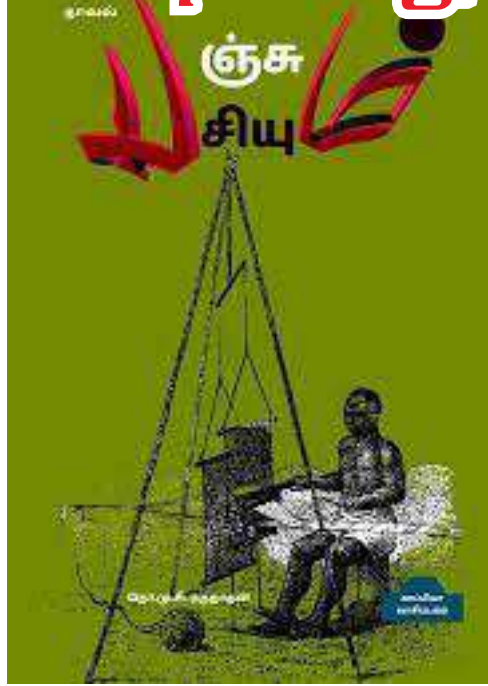

ரா.அழகுராஜ்,

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப்புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், பாண்டிச்சேரி.

முன்னோடியின் துணிவு

நூல் : பஞ்சம் பசியும்
ஆசிரியர் : தொ.மு.சி ரகுநாதன்

இந்த வருடத்தை இலக்கிய வருடம் என்றும் இலக்கியக் கொண்டாட்டங்களும் கலந்துரையாடல்களும் நிறைந்த வருடம் என்றும் விரிந்த வாசிப்பின் வழியே புதிய பல தகவல்களைப் பழைய பனுவல்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் வாயிலாக அறியும் வாய்ப்புகள் பிரகாசமாக இருக்கக்கூடிய வருடம் என்றும் எடுத்துக்கொள்வதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. வைக்கம் நூற்றாண்டு, சேரன்மாதேவி குருகுலப் போராட்டம் நூற்றாண்டு, எழுத்தாளர்கள் கு.அழகிரிசாமி, கி.ராஜநாராயணன், அழ. வள்ளியப்பா நூற்றாண்டு, வள்ளலார் 200 போன்றவற்றோடு

ரகுநாதன் நூற்றாண்டும் நிறைவுபெறுகிறது. இதில் அதிகம் கலந்துரையாடல்கள் மூலம் பேசப்படாதவை சேரன்மாதேவி குருகுலப் போராட்டமும் ரகுநாதனும் என்பது என் கருத்து. பேசப்படும் பிற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் சிந்தனையும் நேர்திசையில் கடத்தப்படுகிறதா? என்பதையும் யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

“பஞ்சம் பசியும்” நாவல்வழி ரகுநாதனின் படைப்பிலக்கிய மேதைமையைப் பேசுவதுதான் இந்தக் கட்டுரை இப்போது எழுதப்படுவதன் நோக்கமாக இருக்கிறது. ரகுநாதன் தமிழ் இலக்கியத்திற்குச் செய்த மிக முக்கியமான பங்களிப்பு என்பது அவர் செய்த முன்னோட்ட முயற்சிகளே. விமர்சனத்துறை, யதார்த்தவாத எழுத்துருவாக்கம்,

முறையில் முதல்கட்ட ஆக்கங்களை அவரே உருவாக்கினார்,” என ஜெயமோகன் கூறுகிறார்.

அதேசமயம் ரகுநாதன், கு.அழகிரிசாமி முதலானவர்களுக்கு இருந்த மரபிலக்கியப் புலமையும் ஆர்வமும் கவனிக்கத்தக்க ஒன்று. மாக்ஸீம் கார்க்கியை மொழிபெயர்த்தவர் கலித்துறை அந்தாதி, இளங்கோவடிகள் யார் முதலான நூல்களையும் எழுதியுள்ளார் என்பதை இன்று பலர் மறந்துவிட்டனர்.

பாரதியார் மற்றும் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியத் தொடர்ச்சியாகவும் அவர்கள் இருவரைப் பற்றிய உண்மைகளை ஆய்வுரீதியாக முதலில் உலகுக்குத் தெரியப்படுத்தியவராகவும் ரகுநாதன் இருக்கிறார். ரகுநாதன் எழுதிய அனைத்து நூல்களிலும் பாரதியைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருப்பதை வைத்துப் பாரதியியல் ஆய்வில் அவர் இருக்கும் இடத்தை நாம் அறிய முடியும். அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும், இலக்கிய விமர்சனம், கங்கையும் காவிரியும் (தாசூரும் பாரதியும்), பாஞ்சாலி சபதம் உறைபொருளும் மறைபொருளும், பாரதியும் ஷெல்லியும், பாரதி சில பார்வைகள், பாரதி காலமும் கருத்தும் என்ற நூல்கள் தகுந்த சான்றுகளாக இருக்கின்றன. வ.ரா, ரா.அ.பத்மநாபன், பெ.தூரன் வரிசையில் நிற்கக்கூடியவர் ரகுநாதன்.

புதுமைப்பித்தன் மீதான விமர்சனங்களுக்கு ஆய்வு ரீதியாக மறுப்பு தெரிவித்தமை, பாரதி பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள், கையெழுத்து இதழ் நடத்தியது, பல்வேறு இதழ்களில் தொடர் பங்களிப்புகளை நல்கியமை, பொதுவுடைமை இயக்கச் செயல்பாடு, போராட்டங்களில் ஈடுபாடு, மொழிபெயர்ப்பு, திருச்சிற்றம்பலக்காரன் என்ற பெயரில் கவிதைகள் எழுதியமை, சிறுகதையாளர், நாவலாசிரியர், ஆய்வாளர், பேச்சாளர் என்று தொடர்ந்து செயல்பட்டவர் ரகுநாதன். இது அவருடைய பன்முக ஆளுமையை வெளிப்படுத்தக்கூடியதாக அமைகிறது. “தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடி என ரகுநாதனைச் (1923-2001) சொல்லலாம். சோஷலிச யதார்த்தவாதம் என்று அழைக்கப்படும் இலக்கிய

மேலும் அவருக்குப் பின் எழுத வந்த எழுத்தாளர்களின் முன்னோடி வழிகாட்டியாகவும் பல இடங்களில் ரகுநாதன் இருக்கிறார். போதிய அளவு இலக்கியத் தொடர்பும் பின்னணியும் கொண்டவராகக் காணப்படினும் எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு ரகுநாதன் என்ற பெயரை மட்டுமே தனது அடையாளமாக வேட்கை கொண்டு சமரசமின்றி இலக்கியச் செயல்பாடுகள் வழிநின்றதால் இன்றளவும் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக அவர் வலம் வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

தொண்டைமான் முத்தையா சிதம்பர ரகுநாதனின் குடும்பம் கல்வி சார்ந்த குடும்பம் என்பதை அவருடைய தாத்தா, தந்தை மற்றும் அண்ணன் ஆகியோரை வைத்து நாம் இனம்

காண முடிகிறது. பின்னணி இருப்பினும் தனித்துச் சமரசமின்றி இலக்கியத்திற்காகச் சமரிட்டு நின்றவர் ரகுநாதன் என்பதை இதழ்களில் வெளியான அவரது கட்டுரைகள் வாயிலாகக் காணலாம்.

‘ஆன்மாவை விலை பேசாத அபூர்வ எழுத்தாளருள் ஒருவர் ரகுநாதன். அவரிடம் ஆணவமுண்டு. ஆனால் அது அரை வேக்காட்டு இலக்கிய அறிவிலோ எழுத்துத் திறனிலோ பிறந்ததல்ல. அது பழுத்துக் கனிந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் தன்மானத்திலும், நாட்டுப்பற்றிலும் மக்கட் பற்றிலும் பிறந்த ஆணவம். ஒவ்வொரு எழுத்தாளனிடமும் இருக்க வேண்டிய தூய முனைப்பு. ரகுநாதனின் ஆணவத்தை இலக்கிய ஆண்மை என்றே கூற வேண்டும். இந்த ஆண்மையை அவருக்கு அளித்த மாபெரும் குற்றவாளிகள் - கம்பனும் பாரதியும் புதுமைப்பித்தனுமேயாவர்..’ என்ற தி.க.சியின் கருத்து இந்த இடத்தில் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கது.

நாவல் பற்றிய பின்னணி, கதையில் உள்ள கதாபாத்திரங்களின் தனித்தன்மை வாயிலாகப் பெண்ணியம், இருத்தலியம், யதார்த்தவாதம், மார்க்சியம், மனவியல், வரலாறு முதலிய களங்களை இலக்கிய ஓட்ட அடிப்படையில் சுட்டிக்காட்டுதல், கதை நிகழ்ந்த களத்தின் அமைப்பு மற்றும் வட்டாரச் சொற்களுடனான மொழி ஆகிய மூன்று நிலைகளில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

1939-1941ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்த சமயத்தில் உலகம் முழுவதும் சராசரி நிலை குழம்பிப்போனது. கிராமத்தில் கூட மாற்றம் ஏற்படும் அளவிற்கான தாக்கத்தைப் போர் ஏற்படுத்தும் என்பதை எக்காளமிடக்கூடிய நிகழ்வும் தமிழகத்தில் அப்போதுதான் அரங்கேறியது. ஒரு மனிதனிடம் ஏதோ ஒரு சம்பவம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்போது அது மறக்க முடியாத அல்லது மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய நிகழ்வாக மாறுகிறது. அப்படியான ஒரு நிகழ்வின் விளைச்சலில் நன்மையும் தீமையும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன.

“இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்

பிறகு மேற்கு நாடுகளால் செல்வாக்குடன் எழுந்த இரண்டு சிந்தனைப் போக்குகள் இருத்தலியமும் அமைப்பியலும்” என்ற வாசகத்தில் உள்ள உண்மையை அன்றைக்கு இருந்த காலனியத்துவ இந்தியாவுடன் பொருத்திப் பார்க்க முடியும். பிரிட்டிஷ் காலனிய நாடாக இருக்கும் இந்தியாவிற்கும் பிரிட்டிஷ் நேரடியாக போரில் ஈடுபட்டதன் விளைவு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதுமட்டுமின்றி இலக்கியங்களும் மாற்றத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கிய காலம் அது. தொடர்ந்து மனம் சார்ந்த எழுத்துக்களை நாவல்களாக எழுதிக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன் யதார்த்தவாத அமைப்பியலைப் பேசும் நாவலைப் போர் நிகழ்ந்து பத்து வருடங்களுக்குப் பின்பு வெளியிடுகிறார். அந்தப் பத்து வருடங்களும் அவருடைய சிந்தனை முழுவதும் அந்த நாவல் பற்றியதாகவே இருந்தது என்கிற கருத்தினை “ஆசிரியரைச் சந்திப்போம்” என்ற நிகழ்ச்சியில் கூறியுள்ளதாகப் பேராசிரியர் தோதாத்ரி குறிப்பிடுகிறார். “நாவல் பிறக்கிறது” என்ற கட்டுரையிலும் ரகுநாதன் “10 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த போராட்டம் பற்றியது இந்த நாவல்” என்கிறார்.

“பல்லாண்டு காலம் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பிறவிப் பேற்றைக் காணாமல் மோனச் சிறையில் தவம் கிடந்ததுண்டு, கன்னிக் கோழியின் வயிற்றுக்குள்ளேயுள்ள கருக்குலையைப் போல் என் உள்ளத்திலேயே கதாபாத்திரங்களும், சம்பவங்களும் என்றோ எப்போதோ கருப்பிடித்து உறங்கும்; வளர்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால், எந்த நேரத்தில் எந்தக் கரு பூரண வளர்ச்சிபெற்று வெளியுலகத்தைப் பார்க்கும் என்பது எனக்கே தெரியாது. சமயங்களில் சின்னக்கருவே பெரிய கருக்களை முந்திக்கொண்டு வளர்ந்துவிடும்.” பஞ்சம் பசியும் நாவலின் பின்னூரையில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடிய இக்கருத்தின்படி ஒரு யதார்த்தவாத நாவலைப் பெரிய கருவாக அவர் உருவாக்க முயற்சித்ததுதான் பத்தாண்டு கால இடைவெளி என்று நாம் கருதிக்கொள்ள முடிகிறது.

கீற்று இதழில் பேராசிரியர் தோதாத்ரி

எழுதி இருக்கக்கூடிய கட்டுரையில் இதனைத் தாய் நாவலை ரகுநாதன் மொழிபெயர்த்ததோடு ஒப்பிட்டு அவருக்கு இருந்த முற்போக்கு இலக்கிய வடிவம் மீதான ஆர்வத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அதிலும் உண்மை இருக்கிறது. மாக்கீம் கார்க்கியின் நாவல்கள் மட்டுமன்றிச் சந்திப்பு முதலான சிறுகதைகளையும் ரகுநாதன் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் பொதுவுடைமை இயக்கச் செயல்பாட்டில் தீவிரமாக இருந்தவர், பிற்காலத்தில் இலக்கியம் சார்ந்து முழுமையாக இயங்கக் கூடியவராக மாறியது நாம் அனைவரும் அறிந்த செய்திதான். இதே முறையைத்தான் பிற்காலத்தில் ஜெயகாந்தனும் சுந்தர ராமசாமியும் கையிலெடுத்தார்கள் என்பதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பஞ்சம் பசியும் நாவல் எழுதப்படுவதற்கு முந்தைய காலகட்டத்தை மூன்று பத்து வருடங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது வடிவேலு முதலியார்வழி அதனைக் காணலாம். வடிவேலு முதலியார் என்பவர் இந்நாவல் முழுவதிலும் மாற்றத்தை விரும்பும் ஒரு பொறியாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். காங்கிரஸ் பின்னணியில் இருந்து அரசியல் ஆர்வம் அடைந்தவராகிப் பொதுவுடைமை நோக்கி நகர்பவராக வடிவேலு முதலியார் சித்தரிக்கப்படுகிறார். 1930ஆம் வருடம் நடந்த அந்நியத்துணிக்கடை மறியலில் அவர் ஈடுபடும் செய்தியை நாவலின் தொடக்கத்திலேயே காண முடிகிறது. பின்பு “யுத்தத்தால் ஏற்பட்ட துணித் தேவை வேலை கொடுத்தது” என்கிற வரியின் வழி போர்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட துணித் தேவை குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஹிட்லர் செய்த கிளர்ச்சியின் மூலம் ஏற்பட்ட துணித் தேவை கடுமையாக நெசவாளர்களை உழைக்க வைத்ததோடு கள்ளச் சந்தையில் நூல் மற்றும் துணிகளைப் பெற்று பலர் முன்னேறுவதற்கும் வழி வகையாக மாறியதை நெசவாளர்களின் முன்னேற்றத்திற்குரிய வழியாகப் பார்க்கலாம். “யதார்த்தத்தை விட பல மடங்கு சக்தி உடையவை வாய்ப்புகள்” என்ற ஹிசெரல் கருத்துப்படி, வாய்ப்பினைப் பெற்று நெசவாளிகளும் வியாபாரிகளும்

முன்னேறியது சமூக முன்னேற்றமாகிறது. ஒருவகையில் போர்க்காலத்தில் முன்னேறிய தறித் தொழிலாளிகளுடைய கதையாகவும் இந்நாவலை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

“ ச மூ க மா ற் ற ங் க ளி ன் வரலாற்றினூடேதான் இலக்கியமும் மாறி மாறி வந்திருக்கிறது” என்கிற மார்க்சிய கருத்தினையொட்டி கதையையும் கதைக்களம் மற்றும் கதை எழுதப்பட்ட காலத்தையும் புகுத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. 1939,40களில் ஏற்பட்ட அதீத துணி உற்பத்தி வளர்ச்சி அரசின் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளால் 41,42களில் தொய்வடைந்து இறங்கு நிலையைக் காண்கிறது. ஏறத்தாழ 10 வருடங்களுக்குப் பின் காலனித்துவ விடுதலை அடைந்த காலத்தில் 1951இல் “பஞ்சம் பசியும்” நாவல் வெளிவருகிறது.

1930,1941,1951 ஆகிய மூன்று வருடங்களின் புறச் சூழலையும் கவனத்தில் கொள்வதன் மூலம் கதைக்களத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்தையும் முதன்மை கதாபாத்திரமாகிய கைலாச முதலியார் மனநிலையையும் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும். மேலும் இந்த நாவல் பொருளாதாரத்தை மட்டுமின்றி பல்வேறு களங்களைப் பேசுபொருளாக்குகிறது. பொருளாதார உயர்வும் வீழ்ச்சியும் என்பதோடு கருத்தியல் மாற்றத்தையும் நாகரீக உருவாக்கத்தோடு இணைந்த முரண்களையும் முன்வைத்து இருப்பதாலேயே இன்றுவரையதார்த்தவாத முயற்சியின் முன்னணிப் படைப்பாகத் தொடர்ந்து பேசப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது.

பொருட்கள் பற்றிய கதை, குடும்பம் பற்றிய கதை என்று தேங்கிவிடாமல் கொள்கைகளை முன் வைக்கும் தீவிரம் பொருந்தி இருப்பதால் தொடர்ந்து வாசிப்புக்கு உள்ளாக்கக்கூடியதாகவும் காலத்திற்கு ஏற்ப பொருத்தி வைத்துப் பேசக்கூடியதாகவும் இந்நாவல் உருவேறி இருக்கிறது. ரகுநாதனின் பிற நாவல்களும் அதற்குரிய களத்தில் ஆழம் கொண்டிருப்பினும் இந்த நாவல் அது எழுதப்பட்ட காலத்தில் தனித்துத் தெரிந்தது என்பதைத் தாண்டி இன்றைய

சூழலுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாக அமையப் பெற்றிருக்கிறது என்பது கூடுதல் சிறப்பு.

“சமூக மாற்றம் என்பது வெறுமனே ஒரு பொருளாதார மாற்றம் மட்டுமல்ல அது கருத்தியலின் சமூக மதிப்புகளின் மாற்றமும் ஆகும்” என மேஜே கூறுகிறார். இந்நாவல் எத்தகைய அணுகுமுறைகளின் வாயிலாக எந்தெந்த இடங்களில் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளது என்பதைப் பல்வேறு அடுக்குகளாகப் பகுத்துக் காண வேண்டியிருக்கிறது. யதார்த்தவாதத்தின் தோற்றமே பூர்ஷ்வாயதார்த்தவாதம், சோஷலிச யதார்த்தவாதம் என இருநிலைகளைக் கொண்டது. பஞ்சம் பசியும் நாவல் பூர்ஷ்வாதனத்தைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு சோசலிசத்தைப் பேசும் தன்மை பெற்றது.

“கலை வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிறது” என்பது மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகியோரின் கூற்று. இன்றுவரை கலை கலைக்காகவா? கலை மக்களுக்காகவா? என்று நடக்கும் விவாதம் முட்டையில் இருந்து கோழி வந்ததா? கோழியில் இருந்து முட்டை வந்ததா? என்பதற்கு ஒப்பாக நடக்கிறது. கலை, வாழ்க்கை, பிரதிபலிப்பு என்ற மூன்று பொருள் தரும் சொற்களால் கட்டப்பட்ட இந்தக் கூற்றையும் அந்த விவாதத்திற்குள் புகுத்த முடியும். வெங்கட் சாமிநாதன், க.நா.சு போன்றவர்கள் அழகியலரீதியாக இலக்கியத்தை அணுகக்கூடியவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. வெங்கட் சாமிநாதன் பஞ்சம் பசியும் நாவல் குறித்து எழுதிய கட்டுரையில் கொள்கைப் பிரச்சார வடிவமாக இந்த நாவல் இருக்கிறது எனச் சொல்லியதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இந்த நாவலில் கொள்கையைப் பரப்புதல் என்கிற எல்லை கடக்கப்படும் இடங்கள் இருக்கின்றன.

“நம் மனதால் எந்த அளவுக்கு யதார்த்தத்தை உருவகப்படுத்த இயல்கிறதோ அந்த அளவுக்குத்தான் யதார்த்தத்தின் இருப்பு நிலை உள்ளது என்று அமைப்புமயவாதம் வலியுறுத்துகிறது” என்கிறார் கோபிசந்த் நாரங்க். ரகுநாதன் உருவகப்படுத்தியுள்ள யதார்த்த இருப்பு நிலையின் கச்சிதமே இந்நாவல் இன்று

வரை உயிர்ப்பெற்று இருப்பதற்கான மற்றொரு காரணம்.

கருத்து, பொருள், சம்பவம் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் குறித்து நம்முடைய மூளை தொடர்ந்து சிந்திக்கும்போது சிந்தனையில் தெளிவு பிறக்கிறது என்கிறது உளவியல் தத்துவம். மையக்கரு நிகழ்ந்து 10 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இந்த நாவலை எழுதியதும் இந்த நாவல் கச்சிதத்தன்மை பெறுவதற்குரிய காரணமாகிறது.

ரகுநாதனுக்கு முன்பு தமிழ் இலக்கியத்தில் யதார்த்தம் ஆங்காங்கே பேசப்பட்டு இருப்பினும் யதார்த்தவாதத்தை முதலில் முன்மொழிந்தவராக ரகுநாதனையே காணமுடிகிறது. “சமுதாய இயக்கவிதிகளையும் எதிர்கால சமூக வளர்ச்சியையும் நன்கு விளங்கிக் கொண்டு அவ்வுணர்வுடன் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரங்களை மெய்மையுடன் சித்தரிப்பவனே சரியான யதார்த்தவாதி. இத்தகைய சிறப்புமிக்க யதார்த்தவாத இலக்கியநெறி தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெருவழக்கு பெற்றுள்ளதெனக் கூறமுடியாது.”

இந்த வகையில் ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் ஒன்றுதான் வியந்து கூறத்தக்கது என்று இலங்கை விமர்சகர் க.கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார்.

யதார்த்தவாத உலகை நாவல் வாயிலாக முன் வைக்கும்போது கதாபாத்திரங்களே கடத்தும் ஊடகமாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த நாவலில் உள்ள ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் முரண்களின் மூலம் சூழப்பட்டவையாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் மற்றொரு கதாபாத்திரத்திடம் வேறுபட்டே நிற்கின்றது. “முரண்பாடு உண்மையின் இலக்கணம். முரண்பாடின்மை பொய்யின் இலக்கணம்” என்கிறார் ஹெகல். “ஒவ்வொரு கலைப்படைப்பிற்கும் பல பொருள்கள் உண்டு. இப்பன்மை நிலையானது அதற்கு யதார்த்த தன்மையைத் தருகிறது.” என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. இவ்விரு கருத்தாக்கங்களுக்குள் நின்று கதாபாத்திர ஆக்கம் நிகழ்ந்துள்ள தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பல விதமான கதாபாத்திரங்களுக்குள் முரண்பாட்டினைச் செலுத்தி நாவலில் வரும் ஒரு பகுதியினருக்கு நியாயம் சேர்த்து அவர்களை உண்மையின் பக்கம் நிறுத்துகிறார் ரகுநாதன். இத்தகைய முரண்பாடுகள்தான் உண்மையை உணர்த்துவதற்கு அடித்தளமாகின்றன. ஒரே குடும்பத்தில் நிகழும் முரண், ஒரே தொழில் செய்பவர்களிடையே நிகழும் முரண் என இரண்டு வகைகளுக்குள் எல்லாக் கதாபாத்திரங்களையும் உட்புகுத்திவிட முடியும்.

வடிவேலு முதலியார்தான் நாவலின் மையம் என்ற தோற்றத்தை நாவலின் முதல் அத்தியாயம் நமக்குக் கொடுக்கிறது. நாவலுக்குள் பொதுவுடைமையும் போராட்டமும் பரவ ஊடகமாக இருக்கும் வடிவேலு முதலியாருக்கு அந்தக் கதாபாத்திரத்திற்கேற்ப வலுவேற்றி இருப்பது இந்நாவலின் நல்லதோர் அம்சம். பொருளாதார விடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்டு அதை நோக்கி நகர்பவராகவே வடிவேலு முதலியார் சித்தரிக்கப்படுகிறார். 1930இல் கூலி உயர்வுக்குக் குரல் கொடுத்து அந்நியத் துணிக்கடை மறியலில் ஈடுபடுவதில் அவரது

பொது வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. காங்கிரஸ் தியாகி பட்டம் கொடுக்காததாலும் ஆகஸ்டு சுதந்திரத்தின் குறைபாடுகளாலும் காங்கிரஸ் மீதான அதிருப்தி மனநிலைக்கு நகர்ந்து பொதுவுடைமைப் பக்கம் சாய்கிறார்.

விக்ரமசிங்கபுரத்தில் தொழிலாளர் சங்கம் அமைப்பதற்குத் தொடர் முயற்சி மேற்கொள்ளக்கூடியவராகவும் அதற்கு முழுமையாக முனைப்புடன் செயல்படக்கூடியவராகவும் வடிவேலு முதலியார் காணப்படுகிறார். கைலாச முதலியாரின் தற்கொலையின்போதும் மணி ஊரை விட்டு வெளியூர் ஓடிச் சென்றபோதும் “எதிர்த்து நிற்கத் துணிவு இல்லாதவர்கள்” என்று வருத்தம் கலந்த வசையை வடிவேலு முதலியார் பொழிகிறார். மணி பொதுவுடைமைக் கொள்கையுடையவனாக ஊருக்குத் திரும்பி வரும்போது அவனைக் குறித்து உவகை கொள்ளக் கூடியவராக வடிவேலு முதலியார் மாறுகிறார். இந்த இரண்டு சம்பவங்களை ஒப்பிட்டால் வடிவேலு முதலியாரினுடைய கதாபாத்திரம் மனித சார்பற்ற நிலையிலும் வேறெதும் வழியின்றிப் பொதுநோக்கு சார்ந்து தொடர்ந்து உந்தப்படும் இடத்திலும் நிற்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

கைலாச முதலியார் போன்றவர்களைச் சராசரி மனிதர்கள் என்ற வகைக்குள் அடக்கலாம். இறை பக்தி, நேர்மை, உதவி, நட்புறவு, தொழில் முன்னேற்றத்திற்காகச் சார்ந்து இருத்தல், குடும்பத்தை மேல் நிலைக்குக் கொண்டு செல்ல முயல்தல், இருப்பிற்குள் நின்று தன்னைத்தானே திருப்தி செய்துகொள்ளுதல், தனது சூழ்நிலைக்குக் கடவுளிடம் கேள்வியையும் விடையையும் கேட்டல் முதலியன அவரைச் சராசரி மனிதனாக அடையாளப்படுத்தப் போதுமான காரணிகள் ஆகின்றன.

தறி நெசவு செய்து போர் நடப்பதையொட்டி ஏற்பட்ட துணித் தேவையின்போது வியாபாரியான கைலாச முதலியாரை நெசவுக் கொள்கை, வியாபார மந்தம், தொழில் முடக்கம், காழ்ப்புணர்ச்சி, கடன் நெருக்கம் ஆகிய அனைத்தும் திரண்டு பேருரு கொண்டு நெருக்கி அவரைச்

சாகடித்துவிட்டது என்று நாம் கூறுவதில் தவறு ஏதும் இருக்காது. கைலாச முதலியார் மீது தாதுலிங்க முதலியாரும் அருணாச்சல முதலியாரும் கக்கிய வன்மமும் அவரது மரணத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. கைலாச முதலியார் தன்னைச் சூழ்ந்த அந்தகாரத்தின் இருளைத் தன் குடும்பம் மீதும் தன்னுடைய மகன் மணி மீதும் காட்டுகிறார். பின் ஒட்டுமொத்த இயலாமையும் ஒன்று சேரும் இடமாக ஆறுமுகத்தின் உடல்நிலை மோசமானதும் கைலாச முதலியார் முகத்தை மறைத்துத் துன்பப்பட்ட பகுதியும் இருக்கிறது. அவரது மனதில் ஏற்பட்ட துன்பத்திற்குச் சுற்றி இருந்த மனிதர்களும் சமூகச் சூழலும் நாட்டின் பொருளாதாரக் கொள்கையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசை கட்டி நிற்கின்றன.

“கைலாச முதலியாருக்கு முருக நாமம் கஞ்சா போதை போன்றது” என நாவலில் சொல்லப்படுகிறது. “மதம் ஒரு அபின்” என்கிறார் காரல் மார்க்ஸ். இவ்விரண்டு கூற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ரகுநாதன் எந்தச் சார்பில் நின்று இந்த நாவலை முன் வைத்திருக்கிறார் என்பதை அறிய முடியும். வரிசைகட்டி இருக்கும் பிரச்சனைகளைச் சராசரி மனிதன் எப்படி எதிர்கொள்வான் என்பதற்கு உதாரணமாகக் கைலாச முதலியாரின் கதாபாத்திரம் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கைலாச முதலியாரிடம் இருக்கும் சராசரித்தன்மை அவரது குடும்பத்திலும் கடத்தப்படுகிறது. சங்கர் பெரிய முதலாளியின் மகனாக இருந்து கம்யூனிசம் பேசுவதற்கும் வீரையா அடித்தர குடும்பத்திலிருந்து கம்யூனிசம் பேசுவதற்கும் இடையில் மணி சிக்கித் தவிப்பதற்கு இந்தச் சராசரித் தன்மையே காரணம்.

கைலாச முதலியார் எடுத்த முடிவு எல்லாச் சராசரி மனிதர்களுக்கும் பொருந்தாது என்றாலும் ஒரு வகைப்பட்ட மனிதர்களினுடைய குணநலன்களாகக் கைலாச முதலியாரை நாம் கருதலாம். “நாவல் பிறக்கிறது” கட்டுரையில் 13வது அத்தியாயத்தில் நிகழ்ந்த கைலாச முதலியாரின் இறப்புக்குத் துக்கம் கொண்டாடிய பின்பே நாவல் நகர்ந்ததாகவும் “நானே நினைத்து இருந்தாலும் கூட சாவினின்று அவரைக்

காப்பாற்ற முடியாது. அவர் சாக நேர்ந்ததுதான் யதார்த்த விதி” என்றும் “சாமி குடி புகுந்த மாதிரி கதாபாத்திரம் தன்னைத்தானே நகர்த்தும், எழுத்தாளர் அதன் பின் செல்வான்” என்பதாகவும் ரகுநாதன் கூறுகிறார். இத்தகைய கூற்றுகள் எழுத்தாளர் கதாபாத்திரங்களின் மீது கொண்ட அபிமானத்தோடு கதாபாத்திரங்கள் படைப்பை நகர்த்திச் சென்றது தெரிய வருகிறது.

கைலாச முதலியாரின் மரணம் நெசவாளர்களது நிலைமையின் குறியீடு என்பதை, “பெண்கள் தங்கள் தாலி பாக்கியம் எப்படி எப்படியோ என்று அச்சத்தால் உள்ளம் நடுங்கினார்கள்” என்கிற வரி ஆழமாக உணர்த்துகிறது. மனவியல் அடிப்படையில் தொடர்ந்து வந்த மரணச் செய்திகளும் அவருக்குள் தாக்கம் செலுத்தியிருக்கிறது.

“எனது படைப்பின் உள்ளடக்கம்தான் எனது நடையைத் தீர்மானிக்கிறது. புனைவின்மையையும் புனைவையும் பிரிக்கின்ற மெல்லிய கோட்டைத் தகர்ப்பதே எனது மிக முக்கியப் பிரச்சனை” என்கிறார் கொலம்பியா எழுத்தாளர் கேப்ரியல் கார்சியா மார்க்வேஸ். ரகுநாதன் இந்த நாவலில் புனைவின்மையும் புனைவையும் ஒருசேர அளித்திருக்கிறார்.

ஊரார் மத்தியில் தாதுலிங்க முதலியார் பெரிய முதலியார் என்று அறியப்படுகிறார். இரண்டாம் உலகப்போர் சமயத்தில் பிரிட்டிஷாருக்குக் கீழ் இருந்த இந்தியா ஆங்கிலேயர்களுக்குப் போர் உதவி செய்தது. காந்தியும் கூட உலகப்போர் சமயத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசோடு நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கூறிய கருத்தைத் தாதுலிங்க முதலியாரின் காங்கிரஸ் சார்போடு இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவில் இருந்து பணஉதவி செய்தவர்களுக்கு ராவ்சாகிப் என்ற பட்டத்தைப் போர் முடிந்த பின் கொடுக்கிறது. தாதுலிங்க முதலியாரும் அவர்களுள் ஒருவராக இருக்கிறார். பிற்காலத்தில் ராவ்சாகிப் பட்டத்தைத் துறந்தாலும் அவரது மங்கள பவனத்தின் வாசலில் மாட்டப்பட்ட பித்தளை போர்டில்

மட்டும் அந்தப் பட்டம் இவரது பெயரோடு இணைந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

மேலும் ப்யூக் கார், அணிந்திருக்கும் ஜரிகை வேட்டி, துண்டு, டயாபடிஸ் போன்ற பணக்காரத் தன்மை தாதுலிங்க முதலியாரின் குறியீடாக இருக்கிறது. இதனை ஓர் வரலாற்றுக் குறியீடாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

தாதுலிங்க முதலியாரின் மனைவி தர்மம்பாள் குடும்பத்தை அமைதியும் சந்தோசமும் உடையதாக எப்போதுமே வைத்துக் கொள்ள விரும்பும் இயல்புடையவராகக் காட்டப்படுகிறார். கைலாச முதலியாரின் மனைவி தங்கமாளுக்கும் அப்படியான ஒரு குணத்தைத்தான் ரகுநாதன் படைத்திருக்கிறார். இந்நாவலில் வரும் இரண்டு குடும்பங்களிலும் இருக்கக்கூடிய பெண்கள் அமைதியை விரும்பக் கூடியவர்களாகவே படைக்கப்பட்டிருப்பது அன்றைய காலக் குடும்பத்தில் இருக்கும் பெண்களினுடைய இயல்பின் ஒரு பகுதியை வெளிப்படுத்தக்கூடியதாகவும் காணப்படுகிறது.

தன்னுடைய வருமானத்தைப் பெருக்குவதற்குக் கள்ளச் சந்தையில் நூல் விற்கிறார் தாதுலிங்க முதலியார். அதற்கு உதவியாக இருந்தவர் கைலாச முதலியார் என்ற மற்றொரு பக்கமும் இரு குடும்பங்களுக்கும் இடையில் இருக்கிறது. தொழில் ரீதியான காரணங்களைக் கடந்து அவர்கள் இருவரும் எதிரும் புதிருமாக மாறுவதற்கு மைனர் முதலியார் மற்றும் சுப்பையா போன்றவர்களுடைய உள்ளீடு உணர்ச்சியைப் பற்ற வைப்பது முக்கிய நிலையில் இருக்கிறது. உலகப்போர் காலத் தொடர்பு மட்டுமின்றித் தாது வருடப் பஞ்சகாலத்தில் அகவிலை மூலம் பணக்காரர் ஆனவர் தாதுலிங்க முதலியார் என்ற செய்தியும் இடம்பெறுகிறது. வரலாற்று ரீதியாகத் தாதுலிங்க முதலியார் பணக்காரர் ஆனது, வியாபாரம் செய்தது, பட்டம் பெற்றது, பட்டத்தைத் துறந்தது, தொழிலாளர் சங்கத்தை எதிர்ப்பது என ஒவ்வொரு செய்தியையும் பார்க்க வேண்டும்.

இருளப்பக் கோனார் தாதுலிங்க முதலியார் மூலமாகக் கைலாச முதலியாருக்கு அறிமுகமாகி

அவருடனே வேலை செய்துகொண்டு அவரது குடும்பத்தில் ஒருவர் என்ற அளவிற்குப் பிணைந்து வாழ்ந்தவர். உதவி செய்பவர்களை மறக்கக்கூடாது என்ற நன்றியுணர்விற்கும் நம்பிக்கைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருளப்பக் கோனார் கதாபாத்திரம் இருக்கிறது. தனது முதலியாரின் மகனுக்கு மருந்து வாங்க மனைவியின் தாலியை விற்கும் அளவிற்கு ஈடுபாடு காட்டுபவராக இருளப்பக் கோனார் கதாபாத்திரம் இடம்பெறுகிறது. கைலாச முதலியாரின் குடும்பம் முற்றிலுமாகச் சிதைந்து கிடக்கும் சூழலில் தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த குடும்பத்திற்கு உதவியும் அடைக்கலமும் தந்து தனது நன்றியுணர்வை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.

மணியின் நண்பன் சங்கர் கூட மணியைக் கோழை என்று மனதில் நினைக்கும் இடம் வருகிறது. ஆனால் இருளப்பக் கோனார் துளி கூட கைலாச முதலியார் குடும்பம் குறித்தும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் குறித்தும் குறைவுபட நினைக்காமல் மீண்டும் நிலைமை சரியாக வேண்டும் என்றுதான் தனக்குள் எத்தனப்படுகிறார்.

தனது ஒரே மகனை இழந்த அவர் தனது மகன் கிடைக்கும் அத்தியாயம் வரை அடிக்கடி மகன் குறித்த உணர்ச்சிவசத்திற்கு ஆட்பட்டவராக இருக்கிறார். மணியும் ராசையாவும் அவரவர் குடும்பத்தோடு இணையும் தருணங்களில் இருளப்பக் கோனார் வெளிப்படுத்தும் உணர்வை வைத்து அவரது கதாபாத்திரத்தின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். கன்னிவாடி சீரங்காரயன் சிவக்குமார் எழுதிய “காலம் உடன் வரும்” சிறுகதையில் மாயழகு, ஓச்சம்மா தம்பதியினர் நிரந்தரப் பிழைப்புக்காகத் தறி நெய்ய வருகின்றனர். இருளப்பக்கோனாரும் தறி நெய்யும் ஊருக்கு வேலை நிமித்தமாக வருகிறார் என்பதையும் இணைக்கும் பட்சத்தில் தறி நெசவு செய்யும் பகுதிகளின் சூழலைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இன்றளவும் தறி நெய்யக்கூடிய ஊர்கள் நாள் முழுவதும் நடமாட்டத்தோடு உயிர்ப்புடனேயே இருக்கின்றன என்பதற்கு இராஜபாளையம், சத்திரப்பட்டி, அருப்புக்கோட்டை முதலான ஊர்கள் சான்றாகின்றன.

- வளரும் ■

வறுமையின் நிறம் கருப்பு

எப்போதும்

எங்களுக்கான நிறத்தை
நீங்களே பூசுகிறீர்கள்
திட்டும்போது பச்சையாகவும்
வெட்டும்போது சிவப்பாகவும்...

எங்களுக்கான வடிவத்தை
நீங்களே வரைகிறீர்கள்
தர்மம் காக்குமென
தலையில் தலைப்பாகையையும்
மானம் காக்குமென
இடுப்பில் கோவணத்தையும்...

எங்களுக்கான அடையாளத்தையும்
நீங்களே முடிவு செய்கிறீர்கள்
குப்பைத் தொட்டியையும்
குடிசை வீட்டையும்....

எங்களுக்கான வாழ்க்கையையும்
நீங்களே வாழ்கிறீர்கள்
எங்கள் சுதந்திரத்தில் நீங்களும்
உங்களுக்கு அடிமையாக நாங்களும்

இதுநாள்வரை
கருப்பு என்பதைக் கூட
கண்களில் மையாக
அலங்கரித்துக்கொண்டோம்
அழகு நிறமென..

ஆனால்
விரலில் பூசும்போதுதான்
விழித்துக்கொண்டோம்
அது வறுமையின் நிறமென...

FILMING IN PROGRESS...

PADAIPPU
PRODUCTION

AISHWARYA DUTTA - SENDRAYAN

PRODUCTION NO:01

DIRECTED BY CHARLES RAYAPPAN

DOF MARUTHA NAYAGAM - MUSIC DEV PRAKASH

EDITING TAMILARASAN - CHOREOGRAPHER ABU & CHALS - PRO NIKIL MURUKAN

CO PRODUCER SASIKUMAR NITHYANANTHAM

PRODUCED BY BALAJI NEDUNCHEZHIAN
JINNA ASMI